

www.burmeseclassic.com

ပန်းသိင်္ခ

ရွှေညီမလေး

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

သစ်ပင်တစ်ပင်လို

နှလုံးသားမှာ

လာရောက် ယှက်နှယ်

မြစ်ဖြာ ရစ်ဝင်နေသော

‘အချစ်’ ကို

ကိုယ် လက်မခံချင်လို့ မရပါ။

အဲဒီအချစ်ကို

ဆွဲနှုတ်ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့လျှင်

ကိုယ်နှလုံးသားလည်း

ရေစရာမရှိအောင်

စုတ်ပြတ်ပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။

မင်းထူးစံ

ကြောင်နှစ်လောင်းစာအုပ်တိုက်

ရွှေညီမလေး

အထင်မသေးမိလျှင်

မြတ်နိုးခြင်း သေဆုံးသွားလိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် ...

ကိုယ်မြတ်နိုးသော

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

ဘယ်တော့မှ အထင်မသေးချင်။

တစ်သက်လုံး အထင်မသေးချင်

ကိုယ်အထင်သေးအောင်

သူ ... မလုပ်မိပါစေနင့်။

ရွှေညီမလေး

လေချွန်သံစုးစုးကြောင့် 'ရှည်မလေး' ၏ ခေါင်လေး ဆတ်ခန့်
ဖြစ်ကာ ခြဝင်းအပြင်ဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။

'မင်းထူးစ' ခြရွှေ့လမ်းမပေါ် ရောက်နေပါပြီ။ ရှည်မလေး
ကြားအောင် အချက်ပေး လေချွန်လိုက်တာ။

ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး
မြင်လိုမြင်ငြား ရှာရုံရှာကြည့်မိပါသည်။ မြင်လျှင် 'ခဏစောင့်ကွာ' ဟု
လက်ပြထားမလိုပါ။

အိမ်ကအထွက် မလွယ်ဘူးဆိုတာ သိပါလျက်နှင့် စောစောစီးစီး
အိမ်ရှေ့ လေလာချွန်နေသည်။ မေမေ မကြိုက်တာ သူငယ်ချင်းအားလုံး
သိသည်။ တင်းကြပ်သော စည်းကမ်းခံအောက်မှာနေရတာလည်း သိ
သည်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းဖွေရာပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ မင်းလူစ
၏ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စူးခနဲ လေချွန်သံတစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။

ပြဿနာပဲ။

အိမ်က ချက်ချင်းထွက်လို့ရတာ မဟုတ်။

လာခေါ်မှန်းသိလျှင် မေမေက လုံးဝပေးသွားမှာ မဟုတ်ပါ။

အခုမှ အိမ်ရာနီးတာမို့ မျက်နှာပင် မသစ်ရသေးပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ရွှေညီမလေး အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာ၏။

အချက်ပေးလေချွန်သံကို သူငယ်ချင်းအားလုံး သိသည်။

သဘောပေါက်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အိမ်ထဲ

ဆက်သွယ်ခေါ်နေကြပါ။

လှေခါးက ဆင်းလာသောအခါ မေမေ့ကို ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့

၏။ မေမေက လှလှပပပြင်ဆင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေပြီ။ ဈေးသွားဖို့

အဆင်သင့်။

“ဟော ... သားလေးနိုးပြီလား။ မျက်နှာသွားသစ်တော့လေ။

သား မေမေ စောင့်နေတာကြာပြီ” ဟု ကြီးလုံးထင်က ပြောပါသည်။

မေမေက တစ်ချက်သာလှမ်းကြည့်ပြီး စကားမဆို၊ ရွှေညီမလေး

က မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ လှေခါးထစ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ထပ်တစ်ခါ

လေချွန်သံစူးခနဲ ထွက်မလာခင် မင်းထူးစံကို သွားတွေ့ရမည်။

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

မျက်နှာသစ်ဖို့၊ ကော်ဖီသောက်ဖို့က နောက်မှ။

မေမေက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး...

“ရွှေညီ ရုပ်ရုပ်ယှက်ယှက်တွေ မေမေ မကြိုက်ဘူးနော်။

အပေါင်းအသင်းများတာလည်း မကြိုက်ဘူး” ဟု သတိပေးစကား

ဆို၏။

ရွှေညီမလေးက ယောက်ျားဆံပင်ပုံကို လက်နှင့်သပ်ကာ ပြန်

မပြောနားမထောင် နေလိုက်၏။

တစ်ခါတလေ ရွှေညီမလေးပုံစံက ပေတိပေကတ်နှင့် အေး

စက်စက် နိုင်လှသည်။ ခေါင်းမှာသလို သွေးအေးသလိုလို။

“အိမ်ပြောင်းတယ်ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခဏခဏ

အိမ်ပြောင်းချင်ဘူး”

ရွှေညီမလေးက ဝန်းခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ထမင်းစားခန်းကို

ဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာခဲ့၏။

မေမေစကားတွေက အပ်ကြောင်းထပ်နေပါပြီ။ ရိုးနေပါပြီ။

ရွှေညီမလေး သိပြီးသားတွေပါ။

“ခဏကြာရင် မေမေဈေးသွားမယ်။ ထမင်းဟင်းကျက်ရင်

ထမင်းချိုင်ယူပြီး လိုက်လာခဲ ကြားလား”

နေ့စဉ် နေ့တိုင်းကိစ္စ။ သိပြီးသားကို ထပ်မှာနေ၏။ ရွှေညီမလေး

ကြောင်ခဲစကောင်စာအုပ်ထိုက်

က ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့နေမေ့ကို အသားကလေး ခိုးကြည့်သည်။
မေမေက ကျောပေးထားသည်။ တယ်လီဖုန်းရှိရာကို လှမ်းမမြင်ရပါ။

ရွှေညီမလေးက မင်းထူးစံဆီ ဖုန်းဆက်၏။ သူ့မှာက ဟမ်းဖုန်း
ရှိသည်လေ။

ဖုန်းမဆက်လျှင် ထပ်တလဲလဲ လေချွန်ခေါ်နေမှာ။ ထွက်မလာ
မချင်း။

အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့တော့ သူ ကြောက်သည်။ မေမေပဲ ဖုန်း
ကိုင်မှာ။ ဆွဟောက်ပစ်မှာ။

“ဟိထိ ... ရွှေညီ။ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်လာခဲ့
လေတာ။ ငါဒီမှာ မင်းကိုစောင့်နေတာ ကြာလှပြီကွ။ မင်း တော်တော်
ကြာတဲ့ကောင်”

“ဟာ ... ထွက်လာလို့ မရသေးဘူးကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“My Mother ... မားသားကြီး ဈေးမသွားသေးဘူး”

“ဟာ ... လနပ်ပြန်ပြီ။ ငါ မင်းကို မေးစရာရှိတယ်ကွ”

“မေး ... ဘာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ မေးမှာပေါ့ကွ။ မင်းရအောင်
ထွက်လာမလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လာမယ်၊ မင်းခဏစောင့်၊ လေချွန်မနေနဲ့”

“မင်း မကြားဘူးထင်လို့ကွ”

“မကြားဘဲနေမလား၊ တစ်လမ်းလုံးကြားတယ်”

မင်းထူးစံက ရယ်နေ၏။

“ငါ မင်းကို အရေးတကြီးစောင့်ရရှိလို့ ထွက်လာခဲ့တာကွ။

ဟိုကောင်တွေတောင် မပါဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း”

“အေးမီ ... ငါမျက်နှာသစ် ကော်ဖီသောက်ပြီး ထွက်လာ
ခဲ့မယ်”

ရွှေညီမလေးက ဖုန်းချလိုက်၏။

“သား ... ဖုန်းပြောနေတာလား”

မေမေက လှမ်းမေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

စောစောစီးစီး ညာမိပါ၏။

“ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားမယ် မစဉ်းစားနဲ့၊ အိမ်မှာနေ၊ ပျင်း
ရင် စာအုပ်ဖတ်၊ ထမင်းဟင်းကျက်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

မေမေက သူဖြစ်ချင်တာပဲ ပြောသည်။

ရွှေညီမလေးက အပေါ်ပြန်တက်ကာ ရေချိုး မျက်နှာသစ်တာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အထိထပ်နှစ် လှမ်းတော့မည်။

“ဆပ်ရုံညနေပြီ၊ နေ့ခင်း မေမေအားရင် သွားညှပ်ရအောင်”

မေမေက အခုခါးတက်သွားသော ရွှေညီမလေးကို လှမ်းကြည့်

တာ ဆိုပါသည်။

သည့်ဆပ်ရုံ ရှည်သလား၊ သည်လောက် တိုကပ်နေတာ။ နည်း

နည်းလေးမှ မရှည်။

သည်ထက်တိုရင် ကတုံးဖြစ်ဖို့ပဲရှိတာ။ ကကယ်ဆို ရွှေညီမလေး

က ဆပ်ရုံ အရမ်းမြတ်နိုးသည်။ ဆပ်ရုံရှည်ကြီး ထားချင်ပါသည်။

ဆပ်ရုံရှည်ရှည် ကောင်မလေးတွေမြင်တိုင်း ငေးမော ခင်မင်

မိပါသည်။ သည်စာစီသက် ဆပ်ရုံရှည်ရှည်တွေကို ထားရှိ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်

ရပါမလား။

ရွှေညီမလေး သေသေချာချာ သိသည်။

မေမေအတွက်တော့ ရွှေညီမလေးက တွဲလောင်းဆွဲထားသော

သံအိတ်တစ်လုံးပါပဲ။

မေမေ နာကြည်းခါးသီးမှု ဒဏ်ရာအချက်အားလုံး ဒေါသ

အားလုံး ပြေပျောက်ဖို့သက်သက်။

ရွှေညီမလေးကို လိုချင်သလို ပုသွင်းခြင်းအားဖြင့် မေမေ

စေဒနာတွေ သက်သာသွားစေချင်ပါသည်။

ကြောင်ရှင်ကောင်တစ်ကောင်တိုက်

မေမေကြိုက်သလောက် ထိုးလိုက်ပါ။ မေမေ စေဒနာတွေ

လျော့ပါးသွားမယ်ဆိုလျှင် သဲအိတ်တစ်လုံးလို ခဲသည်းမည့် ခံယူပါ

မည်။

ရွှေညီမလေးက မုန့်ရှေ့မှာ သွားတိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်သည်။

ရေချိုးဖို့ ပြင်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားမိသည်။ ဝမ်း

နည်းမိသည်။ အားငယ်မိသည်။

အားလုံးက ရွှေညီမလေးကို ယောက်ျားလေး ထင်ထားကြတာ။

မေမေကအစ ‘သား ... ရွှေညီ’ ခေါ်တတ်တာ။ မေမေက ယောက်ျား

လေးတစ်ယောက်လို ထားခဲ့ပေမယ့် ရွှေညီမလေးစိတ်က သိပ် ပျော့

ပျောင်း နူးညံ့သည်။

“ငါ ... မိန်းကလေးပါလား” ဆိုတာကို ဘယ်လို မေ့ထားနိုင်

မှာလဲ။ မေမေဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်တာရယ်။ မလွန်ဆန်ရက်တာရယ်

ကြောင့် သည်လိုနေရပေမယ့် ရွှေညီမလေး မကြိုက်ပါ။

ယောက်ျားလေးလိုနေတော့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေပဲ

ရှိပါသည်။ မင်းထူးစံက သည်လမ်းထဲပြောင်းလာမှ ခင်သော သူ

ငယ်ချင်း အသစ်တစ်ယောက်။ သူက ခင်ဖို့ကောင်းသည်။ ဖော်ရွေးသာ

စိတ်ဓာတ်နှင့် ဖွင့်လင်းရိုးသားသည်။

ကြောင်ရှင်ကောင်တစ်ကောင်တိုက်

ရွှေညီမလေးကိုလည်း ‘ရွှေညီ’ ဟု ကဗျာဖွဲ့ခေါ်ကာ ယောက်ျား
ထေးဆံ ထင်နေသည်။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ဆင်းကာ ကော်ဖီသောက်
သည်။

မေမေမျေးသွားပြီနို့ ရွှေညီမလေး လွတ်လပ်သွား၏။
ကြီးလုံးတင်ကို...

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏအွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့၏။

“တောင်ကြာဆို ထမင်းမင်း ကျက်ပြီနော် ... မကြာနဲ့ဦး၊
ထမင်းချိုင့် နောက်ကျလို့ သားမေမေ ဖုန်းဆက်လာဦးမယ်” ဟု
သတိပေး၏။

“တုတ်က ... အခု ပြန်လာမယ်”

ရွှေညီမလေး က ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။ လမ်းထိပ်လျှောက်လာ
တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မင်းထူးစံ ကို တွေ့ရသည်။ ကောင်လေး
တွေ အားလုံးက ကိုယ့်ကို ကောင်လေးပဲ မှတ်ထင်သိထားကြတာမို့
ထူးတလည် မကြည့်ကြပါ။

ကိုယ့်စိတ်မှာသာ ‘မလုံမလဲ ခံစားရတာ။

ကိုယ်က ကောင်မလေး မဟုတ်လား။

ကောင်လေးအစစ်မှ မဟုတ်ပဲ။

အကြောင်းကောင်စာတုပ်တိုက်

ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာ အသိဆုံး။

“ဟေ့ကောင် ... ရွှေညီ၊ လာ ... ထိုင် ... မင်း ဘာဆောင်
မလဲ၊ လက်ဖက်ရည်လား”

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းကွာ ... နုဖတ်နေတာပဲ၊ မိန်းမချော ချောတယ်။ တစ်
နေ့ တခြား ပိုလှလာတယ်။ မင်း ဘာဆေးစားတာလဲ”

မင်းထူးစံက တစ်ချက်လှမ်းမှတ်ပြီး မေး၏။ ယောက်ျားချင်း
လို သဘောထားပြီး သူတို့ကဆက်ဆံတော့ တစ်ခါတလေ အနေရ
ကြပ်သည်။

“ရွှေညီ”

“ဟင်”

“မင်းကို မေးစရာရှိတယ်”

မင်းထူးစံက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလာ၏။

“မေးလေ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောမလား”

ရွှေညီမလေး ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွား၏။

မင်းထူးစံ ... သူ ... ရွှေညီမလေး၏ တပုဒ်ကို သိသွားပြီ

လား။ ရွှေညီမလေးကို မိန်းကလေးဟု သိသွားတာနှင့် မေမေက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာတုပ်တိုက်

သည်ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောင်းပြောင်းမှားမှား။ အိမ်ပြောင်းရပေါင်းလည်း
များပြီ။ ရွှေညီမလေးက အိမ်ပြောင်းရဦးမှာဆိုလို့ ပီပီရီရီနေခဲ့တာပါ။
သုဏ္ဍယ်လို့ သိသွားတာလဲ။

“ဘာခါချင်းပဲကွာ မင်း မညာနဲ့”

“မညာပါဘူး” ဟု မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆိုမိသည်။

“ကဲပါ... မင်း သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ လက်ဖက်ရည်သောက်

ပြီးမှ မေးမယ်”

မင်းထူးစံ လုပ်တာကြောင့် ချိုမကျချင်တော့ပါ။

“ရွှေညီ... မင်းအမေက ရေလည်ချောတယ်”

“ဘာ”

မင်းထူးစံက ကောက်ကာငင်ကာ ဆို၏။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လောက် လှလိုက်မလဲ”

ရွှေညီမလေးက နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းအမေက ဒီလမ်းထဲမှာ အချောဆုံး
အမေတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလမ်းထဲတင် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်လမ်း
ဒီဘက်လမ်း လေးငါးလမ်းမှာ မင်းအမေလောက်ချောတဲ့အမေ မရှိ
ဘူးကွ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရွှေညီမလေးက ဘုဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

“မင်း ဝုဏ်ယူသင့်တယ်ကွ၊ ငါ့အမေဆို ရလည်းဝ၊ ရင့်လည်း
ရင့်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ လှပါတယ်။ ငါ့အမေကို”

ရွှေညီမလေးက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

မင်းထူးစံက ဆဘောရိုးနှင့် ပြောနေရှာတာမပါ။

တခြားအဓိပ္ပာယ် မပါ။ ကိုယ်ကသာ သံသယကြီးနေမိတာ။

“မေးလေ... ဘာမေးမလို့လဲ”

မေးစရာရှိတာ မမေးသေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသောအခါ ရွှေ
ညီမလေး မျက်နှာလွဲမိသည်။

“အာလဲကွာ... မေးစရာရှိတာ မေး”

“မင်းနဲ့ ချစ်သဒ္ဒါနဲ့ ရိုးသားရဲ့လား”

“ဘာ”

အမှတ်တမဲ့မို့ ထအော်မိသည်။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

သည်လိုမေးခွန်းကို ရွှေညီမလေး ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

အော်ပဲ ရယ်ရမလား။

ငိုပဲ ငိုရမလား။

ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့နှင့် လူက တမျိုးကြီးဖြစ် သွား၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်သဒ္ဒါကို ဘာလို့ ခြုံငုံရမှာလဲ။ မိန်းမချင်းဥစ္စာ။ ကြိုက်စရာ
လား။ လူလို့ မေးမိတာပဲ ရှိချင်ရှိမည်။

လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။ လုံးဝ ရင်မချိန်ပါ။

ခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ယောက် စတိုင်နှင့် နေနေရပေမယ့်
ညီမလေး အတွင်းစိတ်က သိပ် မိန်းမဆန်သည်။

“မင်း စွတ်အော်မနေနဲ့၊ ပြေးလေကွာ”

မင်းထူးစံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာပါးနာ ဝေဝဲကြည့်၏။

ဆေးစားပွဲတွေ စိတ်ဝင်စားကုန်ပြီ။

“လာကွာ ... သောက်ပြီးရင် ပြန်စယ်”

မင်းထူးစံနှင့် ရွှေညီမလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်
လာခဲ့၏။

“မင်း ပြေးလေ”

ရွှေညီမလေးက မပြေ။ ပြေစရာမလိုသော မေးခွန်းကြီးကို
တကူးတက ဖိုးလင်းလင်းချင်း ထားမေးသည်။

မင်းထူးစံ ... သူ ... ချစ်သဒ္ဒါကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

တော်တော် သေချာနေပြီ။ သူ့ဖုံစံက အသည်းအသန်။ သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်စရာရှားလို့ ရွှေညီမလေးကိုမှ ...။

“ရွှေညီ ... ဟေ့ကောင် ... ပြေးလေ”

ခန္ဓာကိုယ်ကောင်းကောင်းတိုက်

နှုတ်ဆိတ်နေတာ တွန်းတိုက်ပြီး မေးလာ၏။

“ရိုးရိုးသားသားပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာတာပေါ့”

မင်းထူးစံက စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“မင်းညက သူ့ကိုငေးနေတယ်။ အကြာကြီးပဲ မင်းဝန်ခံလား”

ဟု စွဲချက်တင်၏။

ရွှေညီမလေး ပြုံးမိသည်။

ချစ်သဒ္ဒါ၏ ဆံပင်ရှည်ကြီးကြောင့်ပါ။ ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထား
တော့ ကျောဝေါ်မှာအပြည့် စံမြာကျနေသည်။ မျက်စိထဲမှာ ကြည့်လို့
ကောင်းသည်။ စိတ်ထဲမှာ အားကျနေသည်။ အဲဒီလို ဆံပင်ရှည်ကြီး
ထားချင်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဒါတွေ ကိုယ်ပဲသိသည်။ တခြား
လူတွေ မသိနိုင်။ မင်းထူးစံ မသိနိုင်။

“ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ဝန်ခံခြင်းတဲ့”

မင်းထူးစံက ကောက်ချက်ချသည်။

“ငေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆံပင်ကို ကြည့်မိတာပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရွှေညီမလေးက ပြောရင်းချက်ပေးပေးမယ် လက်ခံခဲ့ပါ။

“ဘာကိုပဲ ငေးငေး၊ ငေးတာက ငေးတာပဲ”

“ငါ... ဆံပင်အရှည်ကြီးဖြင့်ရင် ငေးနေကြပဲ”

အလျှော့မပေးချင်။ သူ့သံသယကို မနက်ရှိုင်းစေချင်။

“ဒါဆို မင်း စိတ်မဝင်စားဖူးပေါ့”

“ပြောပြီးပြီ”

“သူ့ဘက်ကရော”

“ဘယ်သိမလဲ”

“မိသိချင်တယ်”

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။

သေချာပါပြီ။ ချစ်သဒ္ဒါကို သူ ရင်ခုန်နေခဲ့ပြီ။

“သိချင်ရင် မကြည့်ပေါ့ကွ”

“သူ့မျက်လုံးတွေက မင်းအပေါ် ရောက်ရောက်နေသလား”

လို့” ဟု တစ်ဆင့်တက်လာပြန်သည်။

“ကဲ... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

လိုရင်းပြောတာ ပိုကောင်းမည်။

မေ့မေ့ကို ထမင်းချိုင့် သွားပို့ရမည်။ သူ့ကြောင် မေ့မေ့

စိတ်မတိုစေချင်။ ခဏခဏ ဆူလျှင် ရွှေညီမလေး စိတ်ရှုပ် သည်

ပြောရင်းကောင်စာအုပ်ထိုက်

မေ့မေ့ မကြိုက်တာ မလုပ်ချင်ပါ။ မေ့မေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

ဖေဖေဆီက ရှစ်ရာအကြားတွေအားလုံး ရွှေညီမလေးဆီက တောင်း

လျှင်လည်း တောင်းပါစေ။ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ပါ မေ့မေ့။

“ချစ်သဒ္ဒါဆီ သွားရအောင်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခုပေါ့”

“ဟာ... ငါ မလိုက်ဘူး၊ မေ့မေ့ဆီသွားရမှာ”

“ခဏလေးပါ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ရန် မရန်၊

အကြည့်ချင်း ဆုံ မဆုံ၊ မျက်လုံးထဲက အရိပ်အယောင်... စကား

အသွားအလာ... ငါ အကဲခတ်မယ်”

သည်တစ်ခါတော့ မင်းထူးစုံကို စိတ်ပျက်မိ၏။ အပိုတွေ

လျှောက်လှုပ်ချင်သည်။

“ညမသွား”

ရွှေညီမလေးက အချိန်ရွှေ့လိုက်၏။

“အိုကေ... ညဘက် ဆုံရအောင်၊ မင်း ချိန်လိုက်၊ မင်းတို့

ဖုန်းပြောတာ ငါ နားထောင်မယ်”

ကြည့်ရတာ အရမ်း သံသယစင်နေပါပြီ။ မရမက ဖုန်းဆက်ခိုင်း

နေ၏။ သူ့ဖုန်းကို ထိုးပေးလာတော့ လှမ်းလှုပ်ပြီး ဆက်လိုက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

“ငါရှိနေတာ မသိဘူး”

သူက ကြိုက်ပင် ပိတ်မင်တားမြစ်၏။

ချစ်သဒ္ဒါ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ရုံရှိသေး၊ မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေး ကို လည်ပင်းနောက်ကနေ သိုင်းဖက်ကာ နားနားကပ် နားထောင်လိုက်၏။ သူ အပြုအမူကြောင့် ပြုံးခနဲ ရုန်းထွက် ထွန်းဖယ်မိသည်။

“ကောင်းကောင်းနေစမ်းပါ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းထူးစံမျက်နှာ ရှက်စိတ်နှင့် ရဲတော်သွား၏။ အချင်းချင်း တွေ့ပုံ အသားချင်း အထိမခံချင်အောင် သည်းလွန်းတာ နားမလည်။ ကိုယ်က ‘နု’ နေလိုလား၊ ညစ်ပတ်လိုလား၊ မတွေ့မတန် စတိုင်မျိုး။ သည်ကောင် ရွှေညီ တော်တော် လူပျိုဝသသည်။ ခဲပြင်းစိတ်နှင့် အောင်သက်သွား၏။

ကိုယ်ကလည်း တော်ရုံလှဆို အခုလို တရင်းတနီး မနေ။ ရွှေညီ မှီလိုသာ။ ရွှေညီက အရမ်းသန့်သည်။ ရိုးသား အေးဆေးသည်။

“ပုပါသွားမှာ ကျနေတာပဲကွာ”

“ငါ မနေတတ်ဘူး”

“မင်း မိန်းမရရင်ရော”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါက တစ်မျိုး၊ အခုမှ မဟုတ်သေးတာ”

မင်းထူးစံက မကျေနပ် ကြည့်၏။

“မင်းနားမကပ်ဘဲ ဘယ်လို နားထောင်မလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ ... သူ့ကို”

“ချိန်းလို့က်ပေါ့ ... ညသက်တွေ ရအောင်၊ ညစာ ကျွေးမယ် ပေါ့ကွာ”

“ငါမှာ မိုက်ဆံမရှိဘူး”

“အေးပါ ... ငါကျွေးမှာပါ”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကို စပိကာဖုန်းရှိရာခေါ်ကာ စပိကာ ခလုတ်ဖွင့်ကာ ပြောစေ၏။

“အဲဒါမှ တကယ် မရိုးသားတာဘဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ ... သူ့စိတ်ကို သိချင်တယ်။ သူ သဘောထားကို မသိဘဲ စွတ်ဝင်ရင် ငါမှားသွားမှာပေါ့။ သိကွာ မကျချင်ဘူး”

ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ သူပြောခိုင်းသလို ပြောပေးရတော့သည်။ ချစ်သဒ္ဒါ က နားမှာ မင်းထူးစံရှိတာ မသိဘဲ တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင် ပြဿနာ။

“ချစ်သဒ္ဒါလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပါကလေး၊ ကိုရွှေညိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

ချစ်သဒ္ဒါက ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။

“ကိုရွှေညို အသံက အရမ်းတိုးတယ်။ အသံသေးသေးလေး

ပြီးတော့ စာအား နူးညံ့တယ်။ ထခြား ယောက်ျားတွေနဲ့ မတူဘူး။

ပြီးတော့ လုပ်ပြောသလိုမျိုး အစ်ပြီးအောနေတယ်။ ထူးခြားတဲ့အသံ”

“အော်”

“ပြောလေ ... ဘာကိစ္စ”

“ဒီည ... ညစာကျွေးမယ်”

“အဟင်း ... တကယ်လား၊ အာလဲ၊ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ထမင်း

ဖြူနဲ့ ရေနွေးကြမ်းနဲ့လား”

ကိုတစ်ညက အဲဒီလို သွားစားဖြစ်ခဲ့တာကို ပြန်ပြောပြီး ရယ်

သည်။ ရွှေညိုမလေး မျက်နှာပျက်သွား၏။ မင်းထူးစံကို ကြည့်မိသည်။

မင်းထူးစံက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်တာနေ၏။

သည်တစ်ကွက် ဘာလို့ ချန်လှပ်ထားတာလဲဆိုသည့် သဘော

ချစ်သဒ္ဒါနှင့် ရွှေညိုမလေး လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်သွားတိုင်တာ မင်းထူး

မသိဘဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီတစ်ခါ ‘ရယ်’”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုရွှေညိုနဲ့သွားရတာ ပျော်တယ်။ ပြီးတော့

စကားပြောရတာလည်း ပျော်တယ်”

ချစ်သဒ္ဒါ စကားတွေကြောင့် ရွှေညိုမလေး မျက်နှာပျက်မိ

ပါသည်။ မင်းထူးစံက အကုန်ကြားနေသည်။

“ကိုထူးရော ... သူနဲ့ တွေ့သေးလား”

“အင်း”

“ချစ်သဒ္ဒါကတော့ ကိုညိုကို ပိုခင်တယ် သိလား”

ဟိုက် ... သွားပြီ။

ပြဿနာက တုံ့တိုးကြီး။

ရွှေညိုမလေး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

“မသင်္ကာပါဘူးဆိုမှ ... ချစ်သဒ္ဒါက အရောက်ပို့လိုက်ပြီ။

ဖြေရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါ။

“အိုကေ ... ည ... လာခေါ်၊ သဒ္ဒါ စောင့်နေမယ်”

“အင်း”

ရွှေညိုမလေးက ဖုန်းချလိုက်ပြီး မင်းထူးစံကို လျော့ရဲရဲ

အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်၏။ သူ့မျက်နှာက အေးစက်မာကျောနေပြီး

အပြုံးမရှိ။

“ချစ်သဒ္ဒါက”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တော်ကွာ... မကြားချင်ဘူး”

စကားစရိုရှိသေး... မင်းထူးစက အော်ပစ်သည်။

“မင်း ဆွတ်မပြောနဲ့တော့၊ အိမ်မိန်းမနာမည် မကြားချင်တော့ဘူး။ မင်းလည်း အတူတူပဲ၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း စည်းမထားဘူး”

ရွှေညီမလေးက နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ...

“ငါသွားတော့မယ်” ဟု ဆိုမိသည်။

မင်းထူးစ ကျေနပ်အောင် မပြောအားသေးပါ။

ထုချေလွှာကို ညနေမှ တင်တော့မည်။

အခုလောက်ဆို မေမေက ကြီးလုံးတင်ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်ဆက်မှာ။ မေမေဆူစရာ မဖြစ်စေချင်။

မင်းထူးစက ရွှေညီမလေးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွား၏။

ရွှေညီမလေးက သူလျှောက်သွားတာကို ငေးကြည့်နေမိသေး၏။

သူဟာ အင်မတန်ရုပ်ဖြောင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့ကို ချစ်သဒ္ဒါက ဘာလို့ စိတ်မဝင်စားရမှာလဲ။ တိုက်တင်ခဲနေတာပါ။ မူနေတာပါ။

ချစ်သဒ္ဒါ မျက်လုံးတွေက သူ့ကိုမြင်လျှင် ကောင်းကင်က ငွေကြယ်စင်တွေလို တဖျတ်ချွတ်လက်နေတာ ရွှေညီမလေး မြင်နေရပါသည်။

ကြောက်စင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့ သူတို့ချမ်း လိုက်ဖက်လှသည်။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ အလကားထားနေတာ။

မင်းထူးစ ကိုကျော်ပြီး ရွှေညီမလေးကို ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ။

ရွှေညီမလေးကတော့ ချစ်သဒ္ဒါကို ခင်သည်။

ဘဝဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က သူငယ်ချင်း ငယ်နေတာပါ။

မေမေက မိန်းကလေးတွေနှင့်လည်း မခင်ရ။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့်လည်း မခင်ရ။

နေရတာ ကျည်းကျပ်လွန်းသည်။

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းထားမိလျှင် ‘မိန်းမစိတ်တွေ ဝင်နေပြီလား... မေမေ မကြိုက်ဘူး’ ဟု တားမြစ်တတ်သည်။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းထားမိလျှင် ‘လင်လိုချင်လို့လား’ ဟု မေးတတ်တာ။ ဘယ်ဘက်မှ မလွတ်။

အဖက်ဖက်က အပြစ်မြင်တတ်သူတစ်ယောက်ပါ။ မေမေဆိုတော့ စိတ်ဆိုးလို့ မရ။ နာကြည်းမရ။ မေမေအတွက် ရွှေညီမလေးက “အမျက်ပြေစေး” တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေမေရင်ထဲက မျက်ရုနာကျင်နေတာတွေယုတ် လျော့သွားပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ကိုယ့်အဆွေနှင့်ကိုယ် ငေးနေမိပေမယ့် မင်းထူးစက တော်

ကြောင်စင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တော် ဆေးသွားမှ လှည့်ကြည့်၏။ ရွှေညီမလေးရုပ်နေတာမြင်တော့ အံ့အားသင့်လျက် ပြန်လှည့်လျှောက်လာ၏။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရမှာဆို” ဟု မေးလာတော့ ခေါင်းညှိတ်ပြမိသည်။

“သွားတော့လေ”

“မင်းစိတ်ဆိုးလား”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ချဉ်နေတာ၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့ ချဉ်နေတာ”

“မင်းထင်သလိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစကားတွေ နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ငါ သဒ္ဒါကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ စိတ်မဝင်စားလို့ ဆံပင်ကြီး ငေးနေတာပေါ့။ စိတ်မဝင်စားလို့ လက်ဖက်သုပ်ဆိုင် ငါမသိအောင် သွားထိုင်တာပေါ့။ မင်းတို့ရဲ့ ရိုးသားမှုက သနားစရာတောင်းတယ်”

လှောင်ပြောင်သရော်တာကို ငဲ့ခဲလိုက်ပါသည်။ ပြောချင်သလို ပြောပါစေ။ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ။ နာစရာမရှိ။ သူက အဖြစ်မှန်ကို မသိလို့သာ လျှောက်ပြောနေတာ။ သိသယောင်နေတာ။

ကြွေးနစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ကို သနားရမလား၊ ကိုယ့်တို့ယံကိုပဲ သနားရမလား ရှင်းပြလိုလည်း မရ။

“ညနေကျမှ ဆုံမယ်”

မင်းထူးစက ဖျတ်ခနဲဝရုံးဖုတ်ကာ ဆိုပါသည်။

“မင်း စဉ်းစားအောင်၊ ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ဖူးဖို့ ကြားလား”

သည်တစ်ခါတော့ မင်းထူးစက ခြေလှမ်းမစာ။

“မင်းသွားတော့လေ” ဟု နှင်လွှတ်၏။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ ခံရခက်စေမယ့် သဘောထားကြီးချင်သော ဆောင်နေရရှာသည်။

အင်း... မလွယ်ပါလား။

ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။

“ရည်းစား လူလူ အူနုကျွဲခတ်” တဲ့။

ရွှေညီမလေးကို ဒေါသစိတ်စွန့်ပြီး လက်သီးနှင့်များ ဆွဲထိုးမှာလား မသိနိုင်။

“ညကျရင် မင်းပဲ သဒ္ဒါကို သွားတွေ့လိုက်ပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက သူရဲကောင်းကြီး ဟီးရီးကြီးပေါ့”

ကြွေးနစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းထူးစံတော့ ခက်နေပြီ။

အကောင်းပြောလည်း အကောင်းမထင်။

“ ငါ့ကို သနားပြီး လေးစားပြီး အမှတ်တွေတိုးပေးအောင် လား။ က လူကြမ်းကြီးပေါ့”

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းခါပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ဆက်မပြောချင်။

ဆက်ပြောလေ ဆက်မှားလေ ဖြစ်နေပြီ။

မင်းထူးစံက ခပ်တည်တည်ရပ်ကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရွှေညီမလေးက ကိုယ့်အနေအထားကို စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်လာမိသည်။

သူများတွေလို ဒေါက်မြင့်မီနပ် လှလှကလေး စီးချင်သည်။

နှင်းဆီလှူထွေ လက်ထဲကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်သည်။ အချစ်ထုပ်ကလေးတွေ အာဖါးတရစားရင်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတင်းပြောချင်သည်။ မိုးရွာထဲမှာ ဆီးကလေးဆောင်းကာ ထမိကို အရည်ကြိုးဝတ်ပြီး ထမိအနားတွေ မိုးစင်စိုကာ “ဖလပ်...ဖလပ်” နှင့် လျှောက်ချင်သည်။

ဆန္ဒတွေ... ဆန္ဒတွေ။

ဆန္ဒနှင့် ဘဝက တစ်ထပ်တည်းမကျ။

ဆယ်ထပ်မက အထပ်နှစ်ဆယ်မက ကွာခြားနေပါသည်။ ဆန္ဒ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှင့် မေမေ့ကို မဆန်ကျင်ရက်တာ ရင်ထဲလွန်ဆွဲပြီး မေမေ့ကို သနားစိတ်ကသာ ကြပြီး သူ့ဆန္ဒတွေအားလုံး မျှီသိပ် ကျိုးပျက်သွားခဲ့ရသည်။

ပိုပြီးဆိုးတာက ရွှေညီမလေးက ပန်းချစ်သည်။ ပန်းတွေဆို အရမ်း မြတ်နိုးသည်။

မေမေက မေမေ့ကို စိတ်နာပြီး ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးနေပေမယ့် ရွှေညီမလေးကိုတော့ မိန်းကလေးလို နေခွင့်ပြု။ ယောက်ျားဆန်ဆန် နေစေချင်သည်။ မေမေက ရည်းစားထားမှာ၊ ယောက်ျားယူမှာကို မိုးရိမ်နေသည်။ သဘာဝကို ဟန့်တားဖို့ကြိုးစားနေတာ တစ်နေ့နေ့ မေမေ နောင်ထရမှာလား။

ရွှေညီမလေးက လက်သည်းနီဆိုးခွင့်ရမည့် နေ့တစ်နေ့ကို မျှော်လင့် တောင့်တနေတာအမှန်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေအသံကြောင့် အိမ်ထဲဝင်လာသော သူ့ခြေလှမ်းတွေ
ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

မေမေက အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးပြီး ခေါ်သန့် ဖုန်းပြော
နေပါသည်။ မေမေ ဘယ်သူနှင့် စကားများနေပါလိမ့်။ ရွှေသီလေး
မေမေအနား ရောက်သွား၏။

“မေမေ”

မေမေက ခေါ်၍မကြား လှည့်မကြည့်။

“လူကြီးကို လူကြီးမှန်း မသိ။ ဂါရုတရား နားမလည်၊
မင်းဘယ်လိုလူစားလဲ။ မင်း မိဘတွေက အဲဒီလိုပဲ သင်ထားသလား”

ရွှေသီလေးက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကိုယ့်ကြောင့်လာ။ စောစောတုန်းက မေမေစိတ်ဆိုးနေကာ
ထိုက်နှင့် မပတ်သက်ဘူးဘဲ ထင်မိတာပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားကို မင်းမခေါ်နဲ့၊ မင်းခေါ်စရာ မလိုဘူး။ မင်းလိုရိုင်းရိုင်းတဲလူနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်စေချင်ဘူး။”

ဘယ်သူများလဲ။

ဘယ်သူက မေမေ့ကို ခုလိုဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာလဲ။ ဘယ်သူမှားပြီး ဘယ်သူမှန်မှန်း မသိပေမယ့် သွေးဆူသွားရပြီ။ မေမေ့ကို သည်လိုပြောဆိုဆက်ဆံတာ သူခံကြိုက်။

မေမေ ဘောင်ကျဉ်းတာ သူ့သိတာပဲ မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သိသည်။

မေမေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အားလုံးကို သူရှင်းပြထားပြီးသားပါ။

“မင်းမိဘတွေတို လာတိုင်မယ်။ မင်းစကားပြောတာ သိပ်ရင်သီးလွန်းတယ်”

မေမေက ခွပ်ကနဲ ဖုန်းချသည်။

ရွှေညီမလေးက မေမေ့ကို ကြည့်နေမိ၏။

“မင်းထူးစွဲဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ မေမေ့ကို ပြောစမ်း”

ရွှေညီမလေး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။

ဘုရားရှေ့ မင်းထူးစွဲနဲ့ ပြောနေတာလား။

“သူ့မိဘတွေနဲ့ သွားတွေ့မယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာဖတ်တိုက်

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ”

“စကားပြောတာ သိပ်လူပါးစတယ်။ မခန့်လေးစားလုပ်တယ်။

ပြောပုံကိုက ရိုတိတိနဲ့ သိပ်မှိုက်ရိုင်းတယ်။ မေမေ မကြိုက်ဘူး”

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး မေမေ”

ရွှေညီမလေးက ရေခဲသေတ္တာက ရေထည့်ထားသော ဖန်ချိုင့်ကလေး ဆွဲထုတ်ကာ ရေတစ်ခွက် ဖန်ခွက်ထဲထည့်ယူလာ၏။

“ဘာမဟုတ်တာလေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေ။ သူက စကားပြော မတတ်လို့ပါ”

ရွှေညီမလေးက ဖျန်ဖြေစကားဆိုမိ၏။

မေမေက ဒေါသဖြစ်လျှင် နေမကောင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ သည်လိုပဲ စိတ်ပူမိတာပါ။

“သူနဲ့ မခေါ်နဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလိုက်မယ်”

ရွှေညီမလေးက မေမေ့စကားလုံးဝ နားထောင်တော့မှ မေမေကျေနပ်သွား၏။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ စိတ်ညစ်မိ၏။ မေမေက ဖုန်းကိုင်လျှင် ဘယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ် ခေါ်မပေးတတ်ပါ။

“ထိ...တိ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာဖတ်တိုက်

ခြံတံခါးရှေ့ ကားဟွန်းတီးသံကြားသောအခါ ရွှေညီမလေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်မိသည်။

ဟော... ကြီးလုံးတင်က စည်သည်ကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ။

ဝင်လာတာက မင်းထူး၏ကားဖြစ်နေတော့ ရွှေညီမလေး အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ မေမေက သူ့နောက်မှာ ကပ်လျက်သွား ပါလာ သည်။

“မင်းလား... မင်းထူးစံဆိုတာ ဆင်းစမ်း ကားပေါ်က” ဟု မေမေက ချက်ချင်းသဘောပေါက်ကာဆို၏။ မင်းထူးစံက မျက်မှန်ကို နုဖူးပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ကားထဲက ဆင်းသည်။

“အန်တီကို ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ” ဟု ပြန်ဖြေတော့ ရွှေညီမလေး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ရွှေညီ... ငါ မင်းအိမ်ကို လာလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး... နောက်တစ်ကြိမ် မင်း ဒီအိမ်ရိပ်ကို နင်းရဲ နင်း ကြည့်။ မင်း ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ” ဟု မေမေက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နဲ့ ရွှေညီနဲ့ သူငယ်ချင်းပါ အန်တီ။ ကျွန်တော်က မိကောင်းဖခင် သားသမီး၊ ဘာလို့ မလာခိုင်းတာလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအားနည်းချက် ချွတ်ယွင်းချက်ရှိသလဲ ပြော။ ကျွန်တော့်ကို မကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရွှေညီလိုပဲ အန်တီ ဆုံးမလိုရတယ်။ ကျွန်တော် နာခံမယ်။ ကျွန်တော် တို့ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး မမှားဘူး”

မင်းထူးစံက သွေးအေးအေးနှင့် ရှင်းပြ၏။ လုံးဝ ဒေါသမပါ။

စိတ်လည်း မဆိုး။

“ငါ မကြိုက်ဘူး။ ငါ့သားကို မင်းနဲ့ မခင်စေချင်ဘူး” ဟု မေမေက အပြတ်တင်း၏။

“ဟာဗျာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးဘတ်တို လှည့်ကြည့်လာ၏။ လက် နှစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။

“လုပ်ဦး ရွှေညီ”

“မင်း ပြန်တော့ကွာ”

“ဟာ... မင်းကပါ နှင်နေပါလား”

“ငါ နောက်မှ မင်းဆီ လာခဲ့မယ်”

“မသွားရဘူး... တစ်ခါတည်း ပြောဖန်လိုက်”

မေမေက သူ့ကို ဝင်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ငါ အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘူးကွာ”

မင်းထူးစံက အရမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရွှေညီမလေး ခုလောက် ပြတ်သားလိမ့်မည် မထင်မှတ်ပါ။

အတစ်စက်ကလေးမှ အားမနာ။

“မေမေ မကြိုက်စွဲလည်း ငါတို့ ဆက်မခင်တော့ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မေမေမျက်နှာက ကျေနပ် ဝင်းပသွားပေမယ့်
မင်းထူးမျက်နှာက ရှက်ဒေါသနှင့် မည်းတက်သွား၏။

“မင်းလည်း မင်းအမေလို ဘောင်ကျဉ်းလှချည်လား။ မင်း
စကားတွေက ကလေးကလားဆန်နေပြီ။ ရွှေညီ... မင်း... ဟာ
မဟုတ်သေးပါဘူး”

မင်းထူးစကားအရမ်းစိတ်ပျက်သွားပုံနှင့် ကားထဲပြန်တက်သည်။
ကားစက်နှိုးသည်။

ဝူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့ မေမေနှင့် ရွှေညီမလေးပဲ
ကျန်ရစ်၏။

“သူက ဘာလုပ်လဲ။ သူ့မိဘတွေကရော သားကို ယောကျ်ား
လေးလိုပဲ သိထားတာ မဟုတ်လား” ဟု မေမေ မေးလာ၏။

ရွှေညီမလေးက မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့် ဖြေလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲ
မကောင်း။ တကယ်ဆို မင်းထူးစကားခင်မင်နေမိပြီ။ အဆက်အသွယ်
မလုပ်ဘဲ မနေချင်။ သူနှင့် ခင်မင်ရတာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

မေမေမရှေ့မှသာ ပြောလိုက်တာပါ။

ဒါကို တကယ်အဟုတ်ထင်သွားပြီလား မသိပါ။

“ငါပါ”

“အေး... သိပါတယ်၊ မင်း ဗန်းနံပါတ်ကြီး ငါ့ဗန်းမှာ ပေါ်
နေသားပဲ”

မင်းထူးစကား အသံက အေးတိအေးစက်ပါ။

“ငါ... မင်းနဲ့တွေ့ချင်ကယ်”

“ဟုတ်လား... အခုဗန်းဆက်တာ ရွှေညီလား”

သူက ရီတိတိ ပြန်မေးလာ၏။

“အေးအေးအေးအေး ပြောရအောင်”

ရွှေညီမလေးက ဖြေရာပြေကြောင်း ပြောချင်တာပါ။ သူ
အမြင်စောင့်နေတာကို ရှင်းပြချင်သည်။ မေမေကိုလည်း ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံစေချင်သည်။

အထူးသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းသော သူငယ်ချင်းကို အခု
ရှုံးချင်ပါ။ မင်းထူးစကား စိတ်ဓာတ်ကို ရွှေညီမလေး ကြိုးပမ်းသည်။

စိတ်ဓာတ်ကောင်းသည်။ မှန်သည်။ မဟုတ်တာမလုပ်။ စေတနာ
ဖြူသည်။ ကူညီတတ်သည်။ သူ့စိတ် နူးညံ့ပြီး တည်ကြည်သည်။
အားလုံးထံမှာ သူ့ကို ပိုခင်မီတာကလည်း ထိုစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။ ငါနဲ့မဆက်သွယ်ဘူးလို့ မင်းအမေ
ကို မင်းကတိပေးထားတာ မေ့နေပြီလား”

“မမေပါဘူး”

“ဒါဆို ကဲတိဖျက်ပယ်ပေါ့”

“ဘာကတိလဲ၊ ဘာကတိမှ မပေးထားဘူး”

“ဪ... ဪ... သိပြီ။ မင်းက မင်းအမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်
ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်လိုက်တယ်ဆို ဟုတ်လား၊ တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်။
အမေရှေ့တစ်မျိုး၊ အမေကွယ်ရာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပဲ”

မင်းထူးစံက မေမေရှေ့မှာ သူ့ရုံးခဲရသမျှ ပြန်စွယ်သည်။
ကိုယ်အပြစ်စွဲမဲ့ ရွှေညီမလေးက ဘာမှမပြော။ “ငဲ့ခဲနေလိုက်၏။

“ကဲ... မင်း ဘယ်လိုတောင်းပန်မှာလဲ”

မာရကျောရေ မေးလာ၏။

ရွှေညီမလေးက မင်းထူးစံအရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်မပြောနေ
မှာကို စိတ်ပူတာပါ။

“ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မယ်”

မင်းထူးစံကောင်းစရာအုပ်စိုက်

“ဒါဆို သွားသောက်မယ်။ မင်းတိုက်လေ”

မပြစ်နိုင်တာကိုမှ ရွေးပြီးတောင်းဆိုလာသည်။ ရွှေညီမလေး
ကို အခက်တွေ့စေခြင်း သက်သက်။

ဘယ်တုန်းကမှ ခေါ်လို့မရခဲ့ပါ။

အကြောက်အလန့် အသည်းအသန် ငြင်းတတ်စမြဲပါ။ ဒါကို
မင်းထူးစံ ဆီပါသည်။

“မင်း မလိုက်လျောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

မင်းထူးစံက သဘောပေါက်ပြီးသားလို ပြုံးသည်။

“ငါ... သိပါတယ်”

ရွှေညီမလေးက ပင့်သက်ရှိက်မို့သည်။

“ဒါလေးများ မင်းက သက်ပြင်းချရသေးလား။ ရမါတယ်ကွာ
မတိုက်ရင် မသောက်ဘူး”

မင်းထူးစံက ချက်ချင်းအလျှော့ပေးသည်။

အလျှော့ပေးလွယ်သော ညီအစ်ကို စိတ်ဓာတ်လည်း သူ့မှာ
ရှိပါသည်။ သည်းခံစိတ်လည်း ရှိသည်။

“ငါ့ကို အန်ဘောင်ပေါ် စွန့်သွားလွှတ်ရအောင်”

“ဆင်း”

ရွှေညီမလေးက ချက်ချင်း လက်ခံ၏။ မိန့်ကလေးပေမယ့်

ကြောင်ငှက်ကောင်းစရာအုပ်စိုက်

အဲဒါတော့ ဝါသနာပါသည်။

“ငါ အခုလာခေါ်မယ်”

“စောသေးတယ်”

“တစ်နေရာရာ သွားကြတာပေါ့။ မင်း ဒီနေ့ ဆိုင်မသွားရဘူး
မဟုတ်လား။ ဒီလိုရက်က ရှားတယ်”

မေမေက တစ်ပတ်တစ်ရက် ဆိုင်ပိတ်ပေးမယ့် ရွှေညီမလေးကို
တစ်နေ့ကုန် အပြင်ထွက်လည်တာမျိုး မကြိုက်ပါ။ မေမေ မသိအောင်
အသာကလေး ခိုးဆက်ရတာ။

“အပြင်ခဏနော်” ဟု မနည်းခွင့်တောင်းရမှာ။

ဖုန်းချပြီးနောက် ရွှေညီမလေးက အကြောင်းရှာသည် ဘယ်လို
ပြောရမလဲ ဆိုတာကို။

ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် ညခုနစ်နာရီကတော့ ထိုးမှာပါပဲ။ မေမေက
ခုနစ်နာရီကို ဂိတ်ထားပြီး အိမ်ပြန်ဝင်စေချင်သည်။ အိမ်ပြန်နောက်
ကျတာကို လက်မခံ။

“ဘယ်ဘုနဲ့ ပြောတာလဲ”

မေမေမေးလိုက်တာကြောင့် ရွှေညီမလေး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။
ဖုန်းပြောနေတာ မေမေ့ကြားသွားပြီ။

“ဟိုကောင်လေး မဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ဖိုက်

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းငုံ့ပြီး မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါက ဘာစတိုင်းလဲ။ ကိုယ့်ပုံကိုယ်လည်း ကြည့်ဦး။ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်လို မူနဲ့နေတာပဲ”

“ဟင်...”

မေမေစကားကို ဘယ်လို ပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။
ရွှေညီမလေးက မိန်းကလေး မဟုတ်လို့လား။ ယောက်ျားလေးမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယောက်ျားလေးနှင့် တူမှာလဲ။

မေမေတော့ ခက်နေပါပြီ။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဒီနားလေးပါ”

“ဒီနား... ဒီနားဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲ”

မေမေက တိတိကျကျမေးသည်။ မဖြေချင်ပါ။ လွှတ်မှာလည်း
မဟုတ်။ မေးပြီးဖြေပြီးလည်း အကျိုးမရှိ။

“မသွားတော့ဘူး”

မေမေက ရွှေညီမလေးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါလေးဖြေရမှာ ဝန်လေးနေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြေလည်း သွားရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ဖိုက်

ရွှေညီမလေးက မေမေအနားမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘယ်သွားမှာလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ပြောခို”

မေမေက ဖြတ်ဖြတ်မေးသည်။

ပြောခဲ့ဆိုတော့ ပြောပြီးသွားဆိုသည့် အခံပွားယံ။

“ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ စွန်သွားလွတ်မလို့”

ဝမ်းသာအားရ ဖြေမိသည်။

“မိုးမချုပ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေညီမလေးက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် ဖြေလဲသည်။ တီရပ် အနီကလေးနှင့်အပေါ်က ရှုပ်အင်္ကျီတစ်စုံထည် ထပ်ဝတ်၏။ ဦးထုပ် ကလေး ဆောင်းလိုက်တော့ အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီ။ မေမေခွင့်ပြုတာမို့ သွားရမှာ ပိုပျော်မိသည်။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး မင်းထူးစံနှင့် သွား ခွင့်ပြုပါလိမ့်။ တစ်ခါတလေ မေမေက မထင်မှတ်တာတွေ လုပ်တတ် သည်။ ခန့်မှန်း၍ မရပါ။

“ကြီးကြီး”

“ဟင်”

“သားကို အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ချကယ်”

“ကောင်လေးက ရိုးပါတယ်”

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါမေမဲ့”

ဒေါ်တင့်တင့်ဇော်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ...

“သူတို့ ရုပ်ချင်း အရမ်းဆင်တယ်နော်”ဟု ဆိုသောအခါ ကြီးလုံးတင်က ...

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... မောင်နှမအတိုင်းပဲ”ဟု ပြောလာ၏။ ဒေါ်တင့်တင့်ဇော် မျက်နှာပျက်မိသည်။

“နာမည်ချင်းဆင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ချင်းဆင်ရင် ညားတတ် တယ်တဲ့”

ကြီးလုံးတင်က ဘာမှပြန်မပြော။ ဒေါ်တင့်တင့်ဇော် စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ။ သည်လိုမှန်းသိလျှင် စောစောက သူ့စကားကို မထောက်ခံခဲ့။

“ရုပ်ချင်း မဆင်မါဘူး”ဟု ပြောမိဦးမှာ။

“ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းရင် ကောင်းမလား”

ဖြစ်လာပြီ။ သည်ကိစ္စက ဒေါ်တင့်တင့်ဇော်၏ မဟာပြဿနာ။ တကယ်တော့ ရွှေညီမလေးအပေါ် ဆချစ်လွန်ကဲပြီး စိတ်မချ ဖြစ် နေတာပါ။ သူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတာ။ ယောကျ်ားတွေ မကောင်းဘူးဟု သူ့ခင်ပွန်းအပေါ် နာကြည်နေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း... ကျွန်မတို့ကခန်း ငှားကြည့်ဦးမယ်”

ကြီးလုံးတင်က ဘာမှထပ်မပြော။ သိနေပြီးသားပါ။ ရွှေညီမလေးကြော အိမ်ပြောင်းရပေါင်းလည်း များပါပြီ။

မင်းထူးစံက ကားစောင့်နေရင်း ငြိမ်ကျသွားသော ရွှေညီကို လှည့်ကြည့်၏။

သူ့အမေကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်တော့ သည်ကောင် နာသွားပြီ။ စကားဝင် ခွန်းတဲ့မပြန်။

“ဘာလဲ... မင်းက ငါ့လွန်စာယံထင်လို့လား”

ရွှေညီမလေးက ရှေ့တည်တည်ကြည့်ကာ ခေတက်လာသော မျက်ရည်တွေ ထိန်းပစ်၏။ ထိုမျက်ရည်တွေကို မင်းထူးစံ မမြင်စေချင်။

“မြောလေကွာ”

မင်းထူးစံက မျက်နှာကို မိမိရရ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အသံ သွား၏။

“ဟာ... မင်းက ဒါလေးနဲ့ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ လည်လို့ပါ လား။ နုလှချည်လား”

မယုံနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ကာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဆောရီး... ဆောရီး၊ ငါ့စကား လွန်သွားရင် တောင်းပန်ဖို့ ကယ်ကွာ... မင်းကလည်း”

ရွှေညီမလေးက ကူရှင်ကို မှီရုံလိုက်၏။

“မင်းကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူးကွာ။ မင်းအမေကို ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ့မယ်”

“ဟူး” ကနဲ မင်းထူးစတာ လေ့လာစစ်ချက် မှတ်ထုတ်၏။

“ငါ့အမေက သူ့စကားနားမထောင်ရင် ငါ့ကို ဒေါသဖြစ်ရင် နေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်” ဟု ရွှေညီမလေးက ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား၊ မင်းကို အညွှာကိုင်ထားတာပေါ့”

“သူ့ မကြိုက်တာလုပ်ရင် အိမ်ထပ်ပြောင်းရမှာ”

“ဟာ... တစ်မျိုးကြီးပါလား”

မင်းထူးစက ပါးစပ်ကြီးဟပြီ အံ့ဩနေပါသည်။ ပြီးတော့ စကားမစပ် ကောက်ကာင်ကန်နှင့်...

“အကျိုးနစ်ထပ်ကြီး မအိုက်ဘူးလား၊ ဒါမျိုး စွပ်ကျယ်ပါတယ်။ နောက်ခန်းက အိတ်ထဲမှာ လဲလိုက်ပါလား” ဟု ဆိုတာမို့ ရွှေညီမလေး ဝန်းခနဲ လန့်သွားမိ၏။

“ငါတို့ ရေခင်ကျားရအောင်”

“မကူးချင်ပါဘူး”

ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စွပ်ကျယ်လဲလိုက်လေ”

“ရတယ်”

ဟန်မဖျက်ထိန်းက ခြောက်ရေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ အောင်ဘင် ခတ်အောင် ပူပန်သွား၏။

“ငါနဲ့ ဆင်ထူဝတ်ရအောင်”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး”

“ရေကျမယ်လေကွာ”

“ငါ ရေကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေမသန့်ရင် မဆင်ချင်ဘူး”

“တစ်မျိုးကြီးပါလား”

ရွှေညီမလေးက ဇွတ်ငြင်းတာမို့ ရေကျမည် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရပါသည်။ ကန်ဘောင်ပေါ် ခွန်လွှတ်ကြရင်း...

“မင်း တစ်ခါမှ စွပ်ကျယ်မဝတ်ဘူး” ဟု သတိထားမိစွာ ဆိုပါသည်။ ရွှေညီမလေးက ပြန်မမဲဖြတ် ခွန်ကို သဲကြီးခကြီး တင် နေလိုက်၏။

“တော်တော် ပျော့တာသဲ။ ပေး... ငါ ဝိုင်းတင်ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ ရစ်ဘီးကိုင်ထားသော ရွှေညီမလေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်က အုပ်မိုးကိုင်ပြီး တင်ပေး၏။

သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ လုံးလုံးလျားလျားရောက်နေသော အဖြစ်

ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ရုန်းထွက်မိသည်။

“ငါ့ဟာငါ တင်တတ်ပါတယ်”

မင်းထူးစံက စွန်လွတ်နေတဲ့ ရွှေညီမလေး၏ ရက်လန့်သွားသောအဖြစ်ကို မသိရှာ။

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... သွားပြီ။ အခုမှ တင်လိုက်တာပါသွားပြီ။ သူများ ဖြတ်သွားပြီ။ ဟိုအနက်ကောင် ဖြတ်သွားတာတွေမယ်။ တစ်ကောင် ပြန်တင်မယ်၊ ငါ ဒီကောင်ကို ငါ ဖိုက်ပြမယ်”

ရွှေညီမလေးက သူ့စွန်လွတ်နေတာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စွမ်းကျယ် နက်ပြာလေးနှင့် ခူးဆစ်ဖုံး ဘောင်းဘီရှည်အပွကလေးနှင့် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုငယ်နေသယောင်ထင်ရသော သူ့မျက်နှာနုနုသည် သောက်ကို ကြာရှည်မထားတတ်ဘဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တာပေါ်လွင်နေပါသည်။

ရွှေညီမလေးလို မဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သက်သော သက်သာနှင့် ပျော်စရာကောင်းသော အဝကို တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ပိုင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်နေသူပါ။

အားကျလိုက်တာ... သူများဘဝတွေ။

လာလေကွာ... လာ... လွတ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လက်ညှောင်းနေပြီ”

“ဟ... စွန်လွတ်တာပဲ၊ နှိပ်ရမှာပေါ့”

ရွှေညီမလေးက ထပ်မံလွတ်တော့ဘဲ ထိုင်နေ၏။

စွန်လွတ်ပြီးသောအခါ မင်းထူးစံက...

“ငါမရတော့ဘူး” ဟု ဆိုပါသည်။

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ရွှေညီမလေး နားလည်လိုက်၏။

“သွားလေ... ငါ ဒီကဲပဲ စောင့်မယ်”

“မင်း နေနိုင်လှချည်လား”

မင်းထူးစံက အံ့သြနေပြန်သည်။

“ငါ အပြင်အိမ်သာတွေ ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ငါ ရှိတယ်”

“ဟေ့”

“ငါက အသန့်အပြန့် ကြိုက်တယ်”

“အော်... မကြာမှားသေးလို့ပါ။ ဒါမျိုးက လွယ်ထားလို့မှ ရတာ။ မလွဲမရှောင်သာဆိုတာ ရှိတယ်”

ရွှေညီမလေးက ဘာမှ ထပ်မံမပြောပါ။

ယောက်ျားလေးအိမ်သာထဲမှာ ကိုယ်ဝင်လို့မဖြစ်တာ ကိုယ်ပဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သိပါသည်။ ကိုယ့်ပုံစံက မိန်းကလေးဘက်လည်း ပင်လို့မရ။ တော်တော် ခွကုလှသည်။

“လာပါ... ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ”

“ဟာ... မလိုက်ပါဘူး”

“မင်း တော်တော် ဇီဝကြောင်တဲ့ကောင်” ဟု ဝေဖန်၏။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် လှည့်ထွက်သွားမှ ရွှေညီမလေး ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

ဇွတ်ခေါ်နေလျှင် စကားများရတော့မှာ။

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ကာ ဟိုမရောက် သည်မရောက် ကိုယ်

ဘဏေ့ စဉ်းစားပြီး စိတ်ပျက်မိ၏။

ဘယ်လိုများ ရှေ့ဆက်သွားရမလဲ။

သည်အတိုင်းကြီးတော့ အဆင်မပြေ။

“လာ... အကြော်သွားစားရအောင်”

ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းရှိသော သူငယ်ချင်းကို မင်းထူးစံက အားမရ

ဖြစ်မိသည်။

“ရွှေညီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ကြောင်နှစ်တောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်းနဲ့ သွားရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးကွာ”

“ဟုတ်လား”

ရွှေညီမလေးက သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ကိုယ်ကတော့ သူနှင့်သွားရတာ သိပ်သာယာသည်။ သိပ်

ကျေနပ်သည်။ ကျန်တာတွေအားလုံး မေ့နေမိသည်။ သူ့ဘက်ကတော့

ဒီလို မဟုတ်ပါလား။

“ညကျရင် ချစ်သဒ္ဓါကိုအိမ်ရှေ့ ဂုဏ်တသွားတီးရအောင်။

ကိုဦးတို့ ဗလတို့ပါခေါ်ပြီး”

“သွားလေ”

“မင်းလိုက်ခဲမယ် မဟုတ်လား”

“မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေက ညဘက်ထပ်ထွက်ရင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“လာပြန်ပြီ”

မင်းထူးစံက စိတ်ညစ်လာသလို တစ်ဘက်လှည့်သွား၏။

“မင်းပဲ ငါ့အမေကို နားလည်ပေးမယ်ဆို”

“အေးကွာ... ထားတော့၊ ရတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့စကားနှင့် သူ့ရဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ရွှေညီမလေးက ရယ်မိသည်။

“ဒီညမလိုက်နိုင်ရင် မနက်မန့်ည”

လက်မလျှော့သေးပဲ ထပ်ခေါ်ပါသည်။

“အေးပါကွာ၊ အဆင်ပြေရင် လိုက်မယ်”

“ချစ်သဒ္ဓါဆီဆိုတော့ မင်းလိုက်ချင်တယ် မဟုတ်လား” ဟု သံသယနှင့် မေးပြန်သည်။

မဖြေရှင်းချင်တော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသိလာမှာ မလွဲမသွေပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ သူက မရှာလိုကြီးဖြစ်နေသည်။ ချစ်သဒ္ဓါ တခြားလူနောက်ပါသွားမှာ အရမ်းကြောက်နေသည်။

မင်းထူးစံ မျက်စိပျက် မျက်နှာဖျတ်နှင့် ပြောနေတာကို ငြိမ်သက် နားထောင်နေမိသည်။

မနေ့ညက ချစ်သဒ္ဓါတို့အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာသွားတီးကြသောအခါ သူတို့လိုပဲ ချစ်သဒ္ဓါကို လာရှောက်ပိုးဝန်းကြသော အုပ်စုတစ်ဖွဲ့ကို တွေ့လာခဲ့သည်တဲ့။

ထိုအဖွဲ့ထဲမှာ ‘အောင်ပိုင်ပိုင်’ ဆိုသောလူက ချစ်သဒ္ဓါကို အကြီးအကျယ် ကြိုးစားနေတာ မင်းထူးစံ သိလာခဲ့၏။

“ငါက မင်းကို ပြိုင်ဘက်မှတ်နေတာကွ၊ အခု မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ငပိုင်ကမှ ငါ့ပြိုင်ဘက်အစစ်ကွ။ ဒီကောင်ကလည်း သဲကြီးမဲကြီးပဲ”

ရွှေညီမလေးက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်စကားများကြလျှင် မလွယ်။ ကိုယ်က မိန်းမသား။

“ငါကလည်း သဲခနဲ မဲခနဲပဲ”

“ဟင်”

ရွှေညီမလေးက နားမလည်။ မင်းထူးစုံ စကားတွေက ဘာလဲ။

၁. ကြီးမကြီးရော၊ သဲခန့် မဲခန့်ရော။

“ဒီကောင်ကလည်း အသေရွာမှာပဲ”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ချစ်မိုးလေ၊ ချစ်သခွါအပေါ် တဂုန်းဂုန်းရွာမယ်”

“အော်”

ရွှေညီမလေးက ခပ်ညည်းပါ။ ဘာမှလည်း သိပ် စိတ်မဝင်စား။

အထီးကျန် ဟစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့သာ ခင်ထူးစုံကို ခင်ခင် ဖတ်သက်နေမိတာ။

ယောက်ျားလေးအကြောင်းတွေလည်း သိပ်မသိပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းကြပြီဆို အနိုင်ရချင်တာတစ်ခုပဲ ခေါင်းထဲသိသည်။

“ငါ ဒီနေ့ အဲဒီ ငှက်ပိုင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“ဟာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မျက်လုံးပြိုကွာ မေးမိသည်။

“စကားပြောကြည့်ဖို့ပေါ့”

“မလိုပါဘူးကွာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လိုတာပေါ့၊ မင်းလိုက်ခဲ့ရမယ်”

“အင်း ... ဟာ ... မလိုက်ပါဘူး”

“ခဏလေးပါ၊ လာ ... သွားမယ်”

ရွှေညီမလေးက မျက်နှာလေးပျက်ကာ ထိတ်လန့်နေမိသည်။

“ချိန်းထားပြီး မသွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

မင်းထူးစုံက ချိန်းထားသောနေရာကို ဇွတ်မောင်းသည်။

ကြောက်လန့်စွာ ပါလာရသူက ရွှေညီမလေး။

တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်လျှင် ခက်မည်။

“ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့တာပါ။ ဒီကောင်လည်း

ပညာတတ် လူချမ်းသာပဲ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ပူနေမိ၏။

တွေ့လိုက်ရတော့ သူတို့အဖွဲ့က ခုနစ်ယောက်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲဆက်ခင်းပြီး ထိုင်နေကြတာပါ။

ရွှေညီမလေး လက်ဖျားအေးမိ၏။

“ဒီကောင်က အုပ်စုတောင်လှချည်လား”

မင်းထူးစုံက ရေရွတ်၏။ သူ့ပုံစံက သွေးအေးလွန်းပါသည်။

တစ်စက်မှ ကြောက်ရွံ့ မပေါ်။

“ဟိုဘက်က အဖြူရောင်အင်္ကျီနဲ့ တွေ့လား။ အဲဒါ ငှက်ပိုင်” ဟု

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြံပြောပြထား၏။

မင်းထူးစံက တဖျတ်ဖျတ်လျှောက်သွားပြီး အောင်ပိုင်ပိုင်၏
ဘေးမှာဝင်ထိုင်တော့ ရွှေညီမလေးလည်း မင်းထူးစံ ဘေးမှာ ထိုင်ချ
နေလိုက်ရသည်။

မင်းထူးစံက လက်ထဲကိုင်ထားသော ဟမ်းဖုန်းကို စားပွဲပေါ်
တင်သည်။ အောင်ပိုင်ပိုင်ကလည်း သူ့ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်တင်၏။
အောင်ပိုင်ပိုင်၏ သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက်ကလည်း ဖုန်းတွေထုတ်
ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

ရွှေညီမလေးက စားပွဲပေါ်ရှိနေသော ဖုန်းရှစ်လုံးကို တစ်ချက်
စေ့ကြည့်ကာ အာအဓိပ္ပာယ်မှန်း နားမလည်ပါ။ သေချာတာက
ကိုယ်မှာ စားပွဲပေါ်တင်စရာ ဖုန်းမရှိ၊ မပါ။

ဘေးမှာထိုင်နေသော မင်းထူးစံကို မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်မိ၏။
သူ့မျက်နှာက ခပ်ပျက်ပျက်။ အောင်ပိုင်ပိုင်က ကြွားဝါထောင်လွှား
လိုသောစိတ် ရှိသည်။ အဖြိုးကိုက ကျက်သရေရရှိ၊ ဂုဏ်ပြု၊
မာန်ဖြိုး၊ မောက်မာပြုကြီးနှင့်။

ဟမ်းဖုန်းရှိတာပဲ... ဘာဖြစ်လဲ။
အော်... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။
သည်ဖုန်းတစ်လုံးရှိတာများ အသက်မသေဆေး ရထားတာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုပဲ၊ ကြွားလိုက်ကြတာများ။

ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီး ဘာမဟုတ်တာလေးကို။
ရွှေညီမလေးက နှာခေါင်းလေးရှုံ့သည်။
“အဆင်အတန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဟု အောင်ပိုင်ပိုင်က ခပ်ထော့ထော့ဆို၏။
ရွှေညီမလေးက အအေးတစ်ပုလင်းမှာပြီး ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို
ဘေးထွက်နေလိုက်၏။

အောင်ပိုင်ပိုင်၏ စကားတွေက ကြားရတာ နားကြားပြင်း
ကတ်သည်။ မုန်းစရာကြီးပါလားဟု တွေးမိသည်။

သည်လိုလူကို ချစ်သဒ္ဓါက စဉ်းစားမှာတဲ့လား မထင်ပါ။
ချစ်သဒ္ဓါ သည်လောက်လူရွေးမည့်။

အပြန်လမ်းမှာ မင်းထူးစံက -
“မင်းကလည်း ဒီလောက်ပိုက်ဆံရှိတာ၊ မင်းအဖေကို ဟမ်း
ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ခိုင်းပါလားကွ” ဟု ဆို၏။

ရွှေညီမလေးမှာ ဖုန်းမပါတာ သူ့ကို ဂုဏ်ငယ်စေသလား။
အရက်ရစေသလား။ အမှတ်လျှောစေသလား။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”
သူ အကျယ်ကြီး အော်ရယ်မိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းကတစ်မျိုး”

“ရယ်ချင်လို့ပေါ့”

ရွှေညီမလေး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိ၏။

မရယ်ရတာ ကြာပါပြီ။

“သူတို့ကိုသူတို့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက လူဆိုတိုင်း သားတွေလိုလို ဘာသို့လို အကုန်လုံး ဟမ်းဖုန်းတွေထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ချတာ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရွှေညီမလေးက လှောင်ပြောင်သံရောင်နေ၏။

မင်းထူးစံ နတ်ခမ်းတွေ ပြုံးလာရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကောင်တွေ ငအူတွေကွ၊ ငါက ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်စင်လိုက်တာ၊ ဒါကို ဗိုကောင်လိုက်က သူ့ကို စိန်ခေါ်တယ်များ ထင်သွားသလားမသိဘူး”

မင်းထူးစံက ခုမှကျေပြီး ရယ်နိုင်၏။

“ငါက မင်းမျက်နှာငယ်မှာ စိုးရိမ်ပါ”

“ဖုန်းမရှိလို့လား”

“အေးလေ”

ရွှေညီမလေး ထပ်ရယ်မိသည်။ ရယ်နေရင်းမှ စဉ်းစားမိ၏။ တကယ်ပဲ ဖုန်းမကိုင်နိုင်လျှင်တော့လည်း မျက်နှာငယ်ချင် ငယ်မိ မကြာနိုင်အောင်စာအုပ်တိုက်

မှာပါ။ အခုတော့ ညီမလေးဆီမှာ ဟမ်းဖုန်းပါသည်။ စက်ပိတ်ထားပြီး အသားကလေး အိတ်ကပ်တဲ့ ထည်ထားတာပါ။ ရွှေညီမလေး ဟမ်းဖုန်း မေ့မေ့ဆက်သွယ်ဖို့၊ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးပါ။ သွားရင်းလာရင်း ဖုန်းထဲမြည်မှာစိုးတာမို့ ဖုန်းကို အမြဲ ပိတ်ထားမိပါသည်။ မင်းထူးစံဆက်လည်း အိမ်ကဖုန်းပဲ သုံးပြီး ဆက်တာပါ။ ဟမ်းဖုန်းရှိမှန်း မင်းထူးစံမပင် မသိရှာ။

“ရွှေညီ”

“ဟင် ...”

“ငါ အရမ်းသောက်ချင်တယ်ကွာ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ အိမ်ပြန်ရအောင်”

“ခဏလေးပါကွာ၊ မင်းကလည်း ...”

“မေမေ စိတ်ပူနေမှာပေါ့ကွ”

“ရော ... ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ကြာမယ် စိတ်မပူနဲ့” လို့ သူက ဖုန်းထိုးပေးပြီး တိုက်တွန်း၏။

“ဟာ ... ငါမပြောရဲဘူး”

“ငါ ပြောပေးရမလား”

“မပြောနဲ့၊ မေမေအကြောင်း မင်းအသိဆုံး” မင်းထူးစံက ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

မကြာနိုင်အောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒီတစ်ခါတည်းပါကွာ”

ရွှေညီမလေးကို မရမက ဇွတ်ခေါ်သည်။

ငြိ...ရမှာလည်း အားနာသည်။

လိုက်လျော့ရမှာလည်း စန့်လေးသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိ။

“သိချင်အိုတာ ခဏကြည့်မယ်၊ ပြီးရင် ပြန်တာပေါ့၊ ငါ
ဗလနဲ့ ကိုဦးကို ခေါ်လိုက်မယ်”

သည်နေ့တော့ မင်းထူးစံက လက်လျှော့မည့်ပုံမရ။ မရမက
ဇွတ်စီစဉ်နေတော့သည်။ ရွှေညီမလေး စိတ်ပူပေမယ့် ဟန်ဆောင်နေ
မိသည်။

ခဏတဖြုတ် ဆက်နေပေးလည်း ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး
ထင်ပါရဲ့။

ရင်ထဲမှာတော့ တဆင့်ထင်နှင့် စိုးရိမ်နေ၏။ မေမေသာသီ
လျှင် သည်အိမ်ကနေ ထပ်ပြောင်းပြေးတော့မှာ ကျိန်းသေ။

နည်းနည်းရီခေလာတော့ ဗလက စကားအစုံတွေ စလာ၏။
ရွှေညီမလေးက ကိုဦးနှင့်ဗလ ယူလာပေးသော အချို့ရည်အေးအေးကို
ရေငတ်ငတ်နှင့် အားပါးတရ သောက်မိ၏။ ခါးသက်သက်နှင့်
ရှုတက အရသာပေမယ့် သောက်လို့ကောင်းတာအမှန်။

“မင်းထူးစံ”

“ဟင်...ဗလ...ဘာလဲကွ”

မင်းထူးစံက အာလေးလာ၏။

“မင်းလုပ်ပုံနဲ့တော့ ရွှေညီမေမေ အိမ်ပြောင်းပြေးတော့မယ်
ထင်တယ်ကွ”

“မင်း ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါတို့အိမ်က အဘွားကြီးက သူတို့အိမ်က ကြီးလုံးတင်
ဈေးမှာတွေ့လို့ ပြောတာပဲ၊ အပေါင်းအသင်းမှားမှာ စိုးတယ်တဲ့၊
တိုက်ခန်းရှာနေပြီဆိုပဲ” ကိုဦးက သတင်းပေးသည်။

“ဟုတ်လား ရွှေညီ”

မင်းထူးစံက တအံ့တဩ မေးလာ၏။

“ငါမသိဘူးကွ၊ ပြန်ကြမယ် အနံ့ရရုံနဲ့တင် ငါမူးလာပြီကွာ”

“ဟား... ဟား... အအေးတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ဦး၊ ပြန်တာပေါ့”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကို ကြည့်ကာရယ်၏။ ရွှေညီမလေး မျက်လုံးထဲမှာ မင်းထူးစံ၏မျက်နှာက ဝါးတားတားနှင့်။ ခေါင်းထဲမှာမကြည်လင်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မူးတူးတူးနှင့် လေးလံလာသလိုပင်။

“မင်းအမေက ငါ့ကိုကြောက်လို့ ပြောင်းပြေးလည်း ငါကတော့ ဇွတ်တရွတ် မရမကကို ခင်မှာပဲ၊ မင်းကို တစ်သက်လုံး ခင်ဦးမယ် ရွှေညီ၊ ငါက အဲဒီလိုမျိုး သိပ်ကြိုက်တာကွ၊ ငါနဲ့ မပေါင်းစေချင်လေ ငါက ပိုပြီး ပေါင်းချင်လေပဲ ဟဲ့... တဲ့... ဟဲ့...”

ရွှေညီမလေးက မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်လာတာမို့ မျက်လုံးကို ဝှက်ပိတ်လုပ်ကြည့်သည်။ မရ။ ခေါင်းထဲ မူးနှောက်လာသည်။

“ပြန်မယ်လေကွာ”

“အေးပါ”

ကိုဦး၊ ဗလနှင့် မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကို ကြည့်ကာ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရယ်ချင်လာ၏။

“ဒီကောင်လေး အညာမိသွားပြီ”

“အူရိုင်းလေးကွ”

ရွှေညီမလေးက သူတို့စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး သောက်လက်စ အအေးခွက်ကို ချထားလိုက်၏။ မေမေဆူတော့မှာ အရမ်းပူမိသည်။

စိတ်ပူပေမယ့် ခေါင်းကမထူနိုင်။ မတ်တပ်မရပ်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဗျို့အနံ့ချင်လာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ မင်းထူးစံကားကို လိုက်လျှောမိတာ မှားသွားပြီ။

ဒုက္ခပါပဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မင်းထူးစံကို မမှီမကမ်း လှမ်းဆွဲပြီး မှောက်သွား၏။ အရမ်းအိပ်ချင်တာပဲ သိသည်။

“ဟာ... ဒီကောင်... တကယ်ပဲ၊ အရမ်းနုပါလား”

ဗလနှင့် ကိုဦးက မင်းထူးစံ၏ကားပေါ် ရွှေညီမလေးကို ကူဆွဲပြီး တင်ပေးသည်။

“ရွှေညီမေမေနဲ့ မင်းပဲကြည့်ရှုဦးတော့” ဟု အလွတ်ရုန်းပြေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထားရစ်ခဲ့၏။

“တော်တော်အားကိုးရတဲ့ အကောင်တွေ”

မင်းထူးစံက ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး စဉ်းစား၏။

သူ မမှူးသေးပါ။ ထပ်သောက်ချင်ပေမယ့် ကားမောင်းရ

မှာမို့ ရပ်လိုက်သည်။

သည်နေရာက မင်းထူးစံ၏ အိမ်နှင့်နီးနီးကလေး။

“ရွှေညိုကို အိမ်မဲခေါ်သွားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ရေရှုတ်ကာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း

လာခဲ့၏။ သည်ပုံစံနှင့် အိမ်သွားပို့လျှင် ရွှေညိုမေမေနှင့် အကြံ

အကျယ် ပြဿနာတက်မှာ။ ရွှေညို တစ်ရေးနိုးလာမှပဲ ဖုန်းဆက်

စေတော့။

“မေမေ... မေမေ”

မင်းထူးစံက ရွှေညိုကို သူ့ကုတင်ပေါ်တင်ထားပြီး တစ်ချက်

ကြည့်၏။ သည်ကောင် အမေကို တော်တော်ချစ်သည်။ တဖူးတ

နက်တာပဲကြည့်။ ဝေါကနဲ အန်လိုက်တော့ အင်္ကျီတွေရော၊ အိပ်ရာ

မင်းတွေပါ ပေကျဲကုန်ရပြီ။

ဘာရယ်မဟုတ် မင်းထူးစံက စချင်စိတ်နှင့်ပါ။

သည်းသည်းလှုပ်နေသော သူ့အမေကို နည်းနည်းဆွချင်တာ

သည်း ပါသည်။ အချိန်က တော်တော်ညဉ့်နက်ပြီမို့ အရမ်းစိတ်ပူ

နေတော့မှာ သေချာ၏။

“ငါကလည်း ရွံတတ်တယ်ကွ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း

အသန်အပြန်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

မင်းထူးစံ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ကုတင်ပေါ်တက်လာ၏။ ပြီးမှ

ပြန်ဆင်းကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးတစ်ထည်နှင့် လှေးလုံယူ

သည်။ တစ်သျှူးဆူးထူသည်။ သူ့အကျိုး ညွတ်စုံအစုံစုံ ယူသည်။
အကျိုးမလဲပေးလို့ မရတော့ပါ။ အရမ်းနံ့နေပြီ။

“ကျွတ်... ငါ့အတတ်ငါးစွဲ၊ မင်းကို ညာတိုက်မိတာ ငါတို့
အများ၊ ဟိုကောင်လူလည်တွေ လစ်ပြီ”

မင်းထူးစံက ရွှေညိုကို အကျိုးလဲပေးဖို့ အပေါ်ရပ်အကျိုး ချွတ်
ပေးသည်။ အိတ်ထဲက ထွက်ကျလာသော ဟမ်းဖုန်းကို သေချာ
ကောက်ယူကြည့်ပြီး အံ့သြသွား၏။

ဟမ်းဖုန်းကိုင်ထားတာကို မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားသည်။
ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

ရုပ်အကျိုးအောက်မှာ ဝတ်ထားသောတိရုပ်ကို ချွတ်စေးဖို့
မြင်သောအခါ မင်းထူးစံလက်တွေ တုန်လှုပ်အံ့သြ မယုံနိုင်လွန်းစွာ
ရုပ်တုနဲ့သွား၏။

ဟာ...။

ရုတ်တရက် သူ ကုဇင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းမိသည်။

ခေါင်းထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်ချဆိုက်သလို ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်း
တုန်ခါသွား၏။ ဗျက်လုံးကြီးငြိမ်ကာ သူ စိုက်တန်ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြူရောသွား၏။

သူ တစ်လှမ်းချင်း နောက်ဆုတ်ကာ အခန်းနံရံနှင့် ကျော့ပြင်

ကြောင်နံ့ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကပ်သွား၏။ သူ့ဘဝမှာ ခုတောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး မယုံ
နိုင်ဖြစ်ရတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

ရွှေညို... သည်ကောင် ... သူ ယောက်ျားလေး မဟုတ်ပါလား။

သူ အစတုန်းက နည်းနည်းကလေးမှ မရိပ်မိခဲ့ပါ။

သိခွင့်ရတော့လည်း အခြေအနေကမဟန်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ခေါင်းထဲမှာ တရုတ်ပံ ခီးနီပြနေသည်။

သွားပြီ။ သူတော့ ပြဿနာနှင့် တုံတိုက်ပတ်ဝင်းကြီး ကြုံနေ
သည်။ ယောက်ျားလေးချင်းပဲဆိုပြီး ခပ်အေးအေး အိမ်ခေါ်လာခွင့်မိ
တာ။ အခန်းထဲအထိ ကုလင်ပေါ်အထိ။

သူ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့သွားသလို ခံစားရသည်။

သူ ဘာလို့ အိမ်လောက်အထိ ညှပ်နှပ်ရတာလဲ။

တကယ်ဆို နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်စားမိသင့်သည်။

ဘယ်တော့မှ လက်ဝှန်းတည်း မနေတတ်တာ။

လမ်းခွားလျှင် ဘယ်တော့မှ အိမ်သာမဝင်တာ။

သူ့ကို မတော်တဆထိမိလျှင် ချက်ချင်း ဖယ်ချတတ်တာ။

ရေကူးဖို့ အသည်းအသန် ငြင်းပစ်ခဲ့တာ။

သူ အားလုံးမဲ့ နားလည်လာ၏။

ကြောင်နံ့ကောင်စာအုပ်တိုက်

အားလုံးမှာလည်းမိချိန်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချမိသည်။
 နားနီသံက 'ဒေါင်' ခနဲ တစ်ချက်မြည်သည်။
 ညတစ်နာရီတိတိ။ သူ လန့်ဖျပ်စွာ မောကြည့်မိ၏။
 ရင်ထဲမှာ တတုန်ကယင်နှင့် ပူလောင်လာသည်။
 အခု သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။
 ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်နေတော့ရော ဘာလို့မှာလဲ။
 ရွှေညီ... မင်းကွာ...
 မင်းကို မိန်းကလေးမှန်းသိရင် ငါ့အခန်းထဲ ခေါ်လာမလား
 ကွ။ သေလိုက်ပါတော့။
 ငါ တော့... ငါ့အ... အခု။
 ဟာ... ဘာလုပ်ရမလဲ။
 မင်းထူးစံ ချက်ချင်းထပြီး ဗလဆီ ပုန်းခေါ်သည်။ ပြီးမှ
 ပြန်ပိတ်သည်။
 မဖြစ်သေးပါ။
 အားလုံးသိကုန်မှ ပိုရုပ်ကုန်မည်။
 ပုန်းကို စားပွဲပေါ်ချကာ သူ ဆံပင်တွေ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲ
 ကာ အကြိတ်မိ၏။
 ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေသည်။
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြဿနာထုပ်က ခေါင်းပေါ်ရောက်နေသည်။
 မင်းထူးစံ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချ၏။
 အိမ်ကတစ်ယောက်ယောက်သိလျှင် မလွယ်။ သူ ချက်ချင်းပဲ
 အခန်းတံခါး ထပိတ်သည်။
 ဟာ... သူ ဘယ်လိုမှ မလွှတ်နိုင်တော့ပါလား။
 သည်ကိစ္စက ရှောင်မရ ရုန်းမရ။
 ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတော့မည်။
 နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ရွှေညီကို လှမ်းကြည့်မိ၏။
 ရွှေညီက ဘာမှမသိသေး။
 အတွင်းခံအင်္ကျီ မရမ်းရောင်ကြိုးကလေးက သူ့ကို သစ်တော
 လို ခြောက်လှန့်နေပါသည်။
 သူ နံရံကို နဖူးနှင့်တော့ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသည်။
 စာစာလေးအတွင်းမှာ သူ့အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။
 စောစောကလို ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှုတွေ မရှိတော့ပါ။
 ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါသည်။
 သည်လောက်အဖြစ်ဆိုးလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ မထင်မှတ်သော တိုက်
 တွက်တစ်ခုမှာ သူ အငိုက်မိသွားခဲ့ပြီ။
 စိတ်ကို တည်ငြိမ်ညံ့သက်အောင် ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြိုးစား
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မအောင်မြင်။ သူ့ရင်ကမှာ ဘောင်ဘင်ခတ် ဝန်းဝိုင်းကြနေ၏။
တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ရွှေညီတို့အိမ် ဖုန်းခေါ်ရင်ကောင်းမလား။

ဝေဝေါနှင့် ဖုန်းတင်ထားသောစားပွဲဆီ ဧည့်သည်သွားမိသည်။
တကယ်တမ်းကျတော့ မဆက်ရဲပြန်။

ရွှေညီမေမေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်းမသိ။

အိမ်ကမိဘတွေကို သွားနှိုးပြီး အသိပေးရမလား။

မင်းထူးစံ ခေါင်းကြီးစွာ ချွေးပျံ့စွာ မောဟိုက်စွာ ချောက်ချာ
တုန်လှုပ်စွာနှင့် ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဟင်...”

ထိုအချိန်မှာပဲ ရွှေညီက နီးလာခဲ့သည်။ ငေါက်ခနဲ တထိုင်
ပြီး မျက်လုံးကလေး ပြူးထွက်ကာ တိရိစ္ဆာန်ကို ကမန်းကတန်း၊ အ
တင်သည်။ ခြေရင်းမှာ ခေါက်ထားသောစောင်ကို ချက်ချင်း ဖြုတ်
ခြံသည်။

သူ့ကို ဝိုင်းစက်စူးလက်သော မျက်လုံးများနှင့် ရှုတ်လက်
တကြား လှမ်းကြည့်၏။ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ရှိခဲ့သော ခင်မင်ရင်
နှီးမှု သံယောဇဉ်တွေကို တစ်စုံတစ်ရာက ကတ်ကြွေတစ်လက်မှ
ဖြတ်ချလိုက်သလို တိခန့် ဖြတ်ထွက်ပုံကျကုန်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိတ်

သူစိမ်းတွေလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိ၏။ ရွှေ
ညီမလေးက ချက်ချင်းပဲ သတိဝင်ကာ ဖုန်းဆက်သည်။ မေမေ
အရမ်းစိတ်ပူနေတော့မည်။

မေမေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် ရွှေညီမလေး ဖြေလိုရမှာမဟုတ်။
အလျင်စလို မေမေဆီ ဖုန်းခေါ်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုဆတ်မလို့လဲ”

မင်းထူးစံက လက်ထဲကဖုန်းကို ဆွဲလှ၏။

“မေမေ အရမ်းစိတ်ပူနေမယ်၊ ဖုန်းပေးပါ”

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

မင်းထူးစံက အော်ဟစ်မေး၏။

“မေမေက စိတ်ပူလို့မရဘူး၊ ရောဂါရှိတယ်”

“ရှိရှိကွာ၊ မင်းဖုန်းဆက်ရင် ငါဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့၊ မင်း
ရှုံးနေလား”

ရွှေညီမလေးက သူ့ကို စူးစူးကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ၊ အခုမှ သွေးပျက်မနေနဲ့၊ မေမေ
စိတ်အေးအောင် ပြောရမှာပဲ”

သူ့လက်ထဲကဖုန်းကို ပြန်လှသည်။ သူက မဝေး။

ရွှေညီမလေးက ဟီးခနဲ ငိုချသည်။ မင်းထူးစံ ကြောင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိတ်

အမ်းသွား၏။ အခုလို အော်ငိုလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

“ရှေး...ရှေး...ဆက်ချင်လည်းဆက်”

သူ ကမန်းကတန်း...တန်းကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ မင်းထူးစံတို့၏ အိမ်တန်းက မြည်လာ၏။

အောက်ထပ်ကနေ တစ်ယောက်ယောက် ထူးလိုက်ပုံရသည်။ မကြာ
ပါ။ သူ အခန်းတံခါးကို တဒိန်းဒိန်း ဖောက်သည်။

“သား မင်းထူးစံ”

“ရှာ...” မင်း

မေမေခေါ်တာကို မြန်ထူးမိ၏။

“သား တံခါးဖွင့်ဦး၊ ခြံရှေ့မှာ သားသူငယ်ချင်းရဲ့ မိခင်တွေ

ရောက်နေကြတယ်”

“ဟာ...”

သူ ရွှေညီမလေးကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ရွှေညီမလေးက
သူတို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်းအမေ လိုက်လာပြီ”

ရွှေညီမလေးမျက်နှာက ငိုမဲ့နှင့် ကြောက်လန့်သွားပုံရသည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ငါသွားတွေ့မယ်”

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ သူက ချက်ချင်း အပြင်ထွက်သွား၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အားလုံးကို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပုံ။

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာဖွက်ကာ ငြိမ်သက်နေ
မိ၏။ မေမေနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါ။

“သား မိန်းမခိုးလာတာဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်မလေးရော”

သူ ထိတိထိတိများများ ငြင်းပေမယ့် မေမေက အခန်းထဲ ဝင်
သွားကြည့်သည်။ ဘာမှရှင်းပြလို့မရ။

မေမေက အောက်ထပ်ညှော်ခန်းမှာ ရောက်လာသောအခါသည်
တွေ့ကို ဧည့်ခံ၏။

“တကယ်ပဲ သား မိန်းမခိုးလာတယ်”

မေမေက တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်ပြီး ဖေဖေရှိရာ ဆင်းသွား၏။

ဖေဖေ ဘုမသီ ဘမသီ တစ်ခုခု စကားမှားသွားမှာ စိုးရိမ်ပုံ
ပေါ်၏။

လှေကားထိပ်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သူက မင်းထူးစံ။
ကိုယ်လည်း မိန်းမခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘဲ အခိုင်အမာ စွပ်စွဲခံရပြီ။

ဖြေရှင်းလို့လည်း ရမှာမဟုတ်။

“သား...မင်းကွာ၊ ဖေဖေကို ပြောပါလား၊ လေးမေ ကောင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကောင်းမွန်မွန် တောင်းရမ်းပေးမှာပေါ့၊ ခိုးယူစရာလားကွာ၊ သားအဖ
ချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလား။”

ဗေဗေက နားမလည်နိုင်သလို စိတ်ပျက်သံကြီးနှင့်။

သူ မိန်းမရိုးလာလိမ့်မည်ဟု ဖေဖေ မထင်ထားခဲ့ပါ။

သူ့ကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူကလည်း ယုံချင်စရာ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ”

ဖေဖေ လှမ်းမေးတော့ သူ မဖြေနိုင်။

ရွှေညီမမေက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“အမီးရော ... သမီးဘယ်မှာလဲ”

အလောတကြီး စမ်းလာတာကို မေမေကဖြေ၏။

“ရှိပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ သားအခန်းထဲမှာပါ၊ ကိစ္စအား

လုံးကို ကျွန်မတို့ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးမှာပါ”

တောင်းထားပန်ပန်နှင့် မေမေက။

သူ ဘာပြောရမလဲ။

ရွှေညီကို သူ ခိုးလာတာ မဟုတ်ပါ။

“သမီးရော ... ရွှေညီမလေး ဘယ်မှာလဲ”

ကြီးလုံးတင်က မေးလာ၏။

ရွှေညီမလေးတဲ့လား။

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့က

အစတုန်းကတော့ ရွှေညီမဲ့။ သားမဲ့။

အခုတော့ ရွှေညီမလေးတဲ့။ သမီးတဲ့။

တတ်နိုင်ကြပါပေ။

“မတင်တင်ကိုကြောက်လို့ ဆင်းမလာရတာဖြစ်မယ်”

ကြီးလုံးတင်က ရွှေညီ အ ... ရွှေညီမလေး၏အဖေ ဒေါ်တင်
တင်ဇော်ကို လှမ်းပြော၏။

မင်းထူးစက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

“အောက်မှာ လူကြီးတွေ ရောက်နေပြီ၊ မင်း သေချာသွား
ရှင်းပြလိုက်၊ ငါ မင်းကို ခိုးလာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ငါ့မှာ ရည်း
စားရှိတာပါ ပြောပြ၊ မင်းကို ပေသာကျားလေးပဲဆိုပြီး အိမ်ခေါ်လာ
တာ မှားပါတယ်၊ မင်းနဲ့မလွယ်ဘူး၊ ခေါ်လာမိတာ မဟာအမှားပဲ”

မင်းထူးစက သူ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့မရမှာ သိနေတော့
ရွှေညီမလေးကို ပုံလွဲချသည်။

“မေမေ့ကို ကြောက်တယ်”

“ကြောက်နေလို့ မပြီးဘူး၊ မင်းကို ငါခိုးလာတယ်ထင်ပြီး
ပေးစားကြတော့မှာ”

ရွှေညီမလေးက မင်းထူးစကို စိတ်ကြည်နေ၏။

“ကြည့်မနေနဲ့ သွားပြော၊ တစ်မျိုးထင်ကုန်ပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့က

ဆတ်ခနဲ မျက်လွှာချရင်း ရွှေညီမလေး အကြိတ်မိ၏။

သူက ရွှေညီမလေးကို လက်ထပ်ရမှာ အရမ်းကြောက်ရွံ့ ဝမ်း
လေးနဲ့ ဂါရောလား။ ငြင်းနေလိုက်တာ အားမနာ လျှာမကျိုး။

ရွှေညီမလေးက သူနှင့် မတူမတန်လို့လား။

သည်အခြေအနေမျိုးမှာ သူ အသည်းအသန် ငြိမ်နေလိမ့်မည်
မထင်ခဲ့တော့ ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နာသည်။ ဝမ်းနည်းသည်။ ရှက်
လည်း ရှက်သည်။

သူကတင်ပေါ်ကနေ ဝန်းခနဲ ဆင်းလိုက်၏။ ရုပ်အင်္ကျီကို
ကောက်ယူသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ဘာသာသူ မဖြေရှင်းဘဲ
ရှောင်ထွက်ချင်သည်။

ရွှေညီမလေးက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ခြေလှမ်းမိ၏။ တော်
ပါပြီ။ ဒီတစ်သက် သူ့ကိုမတွေ့လို့။

အလကား။ သတ္တိမရှိသည်လူ။

“ဆေးချာရှင်းပြလိုက်ဦး”

မင်းထူးစကား ရွှေညီမလေးစိတ်ကို နားမလည်။

ရွှေညီမလေးက လှေကားကို တဖျတ်ဖျတ် ဆင်းသွားပြီး

“မေမေ... သမီး သူ့ကို မယူနိုင်ပါဘူး” ဟု ဆို၏။

“ဘာ...”

မေမေက အလွန်တရာ နာကျင်ကြေကွဲသော အကြည့်နှင့်
ကြည့်လာ၏။ မေမေမျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့မိပါ
သည်။ မေမေ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိပြီ။

“သမီး... လူကြီးတွေစကား နားထောင်လေ”

ကြီးလုံးဗာင်က ဝင်ပြီးဖျောင်းပျက်၏။ ရွှေညီမလေးက လက်
မခံ။

“သမီး သူ့ကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူးမေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမီး ခိုးရာလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေက ဒေါသပါသောမျက်လုံးနှင့် ကြည့်လာ၏။

“ပြန်ရအောင်မေမေ”

ခေါင်းမာလွန်းသော သမီးနှင့် ဒေါသကြီးနေသော အမေကို
တခြားလူတွေက ဝင်စေပြောရဲ။

“တော်တော်မိုက်ပါလား၊ ဒီလိုစကားမျိုး ဘာလို့ပြောရတာ
လဲ၊ ဟိုသူငယ်က မယူနိုင်ဘူးပြောလိုသား”

မေမေဒေါသက အထွတ်အဆတ် ရောက်နေပါပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးက လက်မထပ်ချင်တာပါ”

ရွှေညီမလေးကကားကြောင့် မေမေက ရွှေညီမလေးကို လှမ်း
ရိုက်သည်။ ထူသည်။ တောင်ဆွဲသည်။ မေမေ ငိုသည်။ ငိုသည်။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုအရှက်နည်းတဲ့စကား ပြောရသ
လား၊ အခု ဘယ်လိုအနေအထားလဲ မသိဘူးလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုင်းအဝိုင်းက ဘာပြောမလဲ”

မေမေက ရိုက်လည်းရိုက်၊ ပြောလည်းပြောမှီ လူကြီးတွေက
ဝင်ဆွဲကြ၏။

“မလုပ်ဝါနဲ့၊ တော်ပါတော့ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်”

ရွှေညီမလေးက မေမေ ထူရိုက်သမျှ တွေ့ရက်ရပ်လို ငြိမ်စေ
သည်။ ဖျက်ရည်လည်းမကျ။ ရင်ထဲမှာ ထုံနံနုကျင်နေရပါပြီ။

သည်လိုတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲ။

မလိုက်ပါဘူးဟု အတန်တန် ငြင်းရက်သားနှင့် ခွက်ခေါ်ကာ
ဘယ်သူလဲ။

အချို့ရည်ထဲမှာ ရွှေညီမလေးမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး
ညှာတိုက်ခဲ့ပြီး မူးစေခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

စိတ်ပူတတ်သော မေမေကို မထူးမနပ်နှင့် အရံတိုက်ရ
ကာ သူ့အိမ်ခေါ်လာခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

ပြဿနာအားလုံးကို ဘယ်သူက ဖန်တီးခဲ့တာလဲ။

ဘယ်သူဖန်တီးခဲ့တာလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

မင်းထူးစက လောကားထိပ်ကနေ ရုပ်ကြည့်ရင်း မသက်မသာ
နှင့် သက်ပြင်းရိုက်မိ၏။

သူ့ကြောင့်ဆိုပေမယ့် သူ လုံးဝမယူနိုင်ပါ။

လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ပါ။ မေမေတို့ မမေမေတို့က ဘာမှမသိ

ဘဲ အာမခံနေကြတာ။

သူမှ မိန်းမစိုးလာတာ မဟုတ်ဘဲ။ သူ ဘာလို့ ရွှေညီမလေး
ကို လက်ထပ်ယူရမှာလဲ။

“အမယ်လေး... လုပ်ပါဦး၊ မတင့် မူးလဲသွားပြီ”

ကြီးလုံးတင်အသံကြောင့် မင်းထူးစ နိုင်ငံရေးမှ အတိတ်
လာ၏။ ချက်ချင်းပဲ လောကားကို ပြေးဆင်းလာမိသည်။

ရွှေညီမလေးက အထိတ်တလန့်နှင့် မေမေ့ကို ဖမ်းဆွဲထား
၏။ မေမေက ကြီးလုံးတင်နှင့် ရွှေညီမလေးတို့ကြားမှာ ယိုင်ကျကျ
လာသည်။

“မေမေ...မေမေ”

ရွှေညီမလေး၏အသံက စိုးထိတ်စွာပန်ကာ ကျယ်လောင်သွား၏။ မင်းထူးစံ၏ ရွှေညီမလေးတို့အနား လွှားခန့် ရောက်သွား၏။ မေမေနှင့် မေမေက သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်နေကြတာ သူ ဂရုမစိုက်အား။ မေမေက ဒေါ်တင်တင်ဇော်ကို ဝိုင်းဝှေ့သည်။

“ကားရဲသွားရအောင်၊ သတိလစ်သွားပြီတင်ဇော်” ဟု ဖေဖေက ဆိုသည်။

မင်းထူးစံက ဒေါ်တင်တင်ဇော်ကို ကြည့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်သည်။

“အန်တီ...အန်တီ”

ဒေါ်တင်တင်ဇော်ကို လှုပ်နှိုးပြောပြနေတာ ရွှေညီမလေးက သူ့လက်ကို ပုတ်ချ၏။

“မဟိန်”

စူးခန့် အော်ဟစ်သည်။

“မေမေ့တို့ မထိနဲ့”

ရွှေညီမလေးမျက်နှာက မကြာခဏမှသာလေး ခေါ်ဝေါ်ခေါ်ဝေါ်ပင် အေးစက်လာတော့နေ၏။

ဘယ်တုန်းကမှ သူ့အဖေကို စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ခဲ့သူ

ကြောင်နွယ်အောင်မလုပ်တိုက်

တာမို့ သူ့ကြောင့် သတိလစ်သည်အထိ ဖြစ်သွားရတာကို ရွှေညီမလေး ကြေညာမဆုံး ဖြစ်နေတော့မည်။

“အလကားလှ”

သူ့ကို တစ်ခွန်းချင်း နှုတ်စရာမရှိတော့ပြန်၏။

“တ...ဟယ်”

ရွှေညီမလေးက လက်ကိုတအားလွှဲပြီး သူ့ကိုရိုက်ချ၏။ သူ ထူပူသွားရ၏။

မေမေနှင့်မေမေ အရမ်းမျက်နှာပျက်သွား၏။

မင်းထူးစံလည်း ဒေါ်သဖြမ်းမိသည်။ ရုတ်တည်း ရှုမိသည်။ လုံးဝမျှော်လင့်မထား။

“ဦးလေး...အမေ့ကို ကားထဲပေးတင်ရအောင်”

ရွှေညီမလေးက သူ့ကားခရိုင်ဘာ အဘိုးကြီးကို ပြော၏။

“သမီး...အန်ကယ်လ်တို့ အန်တီတို့ လိုက်ခဲ့မယ်”

ရွှေညီမလေးက မင်းထူးစံဖေဖေ၏စကားကို အသံပြန်မပြေ။ မကန့်ကွက်။ မင်းထူးစံက လက်ခံခဲ့ရတာ ခြေစုံရပ်နေမိ၏။

“သူ မလိုက်စေနဲ့ သူ့ကို မဖြိုင်ချင်ဘူး”

မင်းထူးစံတို့ လက်ညှိုးထိုးကာ ရွှေညီမလေးက တားမြစ်၏။ မေမေက ရျက်ချစ်နဲ့ လှောင်ခိုကာ

ကြောင်နွယ် အော်ဟစ်တိုက်

“သား အိမ်အစဉ်းရစ်” ဟု ပြောသည်။

မင်းထူးစံက ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။

မြိတ်တကား စူးခနဲထွက်သွားတာပင် သူ လှည့်မကြည့်မိပါ။

ဒေါ်တင့်တင့်စော် ဖြန့်ဖြန့်သတိရလာမှ ဖြစ်မည်။

အနန်းထဲဝင်လာပြီး ကုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေမိ၏။

ကုတင်ပေါ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွှေညီမလေး၏ ဟမ်းဖုန်းကို ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

မင်းထူးစံ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြွပ်လာ၏။

ရွှေညီမလေး၏ ရေခဲပြင်လို့ ဆက်ဆံရေးကို အံ့သြလွန်းကာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြစ်ရသည်။

ရင့်သီးအေးစက်သောဟန်ပန်နှင့် ပြောဆိုပုံကို ပြန်မြင်ယောင် ကြွားယောင်းလာမိသည်။

ငါ ဘာမှားလို့လဲ။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည်။ ပြန်ဆန်းစစ်မိသည်။

ရွှေညီမလေးက ဘာလို့ သူ့အပေါ် ပေါက်ကွဲသွားရတာလဲ။

သူ့ကို မုန်းတီးနာကြည့်သောအကြည့်ကို သူမေ့မရှု။ စွဲထင်နေအောင် မှတ်မိသည်။

အိပ်ရာပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ သူ့အိပ်မပျော်။ ဖေဖေနှင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

မေမေဆီ သူ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။ ဒေါ်တင့်တင့်စော်၏ အခြေအနေကို သိရအောင်ပါ။

မေမေက “သတိရပါပြီသားရဲ့၊ စိုးရိမ်စရာ လုံးဝမရှိဘူးဘူး၊ သား လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်တော့ သူများသားသမီးကို လက်လှူတိစပယ် မလုပ်ရဘူး၊ သူတို့သားအမိ သနားပါတယ်၊ ကလေးမလေးက တစ်ချိန်လုံး ငိုနေတယ်၊ သူ့အမေက သားနဲ့လက် ထပ်ရမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

မင်းထူးစံ ဟူးခနဲ လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ယူမှဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ယူရတော့မှာပေါ့မေမေ။

သား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ဒေါ်တင့်တင့်စော်က သူ့သမီး သားအနန်းထဲ ရောက်နေတာကို လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ အလျှော့တောင်းလာမှတော့ ဘေးရတော့မှာပေါ့။ သည်လျှော့ကြေးက တရားရဲ့လား။ မျှတရဲ့လား။ သူ့ဘက်က ရပ်တည်ကုပြောပေးမည့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ရွှေညီမလေးကလည်း သေသေချာချာ ရှင်းပြထားပုံမပေါ့။ ရှုန်းပြရခက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ လူ့ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။

“ကောင်မလေးက သားကို မယူဘူးချည်း ဇွတ်ပြောနေတော့ သူ့အမေက ဒေါ်လဲဖြစ်တာပေါ့၊ အခုတော့ မေမေတို့ ဝိုင်းပျောင်းဖျ

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

တေးထားတယ်။ သူပါမယ်လို့ အမေ့နုကောင်းအောင် ခေါင်းညှိတ် လိုက်လို့”

မင်းထူးကလေး ခုန့်ပြောနေရင်း အိပ်ရာပေါ် ပက်လတ်လှချ မိသည့်။ သွားမိပြီ။ ဇာတ်လမ်းဆုံပြီ။

“သူ... သူက ယူမယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီလား”

“ပြောလိုက်ပြီ။ မနည်းပြောယူရတယ်။ အဲဒါ မေမေတို့နဲ့ လိုက်သွားတဲ့ သူ့သမီးကို သူ့မျက်စိရှေ့ မမြင်ချင်တော့ဘူးတဲ့လေ”

မင်းထူးကလေး ခုန့်ကနဲ ပြန်ထထိုင်ထည့်။

“အခုတစ်ခါတည်းထား မေမေ”

“ဟုတ်တယ်”

“မေမေ ဘယ်ပြောလိုက်လဲ”

“စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါလို့”

“တာရှာ... အဲဒါမယူတာပျ။ ယူမယ်ဆို ယူမှာပေါ့။ ချက်ချင်း ကြီး ထည့်ပေးလိုက်ရော မလို့ပါဘူး”

“ဘယ်ရယ်...”

မေမေက စိတ်ဝင်စားသလို ညည်း၏။

ဟုတ်သည်။ သူ့ကြောင့် မေမေတို့ အရမ်းစိတ်ရှုပ်နေရပြီ။ ညကြီးနိုးချုပ် ဆေးရုံလည်း လိုက်စို့ခဲ့ရပြီ။ အိပ်ရေးလည်းပျက်၊ ကြောင့်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မျက်နှာကလေးပေါ် ပြဿနာကလေးနဲ့ ရှင်းလို့မရအေး။

သူ့ အရမ်းမှာသွားခဲ့ပြီ။

သည့်ကောင်မလေးကို တားဆီးတင်ပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့မိတာ။ ကားထဲတင်ခေါ်လာတာနဲ့ပဲ လောကဉာဏ်ပေးပါ။ အိမ်ရောက်မှ မိန်းကလေးဖြစ်သွားတာ သူလည်းမတတ်နိုင်။ အမိခွဲအနေက မထင်မှတ်ဘဲ ချစ်စေ့ကုန်သည်။

မေမေတို့ သူ တစ်ခါမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူးပါ။

မေမေနှင့်မေမေ သူ့ကြောင့် စာလုံးတောင်းဝန် သည်လူတောင်းပန်နှင့် မျက်နှာမျက်နှာကလေး။

ရော့ညီ၊

မင်း... ခြုံဟိမ်း။

တော်တော်ပေးနိုင်တဲ့ကောင်။

ခေါ်သန့်ငံတွေပြန် မဟုတ်သေးပါဘူးဟု ပြန်အပ်ခြင်း သူ့သပိခါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မဆင်မခြင် အိမ်ခေါ်လာမိတာ သူ့မှာတာဝန်ရှိသည်။ သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့်ရှိတ်စတာ ပြန်သတိရ၏။

သူ့ကို စိတ်နာသွားပြီလား။

“အလကားလို့” ဟု သူ့ကို ပြောသွားခဲ့သည်။

ကြောင်နင်း ကာလကလေးတိုက်

တစ်ခါမှ အိပ်လို့ မာမာကျောကျော ပြောခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။

“သား ကြားလား၊ ကောင်မလေးကို အိပ်ပြန်ခေါ်လာမယ်၊ ဒီမှာထားခဲ့ရင် သူ့အမေနဲ့ သူနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုကလည်းငြင်း၊ အမေကလည်း ခေါ်သဖြစ် ထူရိုက်နဲ့ ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

“သဘောပဲဗျာ”

မင်းထူးစံက ဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချထားလိုက်၏။

ခေါ်လာ... ခေါ်လာခဲ့တော့၊ တစ်သက်လုံး အိမ်ပေါ်တင်ထား။

မင်းသဘောပဲ၊ ရွှေညီမလေးရေ။

ငါက မခေါ်လာနဲ့လို့ ပြောခွင့်မှမရှိဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က လိုလားကြည်ဖြူစွာ လက်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလို့ ဇယားကျားတစ်ဝတ် မိန်းမတစ်ဝက်၊ ဟိုမဟုတ် ဒီမဟုတ်ကို ငါ့သက်ထပ်ရမှာ ဝန်လေးခါးသီးတယ်။ ငါ့အပြစ်နဲ့ငါ့ရှန်းထွက်မရလို့သာ ယူရမှာ။ ငါက မိန်းကလေးပီပီသသ မဟာဆန်တဲ့ အလှမျိုးနဲ့ ချစ်သဒ္ဒါကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ မင်းလည်း သိသားမဲကွာ။

မင်းဘာလို့ ငါနဲ့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ။

မင်းအမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ်၊ မင်းရဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်မှုကို ငါ ဦးညွှတ်ပါ့တယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်ကလေးတို့က

မင်းတကယ်ပဲ စံချိန်တင်သင့်တဲ့ သမီးအလိမ္မား။

မင်းရဲ့ လိမ္မာသိတတ်ခြင်းက ငါ့အတွက် နှစ်နာကဆိုးစေပြီကွ။ မင်းသိရဲ့လား။

မေမေတို့ပြန်လာတာ ကားသံကြားပေးမယ် သူ့ထွက်မကြည့်
မိပါ။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။

အခန်းတံခါး ဟပြီး ဝင်လာသူက မေမေ။

“အားလုံးစီစဉ်ခဲ့ပြီ၊ ကလေးမလေးက သူ့အဖေကို ငိုယို
တောင်းမန့်ပြီး ဒီကပ်ညတော့ နေခွင့်ပေးဖို့ ပူဇော်ဇာတယ်လေ၊ သူ့အဖေ
ကို စိတ်မချဘူးတဲ့၊ မနက်ပြန် လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ဒီမှာလာနေမိမ့်
မယ်”

မင်းထူးခံက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

မေမေတို့နှင့် ပါမလာဘူးဆိုတော့လည်း ရင်ထဲဟာလွှားသလို
ပင်။ ရုတ်တရက် သနားစိတ်ကလေး ဝင်လာမိပါသည်။

ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ဟိုအဖေကလည်း လတ်မန်။ သည်ဘက်
ကလည်း နှင်လွှတ်နှင့်။

“ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးဘာရယ်၊ ချက်လုံးလေး

ကြောင်ရယ်၊ ကောင်စရာပဲတိုက်

တွေက တောတံတူးရှဉ်း ကလေးလေးလို့ပဲ”

မင်းထူးစံက စကားမဆို။ မေမေပြောတာပဲ နားထောင်နေ၏။
သူ့မှာ ပြောစရာမရှိပါ။

“သူ့အမေက တော်တော်စည်းကမ်းကြီးပုပေါ်တယ်၊ ကလေး
မလေးကို ခုချက်ချင်းလိုက်သွားတဲ့၊ ဒီကလေးမလေး၊ တစ်ယောက်
တည်းရှိတဲ့ဟာ သားရယ်၊ အလိုမလိုက်ဘူး”

မေမေက ငေးဖန်မြစ်တင်ပြီးမှ “သား...အိပ်ကော့” ဟု နှုတ်
ဆက်ထွက်သွား၏။

မင်းထူးစံက အခန်းတံခါး ထိပ်တံသည်။
ရွှေညီမလေး၏ ပန်းဖုန်းကိုယူကာ ဖုန်းဖွင့်လိုက်၏။ ဘာ
ရယ်မဟုတ်၊ ကြည့်မိတာပါ။ ပန်းထဲမှာ မက်ဆေ့ချ်ပို့ထားတာ ရှိနေ
၏။ မင်းထူးစံ ဖတ်ကြည့်မိသည်။

'Good Night' ဆိုတာရယ်၊ ရွှေမမဆိုတာရယ် တွေ့ရ၏။
မင်းထူးစံက စဉ်းစားမိသည်။

ရွှေမမဆိုတာ ဘယ်သူများလဲ။ ရွှေညီမလေး၏ အမေလား။
သူတစ်ခါမှ မကြားဘူးနဲ့ပါ။ တကယ်ဆို ရွှေညီမလေး
အကြောင်း သူ ဘာမှမသိခဲ့ပါလား။ ဘာလို့ ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်လို့ နေနေရတာလဲ။ ဒေါ်တင့်တင့်အော်ကြောင်လား။ သူ့အမေ
ကြောင်နစ်ကော့နစ်ကော့နစ်ကော့

စကားဆို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သူပါ။

သည်လိုဖြစ်နေတာလည်း သူ့အမေကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။
ယောက်ျားလေးလို့ နေစေခဲ့ပြီးမှ ချက်ချင်းလက်ငင်း ယောက်ျား
ပေးစားချင်တာလည်း အံ့ဩသည်။

သူ့သမီး နှစ်နာသွားပြီဟု တွေးမိတာကြောင့်လား။

သူအကြာပြီး ထိုင်စောင့်ပေးမယ့် ရွှေညီလေးက ဆင်းမလာ
ပါ။ ကြီးလုံးစာင်က သူ့အတွက် လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် လာပေးသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာ”

စိတ်မရှည်သလို သူ့စကားကြောင့် ကြီးလုံးစာင်က အိမ်ပေါ်
ထပ်ကို တက်သွား၏။

သို့သော်လည်း တော်တော်နှင့်ဆင်းမလာ။

မင်းထူးစံမျက်နှာ အေးစက်တင်းမာလာ၏။

ဘယ်သူကရော လာချင်လွန်းလို့လဲ။

ရင့်ထံမှာ တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာတာမဟုတ်။

ဝတ္တရားအရ မလွဲမရှောင်သာ လာရတာ။

“သားရေ... မနက်ဖြန်မှ လာပါလားကွယ်”

ကြီးလုံးစာင်ကို သူ စူးကန် ကြည့်မိ၏။

ပြီးတော့ သူ အပေါ်ထပ်ကို တစ်လှမ်းချင်း တက်လာမိ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့

“ကလေးမလေး၊ ခေါင်းကိုက်လို့ အိပ်နေလို့ပါ”
 ကြီးရိုးတင်က သူ့ကို လှမ်းတားသေးသည်။
 စောစောတုန်းကပြောတော့ ရေချိုးနေသတဲ့။
 ရေချိုးတာကြာနေလို့ သူသည်းခံပြီး စောင့်နေတာ။
 အခုတစ်ခါ အိပ်နေသတဲ့။
 သူ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။
 ဟမ်းဖုန်းလည်း ပြန်ပေးရင်း ဖိတ်စာရိုက်ဖို့အတွက်လည်း
 တိုင်ပင်ရင်း သူ လာခဲ့တာပါ။
 သူ့သမီးကို လက်မထပ်လျှင် ဒေါ်တင်တင်ဇော်က အိပ်ရာထဲ
 လဲပြတော့မည်။
 ထူးစက အမေါ်ထပ်ရောက်ရောက်ချင်း ပထမဆုံးတွေ
 သော အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
 ရွှေညီမလေးက အခန်းတံခါးကို ကျောပေးပြီး ဝရန်ထားဘက်
 လှည့်ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ဇက်လိမ်ကြည့်ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့
 စကားမပြောချင်သလို ပြန်လှည့်သွား၏။
 ဆံပင်တွေကို အီးကုတ်ကလေးနှင့် သိမ်းထားတာမို့ မျက်နှာ
 ပြည့်ပြည့်ဖူးဖူးကလေးက တစ်ပြင်လုံးပေါ်နေပြီး နုပတ်စိုဝင်းကာ
 သိပ်လှတာ ငြင်းမရ။
 ကြောင်နစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့

ဒူးဆစ်ဖူး ဂါဝန်ကလေးနှင့် မလိမ်းမပြယ်ပုံစံလေးက မင်း
 ထူးစံ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်သွားစေ၏။ ဒေါသတစ်ခုကြောင့်သာ
 လွှားခနဲ တက်လာမိတာ။
 မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အခန်းထဲကို ခွင့်မကောင်း ဘာမကောင်း
 နှင့် ဝင်လာမိသော သူ့ဖြစ်အင်ကို အနည်းငယ်မက ရှိန်တန်သွား
 ရတာလည်း အမှန်။
 သည်လိုဆိုတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ နဲ့ညှို့မှ ဓမ္မ
 ပျံ့မှု အပြည့်နှင့်။
 “မင်းနဲ့ စကားပြောမလို့၊ ဆင်းလာခဲ့”
 သူ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လှည့်သည်။
 အားနာတာရော စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာရော သူ သည်အခန်း
 ထဲမှာ ဆက်ပြီးမနေချင်။
 မလွဲမသွေ ယူကြရတော့မှာ မှန်ပေမယ့် သူနှင့် ရွှေညီမလေး
 က သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်။
 “မပြောချင်ဘူး၊ ပြန်ပါတော့၊ နောက်လည်း ဘယ်အခါမှ
 မလာနဲ့”
 “ဟာ...”
 “ကျွန်မမှာ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ရှင်ပြောမှာလည်း နားမထောင်
 ကြောင်နစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့

နိုင်ဘူး၊ ရှင်းပြီလား”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကို မခိုတ်မသွန် ကြည့်ကာနေမိ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီမှာပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“နားမထောင်ချင်ဘူး”

သူ့ကို စူးကန့် အော်မစ်တော့ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“လာမပြောနဲ့၊ ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ ရှင်ပြန် အခုချက်ချင်းပြန်

သွား... သွား...။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အခန်းထဲကထွက်

တော့ ရှင်ကို မယူနိုင်ဘူး၊ ရှင်ကို ဗုန်းတယ်”

သူ့ရှေ့ရောက်လာပြီး သူ့ကို ဓာခါးဝရောက်အောင် ဖွတ်

အတင်းတွန်းပစ်ကာ တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့ သူစိတ်မရှည်

တော့ဘဲ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ”

ရွှေညီမလေးက သူ့ကို နက်စိုကောရွန်းသော မျက်လုံးလက်

လက်များနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးမျက်လုံးတွေကို ကြည့်ကာ တောင်

ဆိုမိ၏။ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းရမ်းပြီး သူဖမ်းဆုပ်ထားသော လက်

တွေကို ရှန်းဖယ်ပစ်၏။

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်ဘူး”

ပြတ်သားအေးစက်စွာ ဆိုလာ၏။

“စိစဉ်ရဲရင့် စိစဉ်ကြည့်ပေါ့၊ ကျွန်မ အရှက်ရသလို အရှက်
ကွဲစေရမယ်”

သူ့အပေါ် အလွန်တရာ နာကြည်းနေသလို ပြောလာတော့

နားမလည်။ သူ့ကို ရှုတ်တရက် ဘာလို့မှန်းသွားရတာလဲ။

“ရှေ့... မင်းကျန်ခဲ့တဲ့ဖုန်း”

မင်းထူးစံက အခြေအနေကို တည်ငြိမ်အောင် ဖန်တီးကြည့်

၏။ ရွှေညီမလေးက ဖုန်းကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းယူသည်။

“ဖိတ်စာနမူနာထုလာတယ် မင်းကိုဖြုတ်”

“မကြည့်ချင်ဘူး၊ သတို့သမီးလည်း မလုပ်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ၊ ငါအရှက်တွဲရင် မင်းလည်း

အရှက်ကွဲမှာပဲ၊ အတူတူပဲ”

“ထပ်ပြီး အရှက်ကွဲစရာ မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ...”

“ဒီတစ်ခါ ရှင်အလှည့်ပဲ”

“မင်း လွန်လာပြီ”

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရှင် နောက်ဆုတ်ပေါ့၊ ရှင် မယူဘူးငြင်းပေါ့”

“မစုလို့ပေါ့”

ရွှေညီမလေးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲသည်။

“ငြင်းမရလို့ လက်ထပ်မယ်၊ ဟုတ်သား”

တဟင်းဟင်းနှင့် လှောင်ပြောင်သရော်၏။

“ငါ လွန်သွားတာလည်း ပါတာပေါ့”

“မလွန်ပါဘူး”

မင်းထူးစံက ဟူးကနဲ့ လေပူမှုတ်သည်။

“မင်းနဲ့ ကတိသတ်မပြောချင်ဘူး”

“ရှင် ချစ်သဒ္ဒါကို အရူးအမူး ဖြစ်နေတာပဲဟာ၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါ်ပါဘူး”

မဆီမဆိုင် ချစ်သဒ္ဒါကိုပါ ဆွတ်ညှံပြောလာ၏။

တံစံမျိုးပြီးတစ်မျိုး လှည့်ရန်လုပ်နေတော့သည်။

“မင်းလည်း ပိုးခဲတာပဲ၊ အတူတူပဲ”

“ဘာလို့ပိုးရမှာလဲ၊ ဆံပင်အရှည်ကြီးလှလို့ လိုချင်လို့ ကြည့် မိတာပဲရှိတယ်၊ ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းကလေးအချင်း ချင်း ဖိုးစရာလား”

အခုမှပဲ လိုရင်းရောက်တော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်း မိန်းကလေးပါလားလို့ ငါမသိခဲ့လို့ပေါ့ကွာ၊ သိရင် ခေါ်သွားပါမလား၊ မင်း အစကတည်းက အသိပေးခဲ့ဖို့ကောင်းပါ တယ်”

သူက စာကယ်စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသလို ဆိုလာတော့ ရွှေ ညီမလေး ခဏငြိမ်သွား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ချင်း ချစ်နေကြတာ မဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ နောက်မှ နောင်တရမိရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မှာ”

မင်းထူးစံက ခေါင်းလှမ်းသည်။

“အခုမှ မင်း သဘောပေါက်တာ နောက်ကျနေပြီ၊ လူကြီး တွေက နွတ်စီစဉ်မှာ”

“ရှင်ကယောက်ျားလေးပဲ၊ ထွတ်ပြေးပေါ့”

ရွှေညီမလေးစကားကို သူ ငြိမ်သက်စဉ်းစား၏။

“တောင်းဝါ့မလား”

“မကြိုက်ဘဲ ယူရတာထက်စာရင် ကောင်းတယ်”

ရွှေညီမလေးက ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် ကိုက်မိ၏။

သူ့ တကယ်ပဲ ရွှေညီမလေးကို မယူချင်ပါလားဟု သေချာ သိရတော့ ရင်ထဲမှာဆစ်ဆစ် နှာကျင်မိ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခုချိန်အထိ သူက လိုလိုလားလား လက်ထပ်ချင်တာ
မဟုတ်သေးပါ။ ငြင်းမရလိုသာ လက်ထပ်ရမှာ။ ရွှေညီမလေးရင်ထဲ
ရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သူက ကိုယ့်အပေါ် ယောက်ျား
လေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဆင်နွှဲရှာပါလား။ ကိုယ့်လို
ခံစားမှုမျိုး သူ့မှာမရှိ။

“ထွက်ပြေးရင် မင်းလိုက်မလား”

ကြည့်ပါတော့လား။

ဒါ ဘယ်လိုမေးခွန်းကြီးလဲ။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအမေ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ရွှေညီမလေးက ဝရန်တာဘက် လျှောက်သွား၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ရှင်ကို လက်မထပ်ဘူး”

“သေချာလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို ငါတစ်ယောက်တည်း မင်္ဂလာဆောင်ရမှာပေါ့”

သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်။

သူ့စကားတွေက အလေးအနက်မရှိ။

သူလေးနက်တာက ချစ်သဒ္ဒါပါ။ ရွှေညီမလေးမဟုတ်။

“ဖိတ်စာလာကြည့်လေ”

ကျောပိနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းထူးစံက အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွား၏။

ချစ်သဒ္ဒါသာဆို သူ မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်နေတော့မှာ။

ရွှေညီမလေးဆိုသာ အင်တင်တင်နှင့် အသက်မပါနိုင် ဖြစ်နေတာ။

ဒူ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။

ရင်ထဲမှာ ဗွန်းကြပ်လာ၏။

ရွှေညီမလေးက ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းလိုက်လာ၏။

“ငါကလည်း ငါပါ။ အဲဒီညက မင်းကို ကိုဦးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊

ဗလနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ရင်ပြီးရော၊ အခုတော့ ကံဆိုးသူက ငါ

ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က အခု ငါ့ကို ဝိုင်းဟားနေကြပြီ”

သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျလာမိပါ

သည်။

သူ တော်တော်စိတ်ညစ်နေတာပါလားဟု အိရတော့ လက်

ထပ်ဖို့ကို ပိုဝန်လေးမိသည်။

ရွှေညီမလေး ရှေ့တိုးဖို့ တွန့်ဆုတ်နေရပြီ။

နှစ်သက်ခြင်းမပါသော လက်ထပ်ခြင်းကို မလိုလားတာ

တကယ်ပါ။

“က...ရော...ဒီမှာ၊ ဘယ်ပုံစံမျိုးကြိုက်လဲ ကြည့်”

သူ့ပုံစံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး။

ကျောင်းခံကောင်စာအုပ်တိုက်

“ငါ တစ်ခါမှ ဒီလိုမတွေ့မိဘူး”

“ဟင်...”

“ငင်းကို လက်ထပ်ရမယ်လို့ မထင်ဘူး”

ဆိုတာကိုမှီချပြီး သူက ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်စွာဆို၏။

“ငါ့အဖြစ်က တော်တော်ရယ်ရတယ်”

သူ သိပ်ခံစားနေသလား။ အောင်သက်သက်နှင့် လက်ထပ်ရမှာကို။ ပြီးတော့ ရွှေညီမလေးကို ဝံ့ညာနေတာလား။ အားနာနေတာလား။ မေမေ့ကို သနားနေတာလား။ မေမေ အစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တာလား။

တကယ်ဆို အခုချိန်မှာ အတ္တတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းသင့်တာ။

နောက်ဆို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူ လွယ်လွယ်ကလေး တွေးနေသလား။

တစ်ဘဝစာကိစ္စဆိုတာ တွေးမိရလား။

သေချာပြန်စဉ်းစားပါ မင်းထူးစံရယ်။

ရွှေညီမလေးက မိန်းကလေးပါ။

သူကြောင့် မေမေ ရွှေညီမလေးကို စိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ခုလောက်အထိ ထင်မထားခဲ့ပါ။

ကိုယ်တွေပူခြစ်ပြီး ဖျားနေတော့ အစကလိုပဲ မေမေ အကြင်နာနှင့် ဂရုစိုက်မှုကို မျှော်လင့်မိ၏။

ရွှေညီမလေး နေထိုင်မကောင်းလျှင် မေမေက အရမ်းစိုးရိမ်တတ်သလို အရမ်းလည်း ဂြုစုသည်။

စားချင်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးပြီး တစ်ချိန်လုံး အနားမှာ နေပေးသည်။ အဲဒီလို နေ့ရက်မျိုးဆို မေမေ ဆိုင်ပိတ်သည်။

မနေ့က မင်းထူးစံကို ဆင်းမတွေ့ချင်လို့ တမင်ရေကို အချိန်အကြာကြီးယူပြီး စိတ်ပြေနပြေ ချိုးနေခဲ့မိပါသည်။

စောင့်ရတာကြာလျှင် စိတ်မရည်အံ့ ပြန်သွားလျှင်ဒေးရောဟု တမင်ညစ်ခဲ့မိတာ။

စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်ချင်နေတာ ဟိုးတစ်ရက်ကတည်းက။

တအင်းအင်းနှင့် ညည်းညူနေတော့ ကြီးလုံးတင်က ကြားသွားပြီး ကုတင်ဘေးနား ကပ်လာကြည့်သည်။

“အဲကွန်း (လေအေးပေးစက်) ပိတ်ပေးပါ ချမ်းတယ်၊ မေမေရေ ... မေမေ”

ရင်ထဲမှာ အတောင့်တမိဆုံးက မေမေ။

မေမေကို မြင်ရလျှင် မေမေအနားရောက်လာလျှင် ဓမ္မနာသွက်သာသည်။ အကြင်နာဓာတ်အပြည့်ပါသော ဓမ္မလက်ဖဝါးလေးနှင့် နဖူးလေးစမ်းပြီး ဆံပင်လေးတွေ ညင်ညင်သာသာ သပ်ပေးလျှင် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်သည်။ ဖေဖေကို စိတ်နာနေသော မေမေက ခါတိုင်းဆို မာမာတင်တင်း ဆက်ဆံတတ်သူပါ။

စည်းကမ်းတင်းကြပ်သည်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ မဆက်ဆံ။ အလိုလိုက်လျှင် ရောင့်တက်မှာစိုးသည်။

နေမကောင်းဖြစ်ချိန်သာ ရွှေညီမလေးကို ဓမ္မေ ဘယ်တောက်ထိချစ်တာ ဘယ်လောက်ထိ ပူပန်စိုးရိမ်တာ သိခွင့်ရသည်။

ကြီးလုံးတင်က ရွှေညီမလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး အဲကွန်းကို ရိုမန်းနှင့် ပိတ်ပေးပြီး -

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နေမကောင်းဘူးလားကလေး” ဟု မေးလာ၏။

“အင်း ... ခေါင်းကိုက်လိုက်တာ”

“နေဦး... နေဦး၊ မမတင့် သွားခေါ်မှပဲ”

ကြီးလုံးတင်က ရွှေညီမလေး အခန်းထောင့်မှာထားသော အဝတ်လျှော်စောင်းထဲက အဝတ်တွေ လာယူတာပါ။

ကြီးလုံးတင် သွားပြောတော့ မေမေ အခန်းထဲနောက်လာ၏။ မေမေက ဆိုင်သွားဖို့ အဆင့်သင့်ဖြစ်တာနေပြီ။

ကြောရှင်းလှုပ်သော ဓမ္မေမျက်နှာလေးက လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကြည်ကြည်လင်လင်။

“ကြီးလုံးတင်”

“ရှင် ...”

“သူစားချင်တာ လုပ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မ ဧည့်သည်ချိန်းထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆိုင်သွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထမင်းချိုင့်မပြီးသေးရင် မယူတော့ဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ခါတိုင်းလို ပျာယာမခပ်ဘဲ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် မှာ န၏။ ရွှေညီမလေးနဖူးကို တစ်ချက်ပင်မစမ်း။ ကြီးလုံးတင်ကလည်း မေမေမှာသမျှ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့နှင့် ဘာမှမပြော။ မေမေ စိတ်ဆိုးနေတာ သိသဖြင့် မပြောရဲရှာ။

ခါတိုင်းဆို ဘယ်လောက်အရေးတကြီးကိစ္စရှိရှိ မေမေ ဖျက်ပစ်နေကြပါ။

နေမကောင်းချိန်မို့ ရွှေညီမလေး ဝမ်းနည်းသွား၏။

မျက်ရည်ပူတွေက စီးကျလာသည်။

မေမေ သွေးအေးလိုက်တာ။

မေမေ ရက်စက်လိုက်တာ။

ရွှေညီမလေးကို တကယ်ပဲ မချစ်တော့ဘူးလား။

“ကြီးလုံးတင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကောင်လေးဆီ ဖုန်းဆက်ပေးလို့က်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက အတောင်စုပြီ၊ ပျံသန်းချင်ပြီ၊ သူ့ကို သူ့ကောင်လေး

ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအရွယ်ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာရတာ ငြီးငွေ့ပြီ၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး”

မေမေက ပြစ်တင်ပြောသည်။

ရွှေညီမလေးက နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်မိ၏။

ဒါတွေအားလုံး မင်းထူးစံကြောင့် ဖြစ်ရတာ။

မေမေ ရွှေညီမလေးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စိတ်နာသွားတာ မင်းထူးစံကြောင့်ပါ။

သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်။

“မဆက်နဲ့၊ သူ့ဆီဖုန်းမဆက်နဲ့၊ မလိုဘူးရတယ်” ကြီးလုံးတင်ကို အော်ဟစ်တားမြစ်မိပါသည်။

“အေးပါ... အေး... အေး... မဆက်နဲ့ဆိုလည်း မဆက်ပါဘူးကွယ်၊ ဆေးသောက်ရအောင် ကြီးကြီး ဟောလစ်သွားဖို့လိုလားမယ်” ဟု ချောမွေ့ကာ ပြောဆိုပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွား၏။ မေမေက ရွှေညီမလေးကို တစ်ချက်ပဲ ကြည့်ကာ လှည့်ဖွတ်သွားသည်။

ရွှေညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ငိုနေမိ၏။

မင်းထူးစံနှင့် လက်မထပ်ချင်ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူမှ ရွှေညီမလေးကို မချစ်တာ။ သူချစ်နေတာ ချစ်သဒ္ဒါ။
မေမေက ရွှေညီမလေးကို လုံးဝမချစ်သော သူ့လက်ထဲ ဇွတ်ထည့်
ပေးသည်။

သူကလည်း ရွှေညီမလေးကို မချစ်။

မေမေကလည်း ရွှေညီမလေးကို မချစ်တော့ပါ။

တွေးရင်းတွေးရင်း အားငယ်ကြေကွဲလာမိသည်။

သူက “မယူချင်ပါဘူး” ဟု ပေါ်တင်ငြင်းပြီးသား။ ဇွတ်စီစဉ်
တော့ ထွက်ပြေးဖို့တောင် သူက စဉ်းစားသေးတာ။ ရွှေညီမလေးက
သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ရှာတာပါ။ သူ့ခင်မင်မှုလည်း ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ
ဒါတွေအားလုံး မေမေသိ။

ရှင်းပြတော့လည်း လက်မခံ။

အစကတည်းက ရွှေညီမလေးကို မေမေ စိတ်ကုန်နေတာ
ထင်ပါရဲ့။ မင်းထူးစံနှင့် ချက်ချင်း လက်ထပ်ပေးချင်တာပဲကြည့်

ခြေသွက် ညင်သာပေမယ့် ရွှေညီမလေး သိသည်။ မျက်စိ
မှိတ် ငြိမ်သက်နေလေမယ့် သူ့ရှောက်လာပြီဆိုတာ သေချာနေတာ
သို့သုံးနေကြ ရေရွေးနဲ့၊ ငြိမ်းခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့၊ ချက်ချင်းပဲ သူ့ဆီက
အသံထွက်လာ၏။

“ဘယ်တုန်းက ပျားတာလဲ”

“အခုမနက်မှ အဝတ်လျှော်ပေးဖို့ အဝတ်လာယူမှသိတာ”

“ဪ...”

သူက အိပ်ရာဘေးနား လျှောက်လာပြီး နဖူးစမ်းကြည့်၏။

“အိပ်နေလား”

သူမေးတာကို မဖြေဘဲ သူ့လက်ကို ဆုတ်ခနဲ ဖယ်ချမိသည်။

သူ့ကို မတွေ့ချင်။ ကြည့်လို့မရ။

“ဆေးခန်းသွားပြမှဖြစ်မယ်”

သူက ကြီးလုံးတင်ကို ပြောသလိုလို ရွှေညီမလေးကို ပြော

သလိုလိုနှင့်။ သူ့စကား နားမထောင်ချင်ပါ။

“မလိုဘူး၊ ဆေးခန်းမသွားဘူး”

“လာပါ ထ၊ ဆေးခန်းပြီမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကနေ ဆုပ်

စိုင်းပြီး ဆွဲထု၏။

“မသွားချင်ပါဘူးဆို၊ ဇွတ်တရွတ် လာမလုပ်နဲ့”

“မင်း အရမ်းပျားနေတယ်ကွ၊ မသွားလို့မရဘူး”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင်တွန်းလည်း သွက်မဖြူ။

မရအရ ဇွတ်ထုပေးပြီး အိပ်ရာထက်က ဆင်းစေ၏။

“လာပါကွာ၊ မင်းအမေက ငါ့လက်ထဲအပ်လိုက်တာ၊ ငါ

ပျောက်အောင် ထုပေးမှဖြစ်မှာပေါ့”

“မသွားဘူး၊ ချမ်းတယ်”

ခေါင်းခါပြီး စောင့်အတင်းဆွဲခြံတော့-

“လာပါ၊ ကားမှန်တွေ တင်သွားမှာပေါ့၊ မချမ်းပါဘူး၊ ဆေး

ထိုးလိုက်ရင် မင်းနေသာသွားမှာပါ”

“ဟင်္ဇီအင်း ...”

သူ့အမိန့်ကို မနာခံချင်။ သူ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောချင်။

စကားကို နားမထောင်။ သူ့အစီအစဉ်ဆို အကောင်အထည် မ

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်လိုက်

စေချင်။ အမြဲတမ်းပဲ ဆန့်ကျင်မိတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဧည့်ခံ
ပွဲမှာ သတို့သမီးပျားနေရင် ခက်မယ်၊ လာပါ၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

“မလိုက်ဘူး၊ လုံးဝမသွားဘူး၊ ရှင်ကြောင့် မေမေ စိတ်နာ
သွားတာ၊ လုံးဝမချစ်တော့ဘူး၊ ရှင်တို့မုန်းတယ်၊ မေမေနဲ့ ကျွန်မကို
သွေးခွဲတဲ့ ရှင်တို့ ဒီအောင်ကပ်မကြဘူး”

ရွှေညီမလေးက ပါးစပ်က တတ္တတ်တွတ်ပြောသလို မျက်ရည်
က တပေါက်ပေါက်ကျပြီး လက်စာလည်း သူ့ကို တဘုန်းဘုန်း
ထုသည်။

မင်းထူးစံ ခဏတော့ ငိုငိုတွေသွားရသည်။

မုန်းတယ်ချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေသည်။ ထိုစကားက
အရမ်းနားဝင်ဆိုးသည်။ နောက်တော့မှ သူ့ အရေးမလုပ်သလို ဟန်
ဆယ်ပြီး ရွှေညီမလေးကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

“ကောင်းကောင်းခေါ်မရရင် ပွေ့ချီခေါ်သွားမယ်”

သူ့ကို မျက်လုံးပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ လန့်ဖျပ်သွား၏။ ပြီးတော့
ဒေါသတကြီးနှင့်-

“ခေါ်ကြည့်ပါလား၊ သတ္တိရှိရင်ခေါ်ကြည့်” ဟု ရန်လုပ်တော့
သည်။

“သတ္တိစရှိပါကွားကွား တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆေးခန်းသွားပြဖို့
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိုက်ခဲ့ပါ”

မင်းထူးစံက ကုတင်ပေါ်တင်ထားသော အနွေးထည်အထုပ်
ကြီးကို ဆွဲကပ်ယူသည်။

“ရော...ဒါ ထုပ်ဝတ်လိုက်”

ရွှေညီမလေးက မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး အနွေးထည်ဝတ်၏။
မင်းထူးစံက ကျွဲပြီးဝတ်ပေးသည်။

“ထစ်ကနဲ့ဆို ငိုနဲ့ပဲ၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေး၏ လက်ဖျားနွေးနွေးကလေးကို
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဦးဆောင်ခြေလှမ်းစသည်။

“ချမ်းသေးလား”

သူမေးတာကို မဖြေတော့ သူက တစ်ချက်ရယ်သည်။
ရွှေညီမလေးက အင်မတန် ဂျိုကျတတ်သော ကောင်မလေး

တစ်ဦးပါလား။

စိတ်ကောက်တတ်သည်။

ငိုတတ်သည်။ ရန်တွေ့တတ်သည်။

နောက်ထပ်ရော သူ မသိသေးတာ ဘာရှိဦးမလဲ။ ချွတ်တတ်

နဲ့တတ်တာကရော ရှိဦးမလား။

မပြောဘဲကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ကိုဆို မျက်စောင်းတခဲနှင့် အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတဲ့ရ၏။
သူကလည်းသူ။

ဘယ်ကောင်မလေးဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်နိုင်ဟု ပြောင်ငြင်း
လျှင် ဒေါသဖြစ်မှာချည်းပဲ။

သည်အမှားကို ရွှေညီမလေးက ထွေးတွေးပြီး နာကြည်းနေ
တော့မှာ။

သူက အမှန်တရားကို ရှင်းပြနေချင်တာပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ရွှေညီမလေးကို ချစ်သူလိုမျိုး သဘောထား၍
လည်း မရသေးပါ။

တွဲလျှော့ကုန်လာရင်းမှ ဟန်ချက်ညီကွားတော့ လှုပ်တိုက်
မိပြီဆိုတာ သိ၏။

ပန်းပေါ်တင်ထားသော သူ့လက်ကို ဖယ်ချသောအခါ စိတ်
ထဲမှာ ဆတ်ကနဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကလည်း သည်လိုတွေ မလုပ်ချင်ပါ။

ရွှေညီမလေးကို ချစ်သူလို သဘောထားဖို့နေနေသာသာ မိန်း
ကလေးလိုမင် ဓနည်းကြီး လက်ခံထားရတယ်။

သူ အဖြစ်က တော်တော်ဆိုးသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရွှေဦးမလေးက ဓန့်ထဲကမျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။
 နေမကောင်းတော့ နည်းနည်းချောင်ကျသွားသည်။
 သို့ပေမယ့်လည်း ကိုယ်ဘာသာ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်
 အဖြစ် မှန်ထဲကြည့်နေခွင့်ရခြင်းအပေါ် ကျေနပ်ပီတိနေမိသည်။
 အခုမှပဲ ဘဝအမှန်ကို ပြန်ရတာလေ။
 မျက်နှာလေးပေါ်သနပ်ခါးဖွန်မှုန့် လိမ်းချင်သည်။
 နှုတ်ခမ်းနီလေး၊ ဂျိုဒိုးလေးဆိုးကာ အလှလည်းပြင်ချင်မိ၏။
 ရွှေဦးမလေး အလှမှ ပြင်တတ်ပါ့မလား။ ဖိုဆီဖတ်သီနှင့်
 ယောက်ျားလေးစတိုင်လ်ပဲ နေခဲ့ရတော့ နူးညံ့လှပခြင်းတွေကို စိတ်
 ကူးနှင့်ပဲ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။
 မင်းထူးစံရယ် ...။
 ရှင်မချစ်တာ ကျွန်မက မလှလို့မဟုတ်လား။

ချစ်သဒ္ဓါကတော့ သူ့မျက်စိထဲ လူပုကြည့်ကောင်းသူလေး
ကိုး။

ကျွန်မက ဟိုမကျွဲဒီမကျွဲ ရှင်ကြည့်မရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်အဖြစ်ကနေ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
နေချင်းညချင်း မယ့်နိုင်အောင် ပြောင်းလဲမျက်လှည့်ပြခဲ့သူပေကိုး။

သူ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့တာကို ပြန်သတိရတော့လည်း
ရွှေညီမလေး နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးလာရသည်။

ကိုယ်စိတ်ကောက် ကျိကျသမျှကို ပထမဦးဆုံး ခံယူရတဲ့
ယောက်ျားသား။ စိတ်ရှည်စွာ ချောမောသည့်ခဲခဲ့တာကို မေ့မရပါ။

မင်းထူးစံဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအနေဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ ရွှေ
ညီမလေးအတွက် ကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။ အနှံ့အတာခံသည်။

သူ ဒီလိုကောင်းခဲ့လို့လည်း ရွှေညီမလေးက သူ့အိမ်ပေါ် ပါ
သွားခဲ့ရတာ။

ခုတော့ လူ့ကို အရှုပ်ထုပ်လို သူ့ အပြစ်မြင်နေပြီ။

ထိုညက အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အဓကနေ ပြန်စခွင့်သာ
ရရင် ရွှေညီမလေးကို သူ့ပစ်ထားခဲ့မှာ သေချာသည်။

နောင်တတွေ တနှင့်တဦးကြီး ရနေတာလေ။ အမြင်ကပ်စိတ်၊
မကျေမချမ်းစိတ်တွေနှင့် မင်းထူးစံအပေါ် တန့်နဲ့ နာကျည်းနေသမျှ

ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဟာ တကယ်တော့ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူ့ အပြစ်လည်း
မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ရွှေညီမလေးရဲ့ ကံဇာတာကိုက တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့်
မတူညီခဲ့တာ။

အကြောင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကပဲ။

ကိုယ့်ဘဝဇာတ်လမ်းကမှ မချောမွေ့။ မသပ်ရပ်ခဲ့တာ။

မင်းထူးစံ ...။

ရှင် အထင်သေးမယ်ဆိုရင်လည်း သေးချင်ရာပါပဲ။

ရှင် ငြင်းပယ်မယ်ဆိုရင်လည်း ငြင်းပယ်ချင်စရာပါ။

ထပ်ပြီးတော့ အားလေးကြံကွဲနေရမှာလည်း ရွှေညီမလေး
မလိုလားတော့ပါ။

မင်းထူးစံဘက်ကိုလည်း မျှမျှထတ ကြည့်ပေးရဦးတော့မှာပဲ။

မတတ်နိုင်။

ရွှေညီမလေးက သူ့ရည်းစား သူ့ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘဲ

ယောက်ျားလျာမလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ
နစ်သကဲ့နိုင်တာ သဘာဝကျတာပဲလေ။

သူလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံထားသားပဲ။ ထွက်ပြေး

ထိမ်းရှောင်ချင်တဲ့အထိ စိတ်ညစ်ရတယ်ဆိုတာ။

ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရွှေညီမလေးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊
မင်းထူးစံရယ်။

မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ရတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း မရောက်စေချင်
ပါဘူး။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် အတူ
နေရခြင်းဆိုတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း မပေးအပ်ချင်ပါဘူး။

ရှင်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ် မင်းထူးစံ။

ကျွန်မရင်ထဲက ဗြန်းကနဲ အထင်သေးသလို၊ စိတ်ပျက်သလို
ဖြစ်မိတဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း မျှော်လင့်ရပ်သိမ်းလိုက်ပါမယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီဗြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။

အေး၊ အေး၊ အေး၊ အေး၊ ဝှိုင်းပင်ကြည့်ရအောင်။

မလွဲသာလို့ “လက်ထပ်ခြင်း” နဲ့ အဆုံးသတ်ရမယ်ဆိုရင်
လည်း ရွှေညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

တခြားအရာအားလုံး ရှင်စိတ်တိုင်းကျသာ စီစဉ်ပါ။

အစကတည်းက မလိုချင်ဘဲ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခုလိုမျိုး စွန့်ပစ်ချန်ထားခဲ့မယ်ဆိုလည်း မင်းထူးစံရဲ့သဘောပါ။

မေမေနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်ကလိုပဲ ရွှေညီမလေး အကြိတ်အ
တင်းထားဦးမှာပါပဲ။

လမ်းခွဲရမှာ အားနာလိုက်တာလို့ ရှင်မထွေးနဲ့ ...။

ကြောက်နစ်တောင်စာအုပ်တိုက်

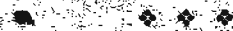
ရွှေညီမလေးက အစွန့်ပစ်ခဲ့ နှလုံးသားမျိုးပါ။

နာကျင်ခြင်းနဲ့ ရင်းနှီးအသားကျပြီးသားပါ။

သူ့ကို မုန်းတီးခါးသီးခြင်းတွေ ဖျောက်ပစ်သောအခါ ရွှေ
ညီမလေး ရင်ထဲမှာ ဆွေးမြည့်အလိုမကျခြင်းတွေဘဲ ကျန်သည်။

မင်းထူးစံတစ်ယောက် မေမေစီစဉ်စေတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြောင့်
စိတ်ဆင်းရဲနေရှာမှာ ရွှေညီမလေး မလိုလားပါ။

သူ့ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တာ ရွှေညီမလေး
အဓိကပြဿနာပဲလို့ ထင်နေရင် အဲဒီအကျဉ်းအကျပ်ထဲကနေ ဆွဲ
ထုတ်လွှတ်မြှောက် စေသူမှာလည်း ရွှေညီမလေးပဲ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

“လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း” ဆိုတာ အတော်ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပြီး သတို့သား၊ သတို့သမီး နှစ်ဦးတည်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်မှုရှိခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိသားစုနှစ်စု ညှိနှိုင်းပေါင်းစပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သေးရာ မင်းထူးစံမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်ဖယ်ကြိုတိုင်း ကိုယ့်မိဘမျက်နှာ အရင်ခြေမြင်ရသလို ရွှေညီမလေးမေမေရဲ့ သောဓာမျက်နှာကိုလည်း ထောက်ထားရပါသေးသည်။

နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ့်ဘဝ စတေးရမယ်ဆိုလည်း ဘာမျှားတတ်နိုင်မှာလဲ။

သူနှင့် ရွှေညီမလေး ချီတိုချီတို ရှေ့တိုးခက် နောက်ဆုတ်ခက် တွေဝေနေချိန်မှာ နှစ်ဖက်မိဘတွေက မင်္ဂလာပွဲဖြစ်မြောက်စေရေးအစ အရာရာ ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးရှာသည်။

အထူးသဖြင့်ကတော့ သားရှင်ဖြစ်သော မင်းထူးစံပေးပေါ့။ သူ့ခမျာ မမေနိုင် မယန်းနိုင်။ ပေးဖို့ကြည့်ပြီး သနားလာသဖြင့်

ကြောင်းကောင်စာအုပ်တိုက်

အစီအစဉ်ထုတ်ပြန်လည်း မင်းထူးစံ ဝန်လေးလာမိသည်။

တစ်နေရာကို ငွတ်ထွက်ခွာဖို့ အခြေအနေက သူ့ဖက်မှာ မရှိပါ။

ရာသီဥတုက ရွှေသီလေးသက်သာပါပြီး ဒီနေ့ဆိုရင် သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ကြည့်ပြီး မိတ်ကပ်အစမ်းပြင်ကြည့်ရတဲ့ နေ့ကိုပင် ရောက်ပြီ။

မကြာမီမှာ နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတွေ စုံညီသော မင်္ဂလာညွှန့်ခွဲတစ်ခု ဖြစ်မြောက်လာတော့မည်။

ထိုအချိန်ထိ မင်းထူးစံမှာ အိပ်မက်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေရသူလို အကြောင်းကြားနိုင်နေတုန်းပဲ။

အမေက ဖိတ်စာပြဖို့သွားခေါ်ဆိုရင် ရွှေသီလေးတို့ အိပ်ရောက်လာရသည်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းကိစ္စ တိုင်ပင်ရအောင် ခေါ်ပါဦးဆို ခေါ်ပေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝတ်ကြည့်ဖို့တဲ့ ဒီနေ့ကတော့...။

“ကဲ... သတို့သားရေ၊ ဒီလိုပုံလေးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင်သတို့သမီးကို ကြည့်ပေးပါဦး”

ဝတ်စုံချုပ်လုပ်တဲ့ အစ်မကြီးက သူ့လက်ရာ အဆင်ပြေမပြေ ကုကြည့်ခေါ်စေချင်ပေမယ့် မင်းထူးစံက ရွှေသီမလေးမျက်နှာကိုသာ ကြည့်မိကောင်းတာထက်တိုက်

အရင်ဆုံး ကြည့်မိပါသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့၊ ရွန်းစိုအိဆွေးတောက်ပသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးနှင့် မိတ်ကပ်ပြင်ထားသော ရွှေသီမလေးဟန်ပန်ကသူ့အမြင်မှာ ဆန်းကြယ်နေသည်။

သူမိမိကြည့်နေတော့ ရွှေသီမလေးမှာ ရှက်သလို စိတ်အိုက်သလိုနှင့် ရင်ထဲဘာဖြစ်မှန်းမသိ။

“တယ်လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကြိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ရှင်စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် လာအကဲမခတ်နဲ့၊ အပြင်မှာပဲနေပါ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် သူမရဲ့အပြောအဆိုကို ဝတ်စုံဆိုင်က အစ်မကြီး မျက်ခုံးမငင်ကာ အံ့သြသွား၏။

မင်းထူးစံလည်း ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

“ဟာ... အလိုစိတ်မကောက်ကြေးလေ၊ ကိုယ့်က သတို့သမီးဝတ်စုံကိစ္စ သိပ်နားမလည်လို့ပါ၊ ဆောရီး...”

မြန်မြန်တောင်းပန်ရသည်။

သူမိမိတွေ့ရေမှာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါ။

လှပနူးညံ့နေတဲ့ သတို့သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်နုရကောင်း

ကြောင်းနားကောင်းအပ်တိုက်

မလား စဉ်းစားပါလိမ့်။ သူမ ရန်လိုတာနှင့် အရှိန်ပျက်ပါပြီ။

မင်းထူးစံစာ သက်ပြင်းသာရှိကံ၏။

“ဘာလို့ သက်ပြင်းချနေတာလဲ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေညီမလေးလည်း သူ့ကို အလိုလိုကြည့်မရ။

အိမ်မှာကတည်းက သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်စိတ်မျှပြီး အဆင်ပြေအောင် ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ့ရဲ့ အေးစက်စက် မတုန်မလှုပ်ပုံစံကြီးကို မြင်လျှင် ရွှေညီမလေးရင်ထဲ ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းမသိ။ အလိုလို ပေါက်ကွဲချင်နေမိသည်။

“သတို့သားလည်း ဝတ်ကြည့်ဦးလေ”

“ကျွန်တော် မဝတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အချိုးကျမကျ တော်မတော်ဆိုတာ၊ တစ်ခါတည်း ဝတ်ကြည့်ပြီး ပြင်စရာရှိ တစ်ခါတည်းပြင်မှ ဒီနှစ်ယောက်သား စိတ်ကောက်ရင် ဝတ်စုံမလှရင် ကျွန်မ နာမည်ပျက်မှာရှင်၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

သဘောကျအောင်သော လူမှုဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်လှသော အိမ်ကြီးက သူ့အိမ်ထောင်ကြား ဖုလစ်နေတာတွေကို လေမြေကြောင့်နှစ်ကောင်စာထုပ်ထိုက်

အေးနှင့် ကူညီဖျန်ဖြေစေသည်။

“ခန်းမအဝင်ဝမှာ ထောင်ထားဖို့ ဓာတ်ပုံလည်း ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြန်ော၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့နေ့ကလည်း နှစ်ယောက်လုံး ပြေးမရယ်နှင့် ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေကြတာ။ ကွန်ပျူတာထဲကပုံကို သူတို့ဘာသာ အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်ပေးကြလို့သာ အဆင်တပြေ ကြည့်ကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံဖြစ်လာတာ။

ရွှေညီမလေးက လတ်တိုက်စိတ်ကို လက်ထဲ ဖွဖွရွရွလေး ကိုင်ထားရင်း မှန်ထဲကြည့်မိသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သတို့သမီး ဖြစ်လာရတဲ့အချိန်မှာ သတို့သားက ရွှေညီမလေးကို စိတ်ပျက်နေဆဲတဲ့။

ဒါကိုတွေ့ထိုင်း ဝမ်းနည်းနာကျင်ရသည်။

ရှေ့လျှောက် ရွှေညီမလေးတို့ ဘယ်လိုခန်းသွားကြမှာပါလိမ့်။

အဆင်ပြေသာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးလား။

ဟာ ... ဟာ ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

အင်း ... နောင်လာမယ့် အနာဂတ်ကို မတွေးတာအကောင်းဆုံး။

မင်းထူးစံနှင့် မှန်ထဲမှာ အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။

“လှပါတယ်”

“မလှပါဘူး”

မျက်ခုံးလေးရှုံ့ကာ သူ့ကို ချက်ချင်း ဆန်ကျင်ဘက် ခွန်တုံ့ပုံလေးက အရင်တုန်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်စတိုင်လ်နှင့် နေခဲ့တာပါဟု ကျိန်ပြောရမည်။

“ဒီနေ့ အချိန်ရသေးလား”

ရွှေညီမလေးက ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ကိုမေးသည်။

“ဘာလို့လဲ”

“ရ မရ အရင်ပြော”

“ရပါတယ်၊ ရွှေညီမလေး ဘယ်သွားချင်လို့လဲ၊ ဘယ်ကို

ပို့ပေးရမလဲ”

“တစ်နေရာမှာ ခဏလောက် စကားပြောရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

ဘေးကအစ်မကြီးက ချစ်သူပုံစံလည်းမဟုတ်၊ ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သူစိမ်းဆန်ဆန် ပြောဆိုပုံစံကို တအံ့တကြွဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လိုပုံစံနှင့်များ မင်္ဂလာမောင်နှံ ဖြစ်လာပါလိမ့်လို့ တေ

နေမှာ သေချာသည်။

မင်းထူးစံကတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြုံးလျက်သာ ခေါင်း

ရမ်း တော့၏။

ဟူး ... မလွယ်တာတော့ မလွယ်ဘူးဗျား။

“မင်းပြောချင်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကွာ”

အရွှေဘုန်းတစ်ယောက်တည်းက မင်းနဲ့ငါဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းလေးကို တစ်ခါတရံတော့ လွမ်းဆွတ်နေပြောမိသေး။

“ရွှေညီ”

“မခေါ်နဲ့တော့”

“ရွှေညီမလေး”

“မနောက်နဲ့နော်”

“ငါ့အဖြစ်က ဆန်းနေလို့ပါကွာ”

“နောင်တရနေတာလား”

သူက သက်ပြင်းတချုန်နဲ့-

“မရပါဘူး၊ နောင်တဆိုတဲ့အရာကို ငါကမုန်းတယ်ကွာ၊ ဘာမှ ပြန်လုပ်လို့မရတဲ့ကိစ္စပဲ၊ နေပါစေတော့”

“ပြင်ခွင့်ရမယ့်ဆိုရင်ရော”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

မင်းထူးစိက ရွှေညီမလေးနား ပို၍တိုးကပ်ကာ ငဲ့မေးသည်။

ရွှေညီမလေးကလည်း ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိဘဲ ချောကလက်မစီရှိတ် ဖန်ခွက်ထဲက ပိုက်တံတောက်ကောက်လေးကိုသာ လှည့်ပတ်ဆော့ကစားနေမိသည်။

အိမ်မှာတုန်းကတော့ သေချာစကားလုံး စီခဲ့တာပဲ။

ဟမ်ဘာဂါဆိုင်ထဲမှာလည်း လူရှင်းနေသားပဲ။

ပြောခွင့်သာတဲ့ အခြေအနေမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ပြောရခက်နေသည်။

“အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျပြီးမှ”

“စာသံမေသံကြီးနဲ့ကွာ၊ ဘာလဲ”

“အကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ပြီးမှတောင် မတိုက်ဆိုင်ရင် ကွဲကြသေးတာပဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ရွှေညီမလေးတို့ နားလည်မှုယူထားကြမလား၊ အချိန်အတိုင်း အတာ တစ်ခုရောက်ရင် နှစ်ဦးသဘောတူ တွာရှင်းပေးကြဖို့”

သူက မျက်နှာတစ်ချက် ရဲ့ ဖိုတ်ပြီးမှ -

“လွယ်လွယ်လေးပါလားကွာ၊ ကလေးဦးနောက်လေး၊ ဒါရုပ်ရှင်အိုက်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အခုလက်ထပ်၊ အခုကွာရှင်းရအောင် ကြောင်နှစ်ယောက်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိတဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုပဲလေ၊ ရှင်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ရှိရင် ပြောကြည့်ပေါ့”

“မရှိပါဘူး၊ စိတ်ကုန်ပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“စိတ်တွေ သိပ်ဆိုက်တယ်လို့”

“ချစ်သဒ္ဒါဆီ ရင်ဖွင့်ကြည့်ပါလား”

“ရွှေညီမလေးရယ် ... လိမ္မာစမ်းပါ၊ ဒီအချိန်မှာ မင်း ငါ့ကို ခန့်နေ ခွဲနေလို့ ဘာထူးလာမှာလဲ”

“ချစ်သူချင်း တိုင်ပင်ထားတာ မမှားပါဘူး၊ ရှင်ထလည်း”

“ငါ သူ့ဆီ ပြန်သွားလို့ရမှာလား”

“ရနိုင်တာပေါ့၊ ချစ်သဒ္ဒါက နားလည်စေရင်၊ ကျွန်မပါ သွားကူပြောပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး၊ တော်ပါပြီ၊ မင်းကွာ ... အနှောင့်အယှက်ပဲ၊ ယောက်ျားလိုနေတုန်းကလည်း ရှေ့ကနေ ဝင်လှချင်တယ်၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြန်တော့လည်း ငါ့ကို တစ်သက်စာ လမ်းပိတ်လိုက်တယ်၊ ဒီတစ်သက်အဖို့တော့ ငါနဲ့ ချစ်သဒ္ဒါလေးနဲ့ ဝေးပါပြီကွာ၊ နဖူးစာ ခင်ရည်ကိုက ကျတောက်နေတာ၊ ကျွန်မ ... တော်တော်ကဲခဲတဲ့ ဝင်းထူးစပ်ပါလားကွာ၊ အားတင်းထား ချစ်သဒ္ဒါလေးရော၊ နောက်ဘဝမှ

ကြောင်နှစ်ယောက်စာအုပ်တိုက်

ဆုံစည်းပေါင်းစုရအောင်”

သူက ခံစားချက်မရှိသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ရွတ်နေကုန်နေကုန် လုပ်ပစ်လေသည်။

မသိစာမုတ်လို အသည်းစွဲအောင် အစိုးကွဲအောင် ကြိုက်နေ တာများ သိလွန်လို့။

ညာလိုရမယ်များ မှတ်နေသလား။

“အချင်းချင်းတွေက၊ ကျွန်မကို လျှို့ဝှက်မနေပါနဲ့၊ ရှင် သူ့ ဆီ အရမ်းသွားချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

မင်းထူးစက ရွှေညီမလေးမျက်လုံးထဲ စိုက်ကြည့်အဖြေရှာ နေသည်။

အင်း... ကိုယ်သာ ထွက်ပေါက်ပိတ်ပြီး ရုန်းထွက်ခရ ဖြစ်နေ စာ မဟုတ်ဘဲ ရွှေညီမလေးဘက်ကလည်း ကိုယ်လို့ပဲ ဒီလမ်းကို မလျှောက်ချင်ဘူးပဲ။

“တွန်းလွှတ်နေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မသွား ရဲဘူး”

“မသွားရဲဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းမယူတော့မယ့်သူက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ချစ်သူလေးဆီ သွားမလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ဆူတို့က

“အလွမ်းသယ်ပေါ့”

“မင်းလည်း ကိုယ်နဲ့ လက်မထပ်ချင်တာ သေချာနေတယ်၊ ကျွတ်... ကိုယ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ အနာဂတ်ကာလက မရေခရာ ကြီးကွာ”

မင်းထူးစက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်၏။

ရွှေညီမလေးကတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ပျက်အားလျှော့ထားတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိတာမို့ အဆေးကို ငေးနေလိုက်သည်။

သူကတော့ ယောက်ျားလို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဖြစ်သလို နေလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ခံစားချက်မရှိဘူးထို့ ထင် ချင် ထင်နေမည်။

ဘယ်သူက ရွှေညီမလေးရဲ့ဘဝကို အထူးစုံ နားလည်ပါမလဲ။

နားလည်ပေးဖို့လည်း မချွေ့လင့်တော့ပါဘူး မင်းထူးစက

ရှင်နဲ့ ကျွန်မလည်း ကံကပေးတဲ့ တစ်နေ့ထိပဲ အတူတူ ရှိ ကြမှာ မဟုတ်လား။

ပြီးရင် တစ်လမ်းစီလျှောက်ကြရမယ့် အခြေအနေမျိုး ဖန်လာ

ရဲ့ ရှိမှတော့ သံယောဇဉ်လည်း မငြိတွယ်ချင်ဘူး။

“အာဝဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကလော နှစ်ဦးအဆာတာဟာ အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာတစ်ခုကို ယာယီ

ကြောင့်နှစ်ကောင်တစ်ဆူတို့က

ဖြေရှင်းရတဲ့ သဘောပဲဆိုတာ ရှင်လည်း လက်ခံရမှာပဲ။”

“ဪ... မင်းပြောချင်တဲ့လိုရင်းက ဒါလား။”

မင်းထူးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးမိသည်။

ရှင်ထဲမှာ မနုဉ်းသလို ဖြစ်မိသည်။

ကိုယ်သာ မရိုးသားဘူးဆိုရင် ဟိုတစ်နေ့က မိန်းကလေးမုန်း

စပြီး သိကတည်းက အခွင့်အရေး ယူခဲ့မှာပေါ့။

ကိုယ့်ကိုအထင်သေးသလား ရွှေညီ။

ကိုယ့်ကို မင်း ဘယ်လိုကောင်လို့ ထင်နေသလဲ။

အရှင်က သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ ငဲ့ညှာထောက်ထားတာတွေကို မင်း မသိတတ်ရင်တောင် ဒီလိုပုံစံနဲ့တော့ ပမာမခန့် မလုပ်သင့်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ။

နေချင်းညချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထူးပါဝါတွေနဲ့

မင်း ချက်ချင်း နားလည်တွန့်တိုတတ်ပြီလား။

ရွှေညီကို သူ မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

အရှင်ကတောင် ပန်းကလေးသွားဖက်ရင် တွန့်လိမ်ဖယ်ရှား

ထုတ်တဲ့ကောင်၊ အခုတော့ အဖြစ်ကပိုသည်းနေရပြီ။

အမြင်လည်း ကပ်ချင်စိတ်ပေါက်သည်။

“မင်းထူးနဲ့အတွက် မိန်းမမရှားဘူး၊ ဒါတော့ သဘောပေါက်”

အကြင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပြီးတာပဲ၊ ရှင်စကားတည်ပါစေ၊ ရွှေညီမလေးက ရှင်ရဲ့ မိန်းမအစစ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ မင်းထူးနဲ့”

မေးလေးမင်မော့ကာ မျက်လုံးစူးစူးလေ့နှင့် ရဲရဲကြည့်ကာ ပက်ခနဲ ခွန်းတုံ့ပုံကို သူ အအားသင့်စွာ တစ်ခဏ စိုက်ငြေးကြည့် နေမိပေမယ့် သူမရဲ့ စကားဟာ သူမအတွက် တစ်ဖက်သတ် စီရင် ခဲ့တာကိုတော့ အပြိုင်ဆိုင် ငြင်းချက်ထုတ်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့မိသည်။

သူ့အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးဟုလည်း ထင်မိသည်။

ရွှေညီမလေးကို သူမှမချစ်တာ။ စိတ်မှမဝင်စားတာ၊ လက် ထပ်ဖို့မှ လုံးလုံးစိတ်ကူးမရှိတာ။ တစ်သက်လုံး အတူနေကြဖို့ဆို တာတော့ ဝေးလေစွ။ ဒီတော့ ဘာများပြောစရာရှိမှာလဲ။

တိတ်တဆိတ်ပဲ ကြည့်နေတာပေါ့ကွာ။

သွယ်ကာဝိုက်ကာနှင့် နားလည်မှုလှပြီးတော့မှ ရွှေညီမလေး နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်သည်။ မင်းထူးနှင့် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မယ် ဆိုတာ သူမအနေနှင့် မျှော်မှန်းလို့မရတာမို့ ကာတာကွယ်ကွယ်တော့ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြီးသား။

မထမတော့ ဒေါသထွက်သလို၊ ဖောက်တော့ ရယ်ချင်သလို ပြုံးဟဟ ပြုံးပြန်တော့ တိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် အရေးမကြီးပါဘူးဆိုတဲ့ သူ့စတိုင်ဟာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အေးစက်တင်းမာတဲ့ အရိပ် အယောင်တော့ ပါဝင်သည့်။

သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်။

ရွှေညီမလေးမှာလည်း ကိုယ့်ကို စွန့်ပစ်ချင်သူ၊ မချစ်နိုင်သူ တစ်ယောက်ကို တစ်ဘဝလုံးရှိပြီး နှလုံးသားထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး မချစ်နိုင်ပါ။

ရှေ့လျှောက်တော့ အရုံးတွေ မလိုချင်ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လွမ်းရုရှား၊ ဆွေရုရှားတွေလည်း မလိုလားပါ။

ဒီတော့ စောစောစီးစီးကတည်းက အဝါကဒ်နှင့်တော့ သတိပေးထားရမည်လေ။

မကျေနပ်လည်း သူ့သဘောနှင့်သူ။

မကျေနပ်လည်း သူ့သဘောနှင့်သူ။ ရွှေညီမလေးက အရေးစိုက်မနေတော့ပါ။

မင်္ဂလာစဉ်ခွဲပွဲရှိတဲ့နေ့မှာ တခြားအိမ်သားတွေလိုပဲ မေမေတို့ အန်တီတို့လိုမျိုး စောစောထား ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ပြီး မြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်နှင့် ရွှေညီမလေးဟန်ပန်က လူကြီးဆန်ဆန်။

ငြင်းတုန်းက အသေအလဲ အကြောက်အကန်ငြင်းပြီး အခုတော့လည်း အေးအေးလူလူရှိလှတဲ့ သတို့သမီးရဲ့ မျက်နှာပေးကို မေမေကတောင် ကြီးလုံးတင်တို မျက်စိပစ်နေသေးသည်။

ရွှေညီမလေးက မှိုင့်မှိုင့်ငေးငေးလည်း မဟုတ်။

ပျော်ရွှင်ကတိကြွ ဂျာယာခတ်လွန်းတယ်လည်း မဟုတ်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လုပ်စရာရှိတာ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

စိုးရိမ်စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံလည်း မရှိတော့ မေမေကတောင် သောက အကဲခတ်နေပါသေးသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်

သူ့သမီး ဂွတ်းဂွကျလေးဟာ ဒီလိုနေမှာ ဂျီကျကကပ်တိုက်

ရင်တော့ အရှက်ထွေရချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်အတွေးတွေ ပျောက်ပြီး သမီးလေး ဒီလိုကျတော့ လိမ္မ့်သားဟု စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြီးချီးမွမ်းသည်။

သတို့သမီးလေးအဖြစ် သမီးကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆည်း မျက်နှာရစ်ဝဲမိသည်။

ပြီးရင် သမီးနှင့် အိမ်ခွဲနေရတော့မှာလေ။

သားရှင်ဘက်က အိမ်အုပ်လေးရှိတော့ နှစ်ယောက်သား ထွက်လုပ်လုပ် နေပါစေဆိုပြီး သူတို့သားလက်ထဲ အိမ်သော့ပေးပြီး စိမ်းလေးကို ဆေးသူတ်တန်သူတ်၊ မြင်ဆင်စရာ ပြင်ဆင်နှင့် အားပေးပြီးစီးအောင် လုပ်ပေးရှာပါသည်။

ဒီလိုတော့လည်း တိုယ့်သမီးက ကံကောင်းမြန်ပါသည်။

နေရာအဆင်သင့်၊ စီးစရာကားအဆင်သင့် မဆိုပါ။ သို့သော်

တိုယ့်အတွက်မှာက သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့က နံပါတ်တစ်။

ဒီတော့ သမီးစိတ်ချမ်းသာပါရဲ့လား ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရတာ မောပါ။

အခုပုံစံကြည့်ရတာတော့ အမောပြေပါသည်။

မောင်မင်းရှေးစံကလည်း စကားပြော သိပ်အချိုးမကျလာက

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်

လွဲလွှင် သမီးအပေါ် အလိုလိုက် သည်းခံရှာတာ တွေ့ရသည်။

သမီးက ခပ်မာမာဟောကလျှင် ချက်နာငယ်သွားတတ်သော သမက်လောင်းကို အမေလုပ်သူက ကြားကနေ အားနာရပါသေးသည်။

ရှေ့လျှောက်လည်း သူတို့အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့ ဆုတောင်းပေးမိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နှမြောသလိုလို လစ်ဟာသလိုလို ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိပါချေ။

အမေလုပ်သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ မဂ်လာညှော်ခွပ်ကတော့ တကယ်ကျင်းပအောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။

ကိုယ်ဝှဲသွင်းမှာခဲသော သမီးလေးအတွက် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျေနပ်စမ်းမြှောက်ခြင်းကို ဒီနေ့မှပဲ တကယ်ခံစားမိပါသည်။

တင်တောင်တင်တယ် ဘဝလေးမှာ အေးမြသာယာရှိစေချင်တာ မေမေရဲ့ စေတနာပါကွယ်။ စာစ်နေတော့ ရွှေညိုမလေး နားလည်လာမှာပါ။

သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုစေချင်တဲ့ မေမေဟာ ကံတရားက သတ်မှတ်လာတော့လည်း ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း လက်ထပ်ပွဲကျင်းပပေးဖို့ အသက်တမျှ အလိုရှိပြန်သတဲ့။

အမှန်တကယ်တော့ အမေလိုဘဝ သမီးကို ဖြစ်စေချင်တာပါ။

ကိုယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှု မရှိတဲ့အပြင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖန်တီးခဲ့သော ကွယ်ရာမှာ မညာတာ၊ မတောက်ထားဘဲ ဖောက်ပြန်ရက်ခဲ့သော ခင်ပွန်းကို နာကျည်းခဲ့သမျှ သမီးလေးအပေါ်ကျ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ ကာကွယ်ပေးချင်ခဲ့မိသည်။

အဝေဓာတ်ကဒုက္ခတွေ သမီးကို မခံစားစေလို။

ကိုယ့်သမီးကို မွေးဖွားချိန်မှာ ခက်ခဲလွန်းခဲ့သည်။ သွေးလောင်ချိန် သူညီအထိဆင်းသွားပြီး အသက်လုမွေးခဲ့ရတော့ တစ်ချိန်ချိန်

သမီးသား ကလေးမွေးဖွားခဲ့ရင် ကိုယ့်လို ရင်ဆိုင်ရ မင်မန်းရမှာ မကြည့်ရက်။

သစ္စာမရှိသော ယောက်ျားတွေနှင့်လည်း ဓနိုးစပ်။ မပတ်သက် စေလို။

မိန့်ကလေး မွေးလာတာကိုပဲ စိတ်ညစ်လှပြီမို့ နောက်ထပ် ရှေ့ရေးရှေ့ရာတွေလည်း တွေးမိရော အမေတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာ လွန် အချစ်လွန်နှင့် တစ်စက်စွန်းရောက် အမှားများကို သမီးလေးချော ခံစားရတာပါ။

ယောက်ျားလေးလို နေစေမိတာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အနစ်နာခံမှု၊ စွန့်လွှတ်မှုတွေ သမီးကို မကြုံစေချင်၊ မပေး အပ်စေချင်လို့ပါ။

ကိုယ့်အမြင်မှာ သမီးဟာ ကျားကျားလျားလျားနှင့် ဘဝကို မိမိတာသာ တစ်ယောက်တည်း အပူအပင် အကြောင့်အကြမရှိ အေးဆေးသက်သာစွာ ရင်ဆိုင်ရပ်တည်စေချင်တာ။

မိန်းကလေးလို အားနဲ့နေပြီး အားနည်းမရှာစေချင်။

အားကိုးရာမရင် အမေလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးမှာစိုးသည့်။ စိတ် သောကမိမိမှာ အခက်အခဲတွေ ကြုံကြုံရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာ၊ နောင်တနှင့် ကြောက်ရွံ့မှု၊ အရှုံးပေးနာတွေနှင့် မွန်းကျပ်စိတ်ဆင်းရဲ ကြောင့်နှစ်သက်တတ်ရန်

နေမှာ အားလုံး... အားလုံး မလိုထား၊ မတွေ့ကြုံစေချင်ဆဲ သမီး အပေါ် စေတနာနှင့် ပုံသွင်းမှားခဲ့တာပါ။

အခုတော့ ကိုယ့်ကြောင့် သမီးလေး အရှက်တကွ အကျိုး နည်းဖြစ်မို့ သိသိလေးလိုသည်။

မောင်မင်းတို့စိတ် စိတ်သဘောမကောင်းပြီး ယောက်ျား ပီသလိုသာ တောဝါးပေးသည်။

သမီးသားဆို အစစ အရာရာ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်မို့ နှစ် မက်လှကြီး မိဘတွေရှေ့ ကတိပြုပြီးပြီလေ။

စာကယ်တော့ အမေရဲ့ ဒုတိယအသက်ဟာ သမီးလေးပါ ကွယ်။

သမီးဘဝ သာယာချမ်းမြေ့တာပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ။

သမီးအပေါ် မှားယွင်းစွာ ရှင်သန်နေခဲ့တာ အမေရဲ့ တစ် ဖက်သတ် နှိုးရိမ်ပူဝန်ကြီးမှုအမှားပါ။

ငါ့သမီးလေး မေ့မေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါလေ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ရက်စက်စွာ ဥပမာပြုဆိုလည်း သမီး လေး မခံစားရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးမိသည်။

ခမီးနှင့် သားတို့က ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် သူတို့အိမ်ထောင်လေး ကို လိုက်ဖက်ကနီးမှာ နှစ်ဖက်မှီဘာတွေကို ကပ်သောသောအခါ

မျက်ရည်ကျချင်သည်။

သမီးလေး နေထိုင်မည့်အိမ်ကို ကိုယ်တိုင်လိုက်လံ ပို့ဆောင်သည်။ ပြီးတော့ တော်တော်နှင့်မပြန်နိုင်။ ဒေါ်တင့်တင့်ဇော်ရင်ထဲ ကြည်နူးသလို ကြေကွဲသလိုနှင့်။

အရင်တုန်းက “ယောက်ျားတွေအလကား၊ သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ အထင်တကြီးသွားပြီး အားမကိုးလေနဲ့” ဟု ဆယ်တလံလံ ဆုံးမနေကျကနေ

“သမီး ... ကိုယ့်ခင်ပွန်းအပေါ် ဂရုစိုက်ရမယ်နော်၊ ဇနီးကောင်းပီသအောင်နေရမှာ၊ မေမေ့ဆီ နေတိုင်းဖုန်းဆက်နော်၊ တစ်ခုခုဆိုချစ်ချင်းပြော၊ ချက်ချင်းတိုင်ပင်၊ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်မထားနဲ့၊ ကြားလား” ဟု ဆိုဆုံးမတာတွေ ပြောင်းလဲလာသော အမေဖြစ်သူကို သမီးကတော့ စာအံတပြု နားထောင်ငေးမောလိုပေါ့။

အခုတော့လည်း သမီးကို ဇနီးကောင်းပီသစွာ အိမ်ထောင်မှ ထိန်းသိမ်းတတ်သူ၊ အိမ်ထောင်ရေးသားယာအောင် ဖန်တီးတတ်သူလေး ဖြစ်စေချင်ပါပြီ။

အရင်က အမှားတွေကြောင့် သမီးလေး အားငယ်စိတ်ပျက်နေတာတွေ ကြုံရာစိုးသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်သမီးလေးကို တစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါးသော ယောက်ျားသားတစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲသို့ စိတ်ချလွှတ်ချ အပ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

ဒါဟာ သဘာဝဇာရာရဲ့ စိမ့်စူတွေပဲမို့ မေမေလည်း ဆန့်ကျင်ဖို့ တိုက်ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါဘူးကွယ်။

ငါ့အမီးလေး စိတ်ချမ်းသာရင် တော်ပါပြီဟုသာ ဒေါ်တင့်တင့်ဇော် ပြောသိမ့်လိုက်လေသည်။

"ကောင်းကင်သိန်းကွက်" စာတ်ကားကို မါဆေးသင်္ဘော တင်
ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အားပါးတရ အရသာခံကာ ကြည့်ကောင်းတုန်းမှာ
ဖုန်းသံကပြည်လာသည်။

ဇာတ်လမ်းကောင်းတုန်း အာရုံမပျက်ချင်။ လက်ထဲထဲ အုန်း
နှိုကျောက်ကျောက်လည်း စားကောင်းလှသည်။ ဖုန်းကို မေမေကိုင်
မှာပဲဟု သဘောပိုက်ကာ ရွှေညီမလေးက တီဗွီဇာတ်လမ်း အကြည့်
မပျက်။ မျက်နှာမလွှဲပေ။

"သမီးချ..."

ဟုတ်သားပဲ။ မေမေက ခေါင်းနည်းနည်းမူးတယ်ဆိုပြီး အိမ်
ရှာဝင်ပြီဦးစွာ။ အိပ်ခန်းထဲကနေ လှမ်းခေါ်ပေးတာ။

လျှာလေးထုတ်၊ ကော်ကလေးပျောက် ရွှေညီမလေး လုံးဖြိုး
ကိုင်ပေးမယ့် ဖုန်းကကျသွားပြီ။

ကြောင်လေးကလဲမအုတ်ကုတ်

“ကျွတ်” ဟု ရေရွတ်ကာ ဖုန်းခွက်ကို အမြန်ချထားပြီး

တိဗ္ဗိရှေ့ ပြန်ပြေးထိုင်သည်။

ထိုင်ရုံရှိသေး ဖုန်းမြည်မြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွာ”

ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပင် စိတ်ထဲမှာ မင်းထူးစံပဲ ဖြစ်မလာ

တွေ့မိသည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ။

“ဟယ်လို ...”

“ရွှေညီမလေး”

ထင်တဲ့အတိုင်း သူ့ အသံပဲလေ။

“ပြော”

ထူးသံက ပြတ်တောက်တောက်မို့ မင်းထူးစံ အားလျော့သွား

ရသည်။

ကိုယ်ကဖြင့် ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ဓာတ်ယောက်တည်း မနေတတ်

မထိုင်တတ်ကြီးနှင့် လွမ်းဆွတ်သတိရမိသည်။

သူမတော့ အမေဖြစ်သူအိမ်မှာ ခပ်အေးအေး။

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“တိဗ္ဗိကြည့်နေတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ခြောက်... ခြောက်...”

ကိုယ်က ဘာကြောင့် သူမလို စိတ်အေးလက်အေး မနေတတ်
ရတာလဲ။

အပြင်ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တော့လည်း ဖျင်း
ခြောက်ခြောက်ကြီးလို့ ခံစားရသည်။

ဘေးနားမှာ အရပ်ကလေးတွေကြည့်ပြီး သထိရလိုက်၊ မှန်
တင်ခုံလေး ကြည့်မိတော့လည်း ခပ်ဆွေးဆွေး ပိုင်ရှင်ခံနေသည်။
ကွန်ပျူတာလေးကလည်း စက်ပိတ်စိတ်ဆိတ်လို့၊ စာကြည့်စာဖွဲ့
မှာ ရွှေညီမလေးရဲ့ ဟမ်းဖုန်းလေးမင် ကျန်ခဲ့သေးတာ။

မင်းထူးစံသည် ဘာဆက်ပြောရမည်မသိဘဲ ဖုန်းဆီအကြည့်
ရောက်ရင်း -

“ဖုန်းကျန်ခဲ့တယ်”

“အင်း သိမိတယ်၊ မနက်ဖြန် ပြန်လာမှာပဲ”

“အဲဒီမှာ ညအိပ်မယ်ပေါ့”

“ဘာလို့လဲ၊ ရှင်ကို ပြောခဲ့သားမိ”

“မေမေ သက်သာလား”

“အင်း အိပ်နေပြီ”

“ဒီတိုက်ပြန်ခဲ့ပါလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်...ဘာလို့လဲ”

ရွှေညိုမလေး ဆဲပြာသွားသည်။ မေမေအိမ်မှာ တစ်ညလော...
...အိပ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပြီးသား။ ဒီမှာ အိပ်ရာဝင်ဖို့ ညတ...
အချိန်ပွင့်နှင့် ဘောင်းဘီပွင့်ကိုစောင့် စုတ်ထားပြီးသား။

အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ခိုင်းပါလိမ့်။

“ကိုယ် ဖျားနေပြီ”

မတတ်နိုင်။ မင်း... ပါးစပ်ထဲတွေ့ ရာ အကြောင်းပြလို့...
သည်။

သတိရလို့ မင်းမရှိရင် မနေတတ်လို့ပါလို့ သူ ဝန်ခံချင်...

အိမ်မှာ သူမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ၊ စကားသံလေးတွေ၊ သူ...
ဖွင့်တတ်တဲ့ သီချင်းသံလေးတွေ ဘာမှမကြားရ၊ မမြင်ရဘဲ တိ...
ဆိတ်ခြောက်ကျပ်နေတာကြောင့် နေမရ ထိုင်မရ ကသိကအေး...
ဖြစ်နေတာအမှန်။

“ဟေ့...မင်းကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်”

“ကိုယ် နေမကောင်းဘူးဆိုမှကွာ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟ... ယောကျ်ားနေမကောင်းတာ မိန်းမက ပြုစုရမှာပဲ...
...ကြည့်နိုင်ကောင်းအောင်တုတ်

လိုတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလို့ရမလား”

“အာ... တစ်ရက်တလေလေးတိုပဲ”

“မင်း မလာချင်ဘူးပေါ့”

“မေမေကို ဘယ်လိုပြောလဲ”

“ကိုယ်... လွှာနေမိရင်မယ်လေ”

မင်းထူးစက ဖွတ်ပြောချလိုက်သည်။

အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းမှ မနေနိုင်ဘဲ။

“နော်...ဟေ့...ကြားလား၊ အဆင်သင့်နေ၊ တားဝါက

ဆင်းတော့ဘူး”

မေမေက မင်းထူးစနဲ့ဆိုတာ သိသွားပြီး အခန်းထဲက...
...လွက်လာသည်။

ဖျားနေပြီပြောတော့ ပြန်လိုက်သွားပေါ့ဟု ခွင့်ပြုသည်။

မေမေဆီ တစ်ညလေးသာကာမှ သူက ဖျားရသတဲ့။ တော်...
တော်ပဲ တိုက်ဆိုင်သည်။

ရွှေညိုမလေးက ဆံပင်လေးတွေ ကမန်းကမန်း သပ်ရင်း...
...ရောက်အောင်ကို ကြိုစောင့်ဖို့ မြင်ရပါသည်။

မင်းထူးစက ကားသောဖြတ်ပြီးမှ ကိုယ်ကို တစ်ချက်စုံကြည့်...
...သည်။

...ကြည့်နိုင်ကောင်းအောင်တုတ်

ဒစ္စကိုလတ်ခွပ်ကျယ်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီနှင့် ချွေးတောင်
ပျံနေတာ။ နေမကောင်းတဲ့ရုပ်က အယ်လိုမှမပေါက်။
ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ဖွတ်လိုက်သည်။
မျက်စိတောင်ကို နည်းနည်းချင်းကြည့်သည်။
ဗီနိုထဲမှာ ချိတ်ထားသော ဂျာကင်အဖြူ အမဲစပ်လေးကို ဆွဲ
ထုတ်ဖော်ဆင်တော့ အားပါး အိုက်လိုက်တာ။
ချက်ချင်းပြန်ချွတ် ကားထဲယူထားပြီး ရွှေညီမလေး အိမ်
ရောက်မှ ဝတ်ဖို့တွေးလိုက်သည်။
ဒါဆိုရင် နယ်ဒီ ထွက်လိုရပြီ။
အိမ်ထဲခါးသောခတ်ပြီး ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုးမောင်းထွက်
ခဲ့သည်။
ကားပေါ်မှာ စဉ်းစားနေမိသေးသည်။
ကိုယ်ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်မိတာလဲ။
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မခွဲချင်တာ။ မခွဲနိုင်တာ
သဘာဝကျတဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲ။ ဘာရှက်စရာရှိသလဲ။
ကိုယ်ဘာသာလည်း အားပေးနေရသည်။
ရွှေညီမလေးတို့ အိမ်ကိုရောက်ခါနီးတော့ ကားမောင်းတာ
ပိုဖြည်းဖြည်းသွယ်၊ ကားနှုတ်မကမျက်နှာက ပြည့်ဝလင်းလက် ကြည့်
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုး

လင်နေသည်။ ညှိုးနွမ်းချောင်ကျခြင်း လုံးဝမရှိ။
ကိုယ့်ကို ယုံပါးလား။
ဟာကွာ... မယုံလည်း ဘာဖြစ်လဲ။
လမ်းထဲကိုဝင်လာတော့ ခင်းထူးစွာ ရင်ခုန်သည်။
ဒီလမ်းထဲကို သူ အကြိမ်ကြိမ် ချောက်ဖူးသည်။
ရွှေညီမဖြစ်နှင့် သူငယ်ချင်းလို ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ဖူးသည်။
လေချွန်ပြီးတောင် လာလာခေါ်ဖူးတာပဲ။
နောက်တော့ ရွှေညီမလေးနှင့် သူနှင့် ထက်ထပ်ဖြစ်သွား
သည်။
အားလုံးဟာ မိန်းမတစ်ယောက် အနံ့ကြွယ်နေသည်။
အခုတော့ ယောက်ျားလျာလေးက သူ့ဇနီးတဲ့။
ကံကြမ္မာက စီစဉ်တဲ့အရာတွေကို လူတွေလိုက်မမီခါနီးကွာ။
အခုပိုဆိုးတာက မင်းမရှိရင် ကိုယ်မနေတတ်တာဘဲ ရွှေညီ
မာ။
ထစ်အိမ်တည်း အတူတူနေကြတာ တစ်လမပြည့်သေးခင်
သံယောဇဉ်က ဖြစ်နေမိပြီ။
သို့သော် သူ့ဘက်က သံယောဇဉ်ကို ရွှေညီမလေး မသိတာ
ချင်။
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုး

မင်းထူးစံက ခြံဝင်းထဲ ကားရပ်ပြီး ကားထဲကမဆင်းဘဲ ရွှေ
ညီမလေးအလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

အိမ်ထဲက စီးရောင်မှာ သူ့အဖေအိရာကို မမြင်စေချင်ဘူးလေ။
ရွှေညီမလေးက ခုတစ်လောမှာ ဝယ်တိုင်တဲ့ မနားလွယ်အိတ်
ပန်းနုရောင်လေးကို လွယ်ပြီးထွက်လာသည်။

ညအိပ်ဝတ်စုံနှင့် တန်မန်လေးက ကာဖိုတရို။
ဆံပင်တွေကတော့ မညှပ်တာကြောတော့ ရှည်စပြုလာပြီ။
သူမက ဆံပင်ရှည်ထားတော့မှာပဲ။ ထိုစကားလေးကို မင်း
ထူးစံ သဘောကျသည်။

အင်္ကျီအဝတ်အစားကိုလည်း မိန်းမဆန်ဆန်လေးတွေပဲ ဝတ်
စေချင်သည်။ ချစ်သူဝေဝတ်တဲ့ ပုလဲကြာယ်သီးစာပဲ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်
ပြန်မာအင်္ကျီလေးနှင့်ဆိုရင် ရွှေညီမလေး သိပ်လှသွားမယ်လို့ သူ
ထင်မိသည်။

တစ်ရက်လောက်တော့ ထိုအင်္ကျီမျိုး လိုက်ဝယ်ပေးချင်သည်။
သို့သော်မယ့် ထူးစံအထိုင် နှုတ်ကတော့ ဘာမှဖွင့်မပြောဖြစ်သေးပါ။

“မေမေ ... ပြန်ပြီး ကြီးလုံးတင်ရေ ပြန်ပြီ တာတာ”

အိမ်ထွင်းသက် အော်ဟစ်နှုတ်ကပြီးမှ ကားဆီလျှောက်
လာသည်။

ကြောင်နုကောင်မာအုပ်တိုက်

လမ်းလျှောက်ပုံလေးက လှုပ်လီလှုပ်လဲ အစတုန်းက နည်း
နည်းနဲ့ ဇာယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာပါ။

ခုတော့ သူမရဲ့ဟန်ပန်လေးက ချစ်စဖွယ် နူးညံ့ညင်သာတာ
သေချာသိခဲ့ရပြီ။

ကားတစ်ခါ ဖွင့် ဝင်ဆိုင်ပြီးမှ သူ့ဘက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ -

“ဖျားနေတုန်းပဲလား”

“မသိဘူး”

သွားပြီ။ အခုမှ ကားနောက်ခန်းထဲက ကျာစာင်ဖျာမဝတ်ရ
သေးတာ သတိရပြီး လွှမ်းဆွဲသည်။

“ချွေးထွက်နေရင်လည်း ထပ်မဝတ်ခဲ့တော့လေ”

“အင်း... ကောင်းကယ်၊ မဝတ်တော့ဘူး”

မင်းထူးစံ စိတ်ချမ်းသာစွာ ဂျာကင်ကို နေ့ကော်ထဲ ပြန်ပစ်
ပေါက်လိုက်သည်။

“ဘာဆေးသောက်ခဲ့လဲ”

“ပါရာ”

“မိရာပဲလား”

“အင်း...”

မင်းထူးစံ အာကိုစိတ်တိုပြီး မျက်နှာထားမောင်းနေလာသလို

ကြောင်နုကောင်မာအုပ်တိုက်

ရွှေညီမလေးက မျက်မှောင်ကုတ်လေးနဲ့ စဉ်းစားသည်။

ဘာစိတ်ဆိုးတာလဲ။ နဖူးတစ်ချက် မစပ်သပ်လို့လား။

“ခဏနေဦး”

ဘာများလဲဟု သူရင်ထဲ အခုန်မြန်သွားစဉ် ရွှေညီမလေးက သူ့နဖူးကို ဖွဖွစမ်းသပ်သည်။

ချွေးစိုကာ ဆေးစက်နေမှာသိတော့ မင်းထူးစံက နောက်ဆုတ်သည်။

“အများလည်း မရှိပါဘူး”

သင်္ကာမကင်း စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

မင်းထူးစံက ခပ်တည်တည်သာ။ သိချင်လည်းသိကွာ။ ညာ

မိတယ်။ ဟန်ဆောင်တယ်။ ပဲများတယ်။

အာဖြစ်လဲ။

“ဘာမှလဲမဖြစ်ဘဲနဲ့”

တီးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်တာကြောင့် -

“ဟာ ... ရင်ထဲမှာဖျားတာ မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

ရွှေညီမလေးကတော့ မယုံပါ။

သူ့ဘာကြောင့် ချက်ချင်းကြီး လာပြန်ခေါ်ရတာလဲ။ မေမေ

တို့အိမ်မှာ မအိပ်စေချင်တာလား။

မိမိတို့နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ဘာမှထပ်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားတော့ မင်းထူးစံက မကြာခဏ ရွှေညီမလေးဘက် ခိုးခိုးကြည့်မိသည်။

မင်းနားလည်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

စဉ်းစားမနေပါနဲ့ကွာ ... ရှုပ်ပါတယ်။

အိမ်ရောက်ရင်လည်း ကိုယ် မင်းအနားကပ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အရင်ညတွေလိုပဲ ခန်းဝင်မင်္ဂလာမွေ့ရာနဲ့ ကုတင်လှလှက သူ့ဘာသာ အခန်းထဲမှာ အိပ်စက်သူမဲ့နေပြီး ကိုယ်က ဆိုတာမှာပဲ အိပ်မှာပါ။

မင်းကလည်း လိုလိုမယ်မယ် အပိုဝယ်ထားတဲ့ ခေါက်ကုတင် လေးခင်းပြီး မွေးပွရပ်တွေ့ရက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို နှစ်နှစ် မြိုက်မြိုက် အမူပင်ကင်းစိုစွာ အိပ်ချော်သွားဦးမှာပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ်တို့ရဲ့အိမ်လေးမှာ မင်းရှိနေမှ ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာမယ် ရွှေညီမလေးရယ် ...။

မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်လုံအောင်လိုက်ရင်လည်း မင်းမျက်နှာလေး မြိုင်ရမှ ... မင်းဖျော်တဲ့ ကော်ဖီကိုလည်းသောက်ရမှ ... မင်းပွင့်ဇာတ်တဲ့ တစ်မျိုးမှူးသီချင်းလေးလည်း ကြားရမှ သေးလုံးဟာ

ကြောင်နဲ့ ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုံမှန်အတိုင်း ဆောင်ပြမယ်ကွ။

ကိုယ်ဆီတာတော့ဒါပဲ။

မင်းထူးစံထင်တာက သူမမျှော်လင့်ဘဲ ထုံးစံမရည်ရွယ်ပါဘဲ
 မတော်တဆ နေရင်းထိုင်ရင်း လမ်းမှာလျှောက်တိုက်မိသလိုမျိုး အသား
 လွတ်နေရင်း မိန်းမတစ်ယောက် အလိုလို ရရှိပိုင်ဆိုင်သွားသည်။
 ပြီးတော့ ထိုမိန်းမကို ကိုယ်မိန်းမရယ်လို့ကောင် သူသဘော
 မပိုက်နိုင်။

ရင်ခုန်ပြည့်နှက်တာတွေကတော့ ပေလာပေးပေါ့။

ထိုမိန်းမကလည်း မိန်းမမဆန် ... မဆန်ဆို တစ်သက်လုံးက
 ယောက်ျားလေးလို နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမျိုး ဖြစ်နေတာမဟုတ်
 လား။

ရွှေညီမလေးလည်း မင်းထူးစံနည်းတူ ဘုမသိ ဘမသိ အိမ်
 ထောင်မြဲလိုက်ရပြီး သူ့ကို ဖမ်းယူကျားရယ်လို့ အားလည်းမကိုး၊
 ချစ်လည်းမချစ်၊ ပြုစုယုယဖို့ အလိုက်မရှိဆိုတာတော့ လုံးဝမလွှဲ
 နိုင်။

သည်လိုနှင့် ဘုတို့လင်မယားက ဘာတစ်ခုကို အတူတည်း
ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ပြီး သူမထင်တထက် မလိုချင်ဘဲ ရလာတဲ့စွဲစည်းကို
နောက်ထပ်လိုချင်တယ်မက်သု ရှိလာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ။

ထိုညနေက ရွှေသီလေးကို ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် ဈေးထဲလိုက်
သွား ကြိုမိတာ သူ့အမှား။

“သမီးလား... ဟိုဘက်ဆိုင်မှာဟေ့”

သူမမေမေရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် မင်းထူးစံက ဟိုဘက်
ဆိုင်ထိ ဆက်လျှောက်လာတာအခါ ရတနာဆိုင်ရဲ့ အတွင်းဘက်
ထမင်းစားပွဲလေးမှာ အတူတူ ရွှေရင်အေးသောက်နေကြတဲ့ နှစ်
ယောက်။

ကိုယ့်မိန်းမနှင့် ရယ်မောနောက်ပြောင်နေတဲ့သူကြီးက အရပ်
မြင့်မြင့် ဟိုယံနေဟန်ခပ်ထွားထွား၊ စတိုင်ပင်နှင့် အင်္ကျီကို ထောက်
ရှည်ချပတ်ထားပုံက စမတ်ကျကျ။

ရုတ်တရက် မင်းထူးစံမျက်လုံးတွေ အေးစက်တင်းမာသွား
ရသည်။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဒီလိုတရင်းတနီး ဖြစ်နေ
စရာလား။

ကြောင်နှစ်ကောင်ကလေးတို့

သူမက အပျိုလည်းမဟုတ်။

“အေးလည်း မအေးဘူး”

ကိုမိုးကြီးက ချက်ချင်းပဲ သူ့ပန်းကန်ထဲက ရေခဲကို
ညှိမလေး မန်းကန်ထဲ ထည့်ထားသည်။

“တော်ပြီ”

အရင်ကတည်းက မေမေဆိုင်လာပြီဆို ဒီဘက်က ကိုမိုးကြီး
တို့ မောင်နှမနှင့် ထမင်းအတူလာစားပြီး အစွဲကျနေကျမို့ ရွှေသီ
လေးအတွက်ကတော့ ဘာမှမထူးခြားပါ။

မင်းထူးစံ ရောက်လာတာကိုလည်း သူမ မသိ။

ခါးတိုင်းလိုပဲ နောက်ပြောင်မပျက်။

“ကိုမိုးကြီးကနော်... ရေခဲမို့လို့ လာတည်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ တစ်ဘဝလုံးတောင် နှင်လက်ထဲ ထည့်
မလိုပါ၊ နှင်က ပြောချက်အယူမြန်တာကိုး၊ အခုမှတော့ ငါ့အစ်ကို
ဆွေးရုံပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ လျှောက်ပြောနေတယ်”

ရွှေသီလေးက ကိုမိုးညှိမကို လက်သီးနှင့်ထုသည်။

မိုးကြီးက သင်္ကြန်နီနီပြီမို့ နေ့လယ်တာတည်းက တစ်ဆိပ်လုံး
ကို စပရေဆွေးနှင့် လိုက်ဖြန်းနေတာမို့ အခုလည်း ရွှေသီရဲ့ မညှိ

ကြောင်နှစ်ကောင်တို့

မညာနှင့် ရှင်သန်တို့သည်လျှားလာသော ဆံပင်နုနုလေးတွေကို စပရေနှင့် ဖူးဆဲ ဖြန်းလိုက်ရာ ရွှေညီမလေးက မှက်ကလေးပုပြီး ရှောင်သည်။

“ဟဲ့...ဟိုမှာ”

ရယ်မောနေရင်းက လက်တို့လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခပ်တည်တည် ရပ်ကြည့်နေသော မင်းထူးစံကို မြင်သည်။

“ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

ရွှေညီမလေးက ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသည်။

မင်းထူးစံ စိတ်ဆိုးပြီး ဘာမှမပြော။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့မိန်းမကို ဖြုန်းစားကြီး မပိုင်ဆိုင်သလို ခံစားရတာမို့ လက်ကိုဆောင်ဆွဲမိရင်-

“ပြန်မယ်”

မင်းထူးစံရဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအမှုအရာကို ရွှေညီမလေးက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့သြနေမိသည်။

ရွေးထဲကနေ ကားထွက်လာတဲ့အထိ မင်းထူးစံက ဘာမှမပြော။

အိမ်ဘက်သွားနေတဲ့ လမ်းမဟုတ်သဖြင့် ရွှေညီမလေးက ကြောင်နှစ်ကောင်စာဖုတ်ဖုတ်

“ဘယ်သူ့ရဲ့လို့လဲဟင်” ကောင်ကောင်းမွန်မွန်မေးတာကို သူက-

“မင်းဟောကျာသွားတဲ့နေရာ မင်းမလိုက်ရဲဘူးလား” ဟု

ခပ်ဆတ်ဆတ် တုန်ပြန်ပြောသည်။

ဘာမှန်းလည်း သေဝါဘူး။

မင်းထူးစံ ရင်ထဲမှာတော့ ခပ်မျှင့်မျှင့်နှင့် ဂူလောင်ဂူလောင်

နေသည်။

“မင်းဟောကျာသွားရတာ သေနေလား”

“ဟင်...”

“မသိချင်ယောင်မဆောင်နဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုကောင်ရဲ့ ဝလူးပလဲ”

“မတူဘဲပါဘူး၊ အရင်ကတည်းက မင်းစာဖတ်”

“အရင်အကြောင်းမပြောနဲ့၊ အရင်ကမင်းနဲ့ အခုမင်းနဲ့ တူသလား၊ ဒါပဲပြော”

ရွှေညီမလေးက မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ မင်းကို ရေခွေးလိုက်ဖြန်းနေတာလဲ”

“သင်ကြန်အကြို”

“သောက်စူးပဲ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးလို့သေးတာ”

“သူများတွေလည်း ရေပစ်နေကြပြီပဲဗျာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာဖုတ်ဖုတ်

“ငါမကြိုက်ဘူးကွာ၊ နောက်နေ့ မင်းအဲဒီဆိုင် လုံးဝမသွားနဲ့၊
ဒါပဲ”

မင်းထူးစံက အမိန့်နှင့် တားမြစ်လိုက်သည်။
စိတ်ထဲမှာလည်း ကွေးထားသည့်။
နောက်တစ်ခါ ဒီကောင် ... ငါ့မိန်းမနား ကပ်ရဲကပ်ကြည့်
အသိပဲ ... ဟု။

ရွှေညီမလေးက ငြိမ်သက်နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။
ကိုမိုးကြီးတို့နှင့် နောက်ပြောင်စကားကို သူကြားသွားလို့
ဒေါသဖြစ်နေတာပဲဟု သဘောပေါက်သွားရသည်။
သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ ဒါလား။
မယုံနိုင်ပါ။ သူမှ ရွှေညီမလေးကို မချစ်ဘဲ။ ဘာကြောင့်
ဝန်တိုရမှာလဲ။

ကားက ကန်တော်ကြီးဘက် ရောက်လာသည်။
လတ်ဆတ်သော လေနုအေးအေးနှင့် နေရောင်မြာကျနေသော
ကန်ရေပြင်က တစ်နေကုန် ပင်မန်းနေသောစိတ်တွေကို လန်းဆန်း
သွားစေသည်။

ဒီဘက်တွေ မရောက်တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ မြင်ကွင်း
တွေက ဆွဲကြိတ်စိတ် ဆန်းကြယ်ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းထူးစံက ကားဝင်ကြေးပေးလိုက်တော့ သူ ဒီကိုသာမို့ပဲ
ဟု သိလိုက်သည်။ စောစောကမေးတော့ ဒီလိုကောင်းကောင်းဖြေ
လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ။

နေရင်းထိုင်ရင်း ရုန်လိုနေတဲ့ရှုပ်ကြီး။
ရွှေညီမလေး နှုတ်ခမ်းလေးမို့လိုက်သည်။
“ဘာတွေရှိမဲ့နေတာလဲ”
မင်းထူးစံက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သည်။
“ကန်တော်ကြီးဘက် သွားရအောင်လို့မှမမြဲဘဲ”
“စိတ်ကူးပေါက်ရဲ့ပဲ”

မင်းထူးစံက ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း အကြွကြွ မောင်းသွား
ပြီးမှ လူရှင်းကားရှင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်ဆိုက်
သည်။

ဘာကြောင့် ဒီထိမောင်းလာမိသလဲ သူလည်းမသိပါ။
ကားရပ်စက်သပ်ပြီဟောနှင့် ရွှေညီမလေးဘက် သူညီလိုက်
သည်။

ရွှေညီမလေးက အာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးမို့
ဖျပ်ခနဲ မျက်လွှာချမိသည်။

မင်းထူးစံက နီးကပ်နေသော သူမမျက်နှာလေးကို ဘစ်ခဏ
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြည့်နေမိသည်။

တောညွှန်းတဲ့ မျက်တောင်နှစ်နက် ထူထူစိပ်စိပ်လေးက
တစ်မျိုးချစ်စရာ။

နုဖတ်ရွန်းစိုနေသော နှုတ်ခမ်းပန်းနုရောင်ခွေး-

မင်းက ချောပါတယ်။

ရုပ်ချောတဲ့ တောင်မလေးတစ်ယောက်ပါကွာ။

သတိလက်လွတ်နှင့် ရင်ခုန်ကြမ်းလာတာ သူမပန်းလေးနှစ်

ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူမိအည်။

“ဟင် ...”

ရွှေညီမလေးက လန့်ချုပ်စွာ မောကြည့်သည်။

နူးညံ့တောက်ပရွန်းရီနေတဲ့ မင်းထူးစံမျက်လုံးက ပို၍ရှင်တုန်
ချင်စရာပါ။ သူ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြည့်ဘူးခဲ။

“ဟင်အင်း ...”

သူမက အသာအယာရုန်းသည်။

“ဘာလို့လဲ”

တိုးပွေ့ မေးမိသည်။

“အခု တူညီချက် ရှိတယ်လေ၊ မေသွားပြီလား”

“အခု ကိုယ်ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်

“မသိဘူး ... ဖယ်”

“ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် နမ်းချင်တာ ခွင့်တောင်းရမလား”

“အို ...”

ထိန်းချုပ်ဖို့သိပ်ခဲရတဲ့မက်တွေ များပြီဖြစ်တာကြောင့် မင်း
ထူးစံ ဆက်ပြီးဟန်မဆောင်နိုင်။

ကိုယ်ဇနီးလေးကို ဝန်စိတ်ပူရတဲ့ ခံစားချက်က ဘာလဲ
ဆိုတာ သူသိပြီ။

ရွှေညီမလေးမျက်နှာကို မောသုနမ်းလိုက်တာ သူပြောတာက-

“ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ စကားပြောရတာ မရင်းနှီးရဘူး၊
နားလည်လား”

“လွတ်”

“ဘာလဲကွာ၊ စိတ်ဆိုးလား”

“ဆိုးတယ်”

“အာကြောင်လဲ”

ရွှေညီမလေးက ကားတစ်စီးဖွင့်ပြီး နီးစို့ဆတ်ဆတ် ဆင်း
လျှောက်သွားပါသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်လဲ”

အခုမှ မင်းထူးစံ ပျာပျာသလဲ တစ်ခါးဖွင့်ဆင်းလို့လာပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်

ရွှေညီမလေးက ခေါ်သဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေတောင်လျှောက်သည်။
နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်။

“ညီမလေး...”

မင်းထူးစံ ခေါ်သကြားစေမယ့် စာချက်မှ လှည့်မကြည့်။

ရွှေညီမလေးသည်း စိတ်မှတ်ကြီးသူပါ။

သူ မချစ်ဘူးလို့ ဖွင့်ပြောထားပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သလိုလို ပြုမူရတာလဲ။

စီးကရက်နဲ့ပါသော အနမ်းနွေးနွေးက သူမကို ပိုမိုစိတ်ကို
ခေါ်သဖြစ်စေသည်။

“ဟေ့...ဘာလို့စွတ်လျှောက်နေတာလဲ”

မင်းထူးစံက ခြေလှမ်းကျဲနှင့် အပြေးတပိုင်း ဖိနပ်သံကျယ်
ကျယ်နှင့် နီးကပ်လာသည်။

မတွေ့ချင်ပါဘူး ဒင်းကို။

ကတိမတည်ချင်တဲ့လူ...။

သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလား ရွှေညီမလေးက ဟွန်း...။

“နေဦးလေ”

မင်းထူးစံက မိသားသည်။

အကဲထန်မာကြောနေတဲ့ မျက်နှာလေးက လန့်စရာပါလား။
ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

သူ ပခုံးတွန်းမိသည်။

တကယ်စိတ်ဆိုးနေပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့”

“ရှင် လိုက်မလာနဲ့”

သူ့အကဲမကြည့်ဘဲ တားမြစ်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုယ့်မိန်းမကို စိတ်ချပါဘူး”

“ဘာမိန်းမလဲ၊ သာမပြောနဲ့”

“တစ်လောကလုံး ခေးကြည့်လိုက်၊ (၁၈)ရက်နေ့က တရား

ဝင် လက်မှတ်ထိုးထားတာ မေ့သွားပြီလား”

“ရှင်ပေးထားတဲ့ကတိရော”

“ဘာကတိလဲ”

ရွှေညီမလေးက ဆတ်ခနဲ စူးခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

မင်းထူးစံက မျက်နှာချိုသွေးသောပုံစံလေးနှင့် ခမျှမချဉ်။

“မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်

ရှိတယ်လေ”

“ဘာရယ်...”

“ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာကတိမှ မရှိတော့ဘူး၊

အကုန်ချစ်လိုက်ပြီ၊ တခြားသော သမားရိုးကျ စနစ်မောင်နဲ့ပဲလေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

“ရှင်နဲ့ တစ်သက်လုံး ပြန်မလိုက်ဘူး”

“ဟု... အဲဒါ ဘယ်လိုစကားမျိုးပြောတာလဲ”

ခမ်းထူးစံက အလျော့ပေးရင်းက မျက်နှာပျက်ချင်သည်။

ဒီလောက်လေး ယုတ်မိတာနဲ့ ဒီလောက်ကြီး တင်းဆင်းမာမာ ပြတ်ပြတ်သားသား ရက်စက်ဖို့လိုသလား။

ရွှေညီမလေးသည် ဟန်ဆောင်တင်းထားပေမယ့် မရတော့ဘဲ ဝမ်းနည်းငိုချင်လာသည်။

အို... ရွှေညီမလေးဘဝက အချစ်မပါဘဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သိမ်းပိုက်ခံအဖြစ်မျိုးပဲလား။

ရင်ထဲ လိုက်ကာလိုက်ကာ ခြေကွဲလာသည်။

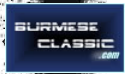
မင်းထူးစံက သူမကိုကြည့်ရင်း အခြေအနေမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

တင်းမာအေးစက်ရာကနေ နာကျင်ငေးမောသော ဝံ့ခံလေး အဖြစ်ပြောင်း၊ ထိုမှ တစ်စထဲညှိုးငယ်ကာ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့တာဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းငိုတာလဲ၊ ဗိုလ်တစ်ယောက် ဆယ်သွားရင် လူတွေအများကြီး မင်းကို ခိုင်းကြည့်လိမ့်မယ်နော်”

“မရှက်ဘူးလား”

“အောင်နိုင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်”

မင်းထူးစံက သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ရွှေညီမလေးက ငိုနေမိပါလားဟု သတိဝင်သွားသလို ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေ ခပ်မြန်မြန် သုတ်ပစ်၏။

“လာ... လာ... ကာသီအကြီးကြီး လျှောက်ရတော့မယ်”

“ကျွန်မ မပြန်ချင်ဘူး”

ဒီတစ်ခါ တောင်းဆိုပုံလေးက လေးသံလျှော့လျှော့နည်း သနားကြင်နာချင်ဖွယ်ဖို့ မင်းထူးစံလည်း ဘာဆက်ပြောချက်မှမရှိဘဲ ခြေလှမ်း တုံ့သွားရသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်မုန်းနေတာလဲ”

သူက မျက်နှာမူန့်မူန့်နှင့် တိုးငုံကာမေးသည်။

ဒီလိုမေးတော့ မိမိရင်သည်။ ရွှေညီမလေးက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ဖိကိုက်ပြီးမှ -

“အတူတူပဲလေ၊ တူသောအကျိုးပေးတာပေါ့”

“ဘာအတူတူလဲ”

“ရှင်လည်း ညီမလေးကို မုန်းနေတယ်လေ၊ ယူသဒ္ဒါနဲ့ ကို

ကြော့ပုံကောင်မလေးတို့

အောင်လုပ်တဲ့ မိန်းမဆိုပြီး”

“ဟာ... ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကိုယ့်တစ်ခါမှ မင်းကို မနှုန်းမိသေးပါဘူး၊ မဟုတ်တာတွေ ဘာလို့တွေ့တာလဲ၊ အစက မင်းကို စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ချစ်သူလို့ မထင်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုအထိ မင်းကို ဘာလို့ချစ်ချစ်လာမိလဲ မသိဘူး၊ မင်းမရှိရင် အိမ်မှာလည်းမနေချင်ဘူး၊ အဓိကက မင်း ကိုယ့်အနားမှာရှိမှ နေတတ်တယ်၊ အဲဒါပြဿနာပဲလေ၊ ဒါကြောင့် အောက်ကျခံပြီး တကယ်ပိုင်ချင်လို့ တောင်းဆိုမိတာပေါ့၊ မင်းက ပိန်းတယ်ကွာ၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

ရည်းစားစကားကို ကြားရပုံက ကဗျာမဆန်ပါ။

လက်ထပ်ပြီး တစ်လကျော်ကြာမှ ကြားခွင့်ရတဲ့ ချစ်စကား မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ဒီလိုဖွင့်ပြောတော့ ရွှေညီမလေးရင်ထဲမှာ ပျော်သွားရတဲ့အပျော်က ဘာနိုင်မှမတူ။

တြည့်နူးလွန်းစွာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိသည်။

တင်းကျပ်စိတ်ရှုပ်ပြီး လေးလံနေတဲ့ နှလုံးသားက လက်ထဲက ငှက်တလေး အမှတ်မထင် ဖျစ်ခနဲ ထပ်ပြေးသလို အဝေးကို မျှံပြေးသွားပြီလေ။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒါရယ်စရာလား၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဖွင့်မပြောချင်တာပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူမရယ်သံကြောင့် မင်းထူးစံ ရှက်သွားပြီး ရှက်ရမ်းချမ်းကာ ဆုမ်းတိုင်ထားတဲ့ လက်ဖျားလေးကိုပင် ဖြေလွှတ်လိုက်သည်။

“ရယ်တာက ပျော်လို့ပါ၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့” ရွှေညီမလေးက မြန်မြန်ဖြေရှင်းရ၏။

“ပျော်လို့”

“အင်း...”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ စောစောက ပြောပါလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်တယ်လို့”

“အမြောင်းအလဲ မြန်လှချည်းလား၊ ဒီအောက်ကောင်အရေးကြီးလား”

“အိုး... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ချစ်စကားဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ရှင်ဘာမှမသိဘဲနဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူ မျက်စိပင့်ပြတော့ ရှက်စနိုးနှင့် သူ့ပခုံးကို ရွှေညီမလေး ထုသည်။

မင်းထူးစံက သူမရဲ့ လက်သီးဆုပ်လေးကို ပမ်းဆုပ်ကာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရင်ဘတ်မှာတပ်ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်ခေါ်မိသည်။

“ကြည့်စမ်းကွာ၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ‘ချစ်တယ်’ ပြော
စလဲ ဘောင်နေတာလဲမသိဘူး၊ ကြာတော့ကြာပြီ ထင်တယ်နော်၊
ဟုတ်လား”

“သွား...”

ထုလို့မရတော့ ရွှေညီမလေးက သူ့ကို နဖူးနှင့် ပစ်တိုက်
သည်။

ကြည်နူးရွတ်ပျသော မင်းထူးစံရဲ့ ရယ်သံက ပို၍ကျယ်လောင်
လာခဲ့၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ပန်းသီရိ